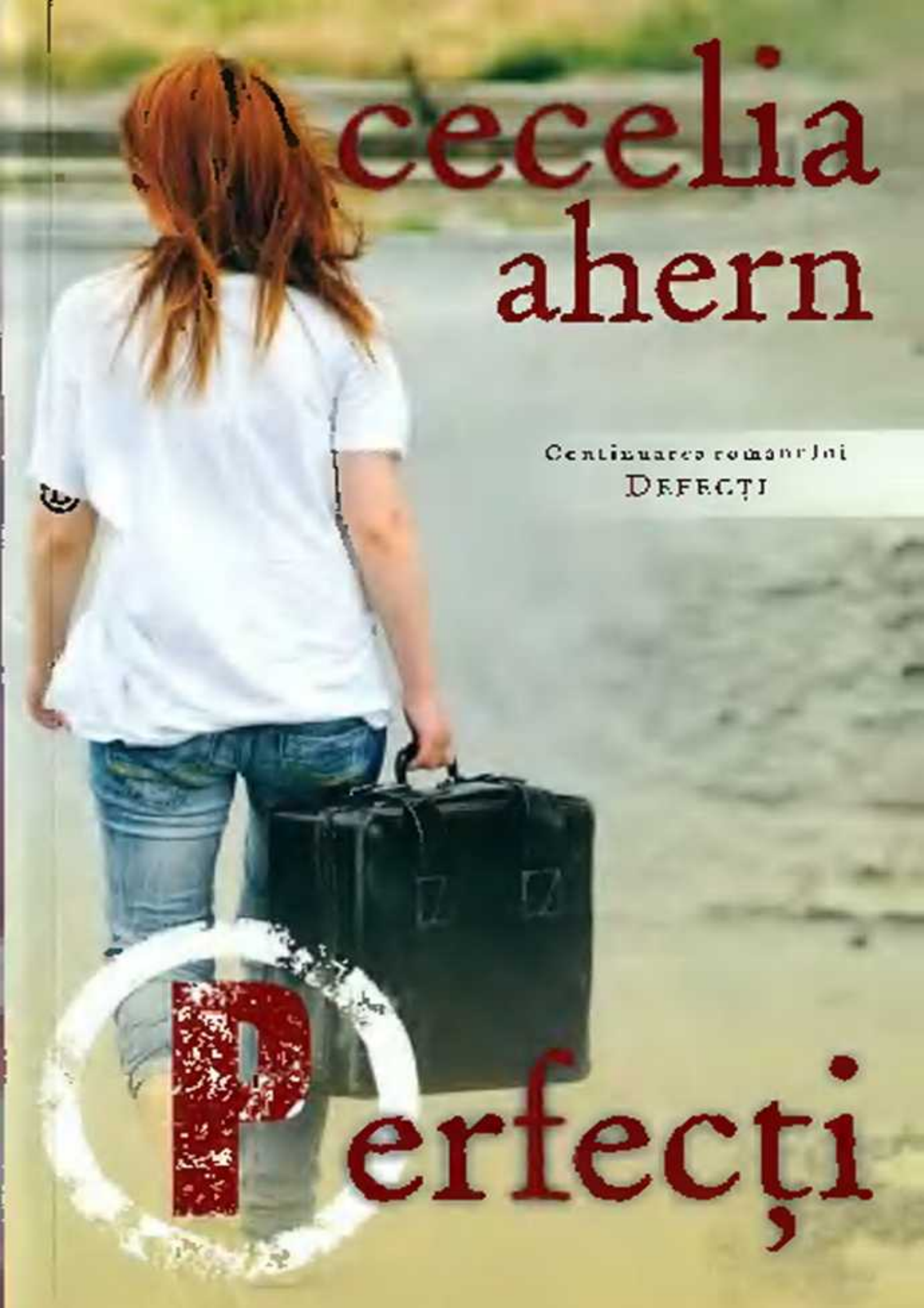
cecelia ahern
Continuarea romanului
DEFECȚI
Perfecți

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
24
25
PARTEA A DOUA
26
27
28
29
30
31
32
33

34
35
36
37
38
40
41
42
43
44
45
45
46
47
PARTEA A TREIA
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72

73
74
75

CECELIA AHERN

PERFECŢI

Traducere din limba engleză: Adina şi Gabriel Raţiu
Titlul original: *PERFECT*, 2017

Editura ALLFA, 2018

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2018

Cecelia Ahern (1981) este o autoare irlandeză, născută în Dublin, care a reuşit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internaţional. Romanul ei de debut, *PS. Te iubesc (PS. I Love You,* 2004; ALLFA, 2005), a fost tradus în 47 de ţări şi ecranizat, devenind instantaneu un succes internaţional. Următoarele romane au fost la fel de bine primite, fiind traduse în peste 50 de ţări şi vândute în peste 25.000.000 de exemplare.

Defecţi este prima sa carte pentru adolescenţi, deschizând seria cu acelaşi nume care tratează una dintre problemele veşnice ale omenirii: teama de a fi imperfecţi, de a fi stigmatizaţi. După ce este declarată Defectă, Celestine începe să ducă o bătălie cruntă împotriva sistemului. În *Perfecţi* este ilustrat tot acest demers curajos al lui Celestine într-o lume care a uitat ce înseamnă empatia.

Mai multe informaţii şi noutăţi despre Cecelia Ahern pe conturile de Twitter (@Cecelia_Ahern) şi Facebook (Ceceliaahernofficial) şi pe site – www.cecelia-ahern.com.

„Acum înţeleg de ce citesc oamenii, de ce se refugiază în viaţa altcuiva. Uneori, citesc o frază care mă şochează, pentru că este ceva ce-am simţit recent, dar n-am spus nimănui. Vreau să intru în carte şi să le spun personajelor că le înţeleg, că nu sunt singure, că eu nu sunt singură, că este în regulă să te simţi aşa.”

Cecelia Ahern

PERFECT
Înzestrat cu toate calităţile, atributele şi trăsăturile cerute sau dezirabile; care nu lasă de dorit.

Ideal, desăvârşit, ireproşabil, sublim, suprem, exemplar, impecabil.

PARTEA ÎNTÂI

1

Buruiana nu este altceva decât o floare care creşte în locul nepotrivit.

Nu sunt cuvintele mele, ci ale bunicului.

El găseşte frumuseţea în toate, sau, mai bine zis, consideră că lucrurile neconvenţionale şi nefireşti sunt mai frumoase decât orice. Îi văd zilnic această trăsătură; în faptul că preferă să locuiască la vechea fermă decât într-o vilă modernă, împrejmuită de un gard, să fiarbă cafeaua pe sobă într-un ibric vechi, şi nu la espressorul lucios, primit în dar de la mama de ziua lui, cu trei ani în urmă, care zace neatins şi adună praf pe blatul din bucătărie. Şi nu pentru că ar fi împotriva a tot ceea ce înseamnă progres. Dimpotrivă, este unul dintre cei mai aprigi luptători în favoarea schimbării, numai că îi place autenticitatea şi vrea ca toate să fie într-o formă cât mai apropiată de cea pură. Din acest motiv, admiră îndrăzneala buruienilor de a creşte acolo unde nu au fost plantate. Această trăsătură a lui m-a făcut să vin să trăiesc alături de el într-o perioadă de cumpănă şi din cauza ei este dispus să-şi rişte siguranţa pentru a mă adăposti.

A adăposti.

E cuvântul pe care l-a folosit Ghilda; toţi cei care o protejează sau o adăpostesc pe Celestine North vor fi aspru pedepsiţi. Nu se precizează care va fi pedeapsa, dar, cunoscând reputaţia Ghildei, nu este greu să ne imaginăm. Pericolul de a mă găzdui pe proprietatea să nu pare să îl sperie pe bunicul, ba chiar îi întăreşte convingerea că e de datoria lui să mă protejeze.

— Buruiana nu e altceva decât o plantă care vrea să crească acolo unde oamenii vor altceva, îmi spune şi se apleacă să smulgă musafirul nepoftit, cu degetele lui groase şi puternice.

Înţelesul rămâne acelaşi, chiar dacă, uneori, se întâmplă să reformuleze ideea. Are mâini de

luptător, mâini mari, groase, precum lopeţile, dar, contrar aspectului lor, sunt mâini care ocrotesc. Au semănat şi au cultivat pământul lui, dar i-au şi îngrijit şi apărat pe fiica şi pe nepoţii lui. Aceste mâini care ar putea sugruma un om sunt aceleaşi mâini care au crescut o femeie şi au făcut pământul să rodească. Poate că cei mai puternici luptători sunt tocmai ocrotitorii, pentru că au o legătură mult mai profundă cu ei înşişi, pentru că au pentru ce să lupte, au ceva care merită salvat.

Bunicul are patruzeci de hectare de teren, nu toate cultivate cu căpşuni precum cel pe care ne aflăm acum, dar asta este porţiunea pe care o deschide publicului în luna iulie. Familiile plătesc pentru a-şi culege singure fructele, iar bunicul spune că banii obţinuţi îl ajută să se menţină pe linia de plutire. Nu îşi permite să se abată de la tradiţie anul ăsta, nu doar din considerente financiare, ci şi pentru că Ghilda şi-ar da seama imediat că mă ascunde. Nu îl scapă din ochi. Trebuie să procedeze ca în fiecare an, iar eu încerc să nu mă gândesc cum va fi să stau în ascunzătoare şi să aud chiotele vesele ale copiilor care culeg şi se joacă, nici cât de primejdios va fi când toţi acei necunoscuţi vor mişuna pe pământul nostru şi cine ştie ce vor scoate la iveală.

În copilărie, îmi plăcea nespus să vin aici, împreună cu soră-mea, Juniper, în sezonul căpşunilor. La finalul zilei, aveam mai multe căpşuni în burtă decât în coş, dar acum nu mi se mai pare acelaşi loc magic. Acum, plivesc buruienile acolo unde, altădată, îmi cream o lume imaginară.

Ştiu că, atunci când bunicul foloseşte astfel de fraze în timp ce lucrează, se referă, de fapt, la mine, de parcă ar fi inventat vreo terapie prin agricultură, şi, cu toate ca are doar intenţii bune, vorbele lui nu fac decât să evidenţieze realitatea.

Eu sunt buruiana.

După ce am fost însemnată ca Defectă pe cinci zone ale corpului, la care se adaugă cel de-al şaselea semn secret, pe motiv că aş fi ajutat un Defect şi aş fi minţit Ghilda, am înţeles că societatea nu mă doreşte. M-au smuls din pământul meu, m-au scuturat de rădăcini, m-au zgâlţâit bine şi m-au aruncat cât colo.

— *Cine* le-a numit buruieni? continuă bunicul, în timp ce înaintăm printre brazde. În niciun caz natura. *Oamenii* au făcut asta. Natura le permite să crească. Natura le oferă un loc al lor. *Oamenii* sunt cei care le condamnă şi le aruncă.

— Dar asta sugrumă floarea, spun, într-un final, ridicând ochii din pământ, înţepenită de spate şi cu unghiile murdare de noroi.

Bunicul se uită la mine, pe sub şapca de tweed trasă peste ochii lui albaştri, veşnic atenţi, veşnic vigilenţi, ca de uliu.

— Sunt nişte supravieţuitoare. Nu fac decât să lupte pentru bucata lor, îmi răspunde.

Îmi înghit tristeţea şi întorc privirea.

Sunt o buruiană. Sunt o supravieţuitoare. Sunt Defectă.

Astăzi împlinesc optsprezece ani.

Pe de o parte, eşti cine îţi imaginezi că ar trebui să fii, pe de alta parte, eşti cine eşti în realitate. Eu nu mai sunt nici una, nici alta.

De aceea, aşa cum zice bunicul, ar fi momentul ideal să o iau de la capăt.

2

Persoana care îmi imaginez că ar trebui să fiu: Celestine North, fiica lui Summer şi a lui Cutter, sora lui Juniper şi Ewan, iubita lui Art. Ar fi trebuit să termin de curând cu examenele de bacalaureat şi să mă pregătesc de universitate, unde ar fi urmat să studiez matematica.

Astăzi împlinesc optsprezece ani.

Astăzi ar trebui să sărbătoresc pe iahtul tatălui lui Art. Bosco Crevan a promis să mi-l împrumute în ziua cea mare, trebuia să fie un cadou din partea lui. Aş fi petrecut alături de douăzeci dintre cei mai apropiaţi oameni – prieteni şi rude – şi, poate, aş fi avut parte de un spectacol de focuri de artificii. O fântână de ciocolată în care invitaţii să-şi înmoaie bezelele sau căpşunile. Mi-o imaginez pe prietena mea, Marlena, cu o mustaţă de ciocolată şi o figură serioasă, îl aud pe iubitul ei, măgar ca întotdeauna, ameninţând să-şi vâre diverse părţi ale corpului în ea. Marlena dă ochii peste cap. Eu râd. O ceartă falsă, cum fac mereu, doar ca să se dea în spectacol şi să aibă motiv să se împace.

Tata sigur ar face-o pe grozavul pe ringul de dans, s-ar zbânţui cu prietenii mei şi s-ar da mare cu mişcările lui de hip-hop ori l-ar imita pe Michael Jackson. O văd pe mama, manechin, stând pe punte, îmbrăcată într-o rochie lejeră de vară, cu model floral, cu părul ei lung şi blond fluturând în vânt, de parcă ar fi în raza unui ventilator perfect amplasat. Afişează o atitudine relaxată, dar se gândeşte în permanenţă la ce se întâmplă în jur, ce aspecte trebuie remediate, cui i s-a golit paharul, cine nu participă la conversaţii şi, cu un pocnet din degete, îşi ia brusc zborul în rochia ei diafană şi rezolvă totul. Frate-miu, Ewan, se îndoapă cu bezele şi ciocolată, se aleargă cu prietenul lui cel mai bun, Mike, roşu la faţă şi transpirat, bea berea rămasă pe fundul sticlelor, după care, cere să

meargă acasă, fiindcă îl doare stomacul. Într-un colţ, o văd pe soră-mea, Juniper, împreună cu o prietenă. Nu-i scapă nimic, veşnic izolată în colţ, analizează totul cu un zâmbet vesel şi calm, priveşte şi înţelege totul mai bine ca oricine.

Mă văd pe mine. Ar trebui să dansez cu Art. Ar trebui să fiu fericită. Dar ceva mă pune pe gânduri. Mă uit la el şi îmi pare schimbat. E mai slab, îmbătrânit, obosit, nespălat şi dezordonat. Mă priveşte, dar mintea îi e în altă parte. Când mă atinge – o umbră de atingere – îi simt mâna moale şi umedă. Am senzaţia că îl văd pentru ultima oară. Nu e aşa cum ar trebui, nici cum era altădată, adică perfect, dar acum, nici măcar când visez cu ochii deschişi, nu mai pot retrăi acele sentimente. Mi se pare că s-a scurs atât de mult timp. Perfecţiunea a rămas undeva, într-un trecut îndepărtat.

Deschid ochii şi mă reîntorc în casa bunicului. În faţă, mă aşteaptă o tartă rece de mere, cumpărată de la magazin, cu o lumânare în ea. Iată persoana care îmi imaginez că ar trebui să fiu, deşi nici în vise nu o mai regăsesc fără ca realitatea să-şi bage nasul, şi iată persoana care sunt cu adevărat acum. *Această* fugară înmărmurită care se uită la o tartă rece de mere. Nici eu, nici bunicul nu ne prefacem că lucrurile ar sta altfel. Bunicul e foarte direct, nu umblă cu prefăcătorii. Se uită la mine întristat. Ştie că nu trebuie să ocolească subiectul. Situaţia e mult prea complicată. În fiecare zi, punem la cale un plan şi, în fiecare zi, planul se schimbă. Am scăpat de acasă, am scăpat de Fluierarul meu, Mary May, gardian în armata Ghildei, a cărei sarcină era să-mi urmărească fiecare mişcare şi să se asigure că respect regulile Defecţilor, şi m-am făcut nevăzută. Oficial, sunt o „evadată”.

Mama m-a sfătuit să fug acum două săptămâni, o şoaptă poruncitoare în ureche, a cărei amintire îmi dă şi acum fiori reci. Şeful Ghildei, Bosco Crevan, venise la noi acasă pentru a le cere

părinţilor mei să mă predea. Cu toate că Bosco este tatăl fostului meu iubit, cu toate că suntem vecini de zece ani şi că n-au trecut decât câteva săptămâni de când a luat cina la noi, mama a preferat să fug şi să nu mai ştie de mine decât să ajung din nou pe mâinile lui. Uneori, durează o viaţă de om să-ţi faci un prieten, dar numai câteva secunde ca să te alegi cu un duşman.

Un singur lucru trebuia să iau neapărat cu mine la plecare; un bileţel care mi-a fost transmis prin soră-mea, Juniper. Un bileţel de la Carrick. Carrick mi-a fost coleg de celulă la Castelul Highland, sediul Ghildei. Mi-a urmărit procesul în timp ce-şi aştepta judecata. A asistat la înfierările mele. La *toate* înfierările, inclusiv la cea de-a şasea secretă. Este singura persoană care înţelege prin ce trec, fiindcă şi el se confruntă cu aceeaşi situaţie. Nu mai am bileţelul pe care mi l-a dat, dar nici nu mai am nevoie de el. L-am memorat cuvânt cu cuvânt şi l-am distrus.

Îmi doresc nespus de mult să-l găsesc pe Carrick, dar e dificil. A reuşit să fugă de Fluierarul lui imediat ce a fost eliberat de la castel şi bănuiesc că, din cauza notorietăţii mele, nici lui nu i-a fost uşor să mă caute. M-a găsit acum două săptămâni şi m-a salvat dintr-o încăierare iscată la supermarket. M-a adus acasă leşinată, astfel că reîntâlnirea noastră nu a fost deloc aşa cum aş fi sperat. Mi-a lăsat un bilet şi a dispărut.

Dar eu n-am reuşit să-i dau de urmă. De teamă să nu fiu recunoscută, n-am putut să mă deplasez prin oraş după cum aş fi vrut. Aşa că am apelat la bunicul. Ştiam că ferma lui va fi primul loc în care mă va căuta Ghilda, dar aveam nevoie de ajutorul lui. Trebuia să fie doar un scurt popas până când aveau să se calmeze apele. Acum însă mă întreb dacă se vor calma vreodată.

De când am sosit la fermă, Fluierarii, soldaţii Ghildei, au făcut numeroase percheziţii, dar nu mi-au descoperit ascunzătoarea. Ar trebui să mă

ascund altundeva, într-un loc mai sigur, dar, cel puţin pe proprietatea lui, bunicul e stăpân. Nu cred că vreunul dintre noi şi-a imaginat că Fluierarii mă vor căuta cu asemenea îndârjire.

De câte ori Fluierarii se apropie de ascunzătoarea mea, simt că mă sufoc. Le aud paşii, câteodată chiar şi răsuflarea, în timp ce stau pitită, înghesuită în vreun cotlon, uneori atât de evident, încât nici nu se mai obosesc să-l verifice, alteori atât de periculos, încât nu îndrăznesc să intre.

Mă uit la flacăra singuratică ce pâlpâie pe tarta rece de mere.

— Pune-ţi o dorinţă, spune bunicul.

Închid ochii şi mă gândesc. Am avea atâtea dorinţe şi niciuna nu-mi pare realizabilă. Dar cred că nu te mai interesează să-ţi pui dorinţe, când eşti cu adevărat fericit sau complet deznădăjduit. Eu nu sunt nici una, nici alta.

Nu cred în minuni, dar văd în faptul de a-ţi pune dorinţe un fel de recunoaştere a speranţei, a voinţei proprii, a unui obiectiv. Poate că dorinţa exprimată în cuvinte capătă o dimensiune reală, îţi oferă un scop, te ajută să o duci la îndeplinire. Canalizează-ţi gândurile pozitive; alege o dorinţă, pune-ţi-o şi îndeplineşte-o.

Suflu în lumânare.

Nici nu apuc să deschid bine ochii şi aud zgomot de paşi pe hol.

Dahy, administratorul de încredere al bunicului, intră în bucătărie.

— Au venit Fluierarii. Fugi!

3

Bunicul sare de la masă atât de repede, încât răstoarnă scaunul pe podeaua din piatră. Nu îl ridică nimeni. Vizita asta ne-a luat pe nepregătite. Ieri Fluierarii au scotocit ferma de la un capăt la altul. Credeam că scăpăm măcar azi. Ce s-a întâmplat cu sirena care le anunţă venirea? Ce s-a întâmplat cu sunetul care îngheaţă de spaimă toate sufletele până când trece întregul convoi de maşini şi îi lasă pe norocoşi să răsufle uşuraţi că nu ei sunt cei vizaţi şi o să-şi vadă în continuare de ale lor?

Nu stăm la discuţii. Fugim din casă. Ne dăm seama instinctiv că ne-am forţat norocul de suficiente ori ascunzându-mă în casă. Dahy iese în curte împreună cu noi. O luăm la dreapta şi ne îndepărtăm de aleea mărginită de cireşi. Nu ştiu încotro fugim, cert e că încercăm să ne îndepărtăm cât mai mult de intrare.

— I-a văzut Dane din turn, ne explică Dahy, în timp ce aleargă. El m-a anunţat. Nu s-a auzit nicio sirenă. Nu cumva să ne dea de ştire.

Pe proprietate se află ruinele unui turn normand, pe care bunicul îl foloseşte ca să-i supravegheze pe Fluierari. De la sosirea mea, cineva a stat de strajă zi şi noapte, muncitorii de la fermă făcând de gardă cu rândul.

— Eşti sigur că vin la noi? întreabă bunicul şi aruncă o privire rapidă în jur, cântărind situaţia.

Încearcă să găsească o soluţie, o stratagemă. Îmi pare rău să o spun, dar se observă că e speriat. E prima oară când îl văd pe bunicul speriat.

Dahy dă din cap în semn de încuviinţare.

Iuţesc pasul ca să mă ţin după ei.

— Unde mergem?

Nu-mi răspund. Bunicul încă se uită în jur. Dahy îl priveşte şi încearcă să-i citească gândurile. E limpede că nu au niciun plan, ceea ce mă nelinişteşte profund. Simt un gol în stomac, iar

inima îmi bubuie în piept. Alergăm cât ne ţin picioarele spre punctul cel mai îndepărtat al terenului bunicului, nu pentru că ar avea un plan, ci tocmai pentru că *nu are.* Îi trebuie timp ca să născocească unul.

Gonim peste câmpuri, printre straturile de căpşuni, pe care le lucram cu doar câteva ore în urmă. Fluierarii nu sunt înarmaţi, principala lor armă constă în numărul lor şi în puterea pe care o deţin. Simpla lor prezenţă este suficientă pentru a institui disciplina. Nu sunt dotaţi cu tehnologie superioară de spionaj, cel puţin deocamdată, dar se bucura de sprijinul majorităţii locuitorilor, astfel că toţi le sunt informatori.

Îi auzim pe Fluierari apropiindu-se. La celelalte percheziţii au venit cu o singură maşină. Acum mi se pare că aud mai multe. Motoare mai zgomotoase decât de obicei, probabil că vin cu dube, şi nu cu maşini mici. De regulă, sunt doi Fluierari într-o maşină mică, patru într-o dubă. Mi se pare mie sau sunt trei dube? Doisprezece Fluierari. Mă trec fiorii la gândul că e o percheziţie de amploare. M-au găsit. Sunt ca şi arestată. Trag aerul proaspăt în piept şi simt cum libertatea îmi scapă printre degete. Habar n-am ce-mi vor face, dar, acum două luni, când am fost sub paza lor, m-am ales cu cicatrici pe tot corpul, după ce mi-a fost înfierată litera D în şase zone ale corpului, ca toată lumea să îmi cunoască defectele. Nu vreau să aflu ce altceva mai sunt în stare să-mi facă.

Dahy se uită la bunicul.

— Hambarul.

— Acolo ne îndreptăm.

Scrutează întinderea de teren, de parcă pământul le va oferi soluţia dorită. *Pământul.*

— Groapa, spun repede.

Dahy nu pare prea convins.

— Nu mi se pare o…

— E bună, declară ferm bunicul şi o ia la fugă în direcţia gropii.

A fost ideea mea, dar îmi vine să plâng. Mă apucă ameţeala când mă gândesc că trebuie să mă ascund acolo. Dahy îmi întinde mâna ca să trec în faţa lui. În ochi i se citeşte mila şi tristeţea.

Şi parcă îmi spune „rămas-bun”.

Îl urmăm pe bunicul până la luminişul din apropierea pădurii negre care se învecinează cu terenul lui. El şi Dahy au săpat toată dimineaţa, în vreme ce eu leneveam lângă ei, jucându-mă cu o păpădie şi uitându-mă cum se spulberă în vânt.

— Zici că sunteţi gropari, i-am ironizat.

Nici prin gând nu-mi trecea în clipa aceea că vorbele mele aveau să se adeverească.

4

Din spusele bunicului, groapa de gătit este cea mai simplă şi mai veche structură destinată gătitului. Denumită şi cuptor de pământ, aceasta constă într-o groapă săpată în pământ, folosită pentru a capta căldura şi astfel pentru a coace, a afuma sau a prepara la aburi mâncarea.

În cazul coacerii, se aşteaptă până când focul arde mocnit. Mâncarea este aşezată în groapă şi acoperită. Apoi se toarnă pământ peste toate: cartofi, dovleci, carne, orice doreşti, şi se lasă mâncarea la copt o zi întreagă. Bunicul respectă această tradiţie anual, împreună cu muncitorii de la fermă, dar, în general, în perioada recoltei, nu acum, în iulie. A hotărât să recurgă la această activitate pentru a consolida relaţiile de echipă, cum spune el, într-un moment în care cu toţii simţeam nevoia de sprijin, de solidaritate. Toţi muncitorii bunicului sunt Defecţi şi, după ce a îndurat nenumăratele percheziţii ale Fluierarilor, iar angajaţii lui au fost monitorizaţi de Ghildă mai mult ca oricând, orice om are nevoie de ceva care să-i ridice moralul.

Nu ştiam că bunicul angajează Defecţi. Am aflat abia acum două săptămâni. Mama şi tata nu au pomenit niciodată despre asta, iar la fermă mergeam doar duminica, când toată lumea avea zi liberă. Poate că le ceruse să stea ascunşi ori poate erau lângă noi, dar pe majoritatea Defecţilor, înainte de a deveni şi eu una de-a lor, pur şi simplu nu îi vedeam.

Acum înţeleg că asta n-a făcut decât să amplifice discordia dintre bunicul şi mama, care dezaproba ferm părerile lui despre Ghildă, tribunalul susţinut de guvern care judecă oamenii pentru faptele lor imorale. Ne gândeam că diatribele lui nu erau altceva decât teorii ale conspiraţiei, că nu făcea decât să-şi exprime

nemulţumirea faţă de modul în care erau cheltuiţii banii publici. Până la urmă, s-a dovedit că avea dreptate. Şi tot acum îmi dau seama că mama îl privea pe bunicul ca pe un secret ruşinos care nu trebuia să iasă la iveală. Fiind un model renumit, ea reprezenta întruchiparea perfecţiunii, cel puţin la exterior, şi, întrucât se bucura de un imens succes internaţional, nu-şi putea permite ca reputaţia ei la Humming să fie aibă de suferit. Un tată excesiv de vehement şi cu trăsături de Defect reprezenta o ameninţare la adresa imaginii ei. Abia acum înţeleg acest lucru.

Unii patroni îi tratează pe Defecţi ca pe sclavi. Îi obligă să muncească pe brânci pe un salariu minim, asta dacă au noroc. Mulţi Defecţi se mulţumesc să muncească doar pentru a primi cazare şi hrană. Majoritatea Defecţilor sunt oameni educaţi şi manieraţi. Nu sunt infractori, nu au comis nicio faptă ilegală. Pur şi simplu, au luat anumite decizii morale şi etice pe care societatea nu le priveşte cu ochi buni şi, pentru acestea, au fost înfieraţi. Un spectacol organizat de umilire publică, aş spune.

Dahy a lucrat ca profesor A fost surprins de camerele de supraveghere ale şcolii în timp ce zgâlţâia un elev.

Am aflat, de asemenea, că denunţarea presupuşilor Defecţi către Ghildă funcţionează ca o armă pe care oamenii o folosesc unii împotriva celorlalţi. Îşi elimină competitorii, oferindu-şi astfel oportunităţi, sau o folosesc pentru a se răzbuna. Ei nu urmăresc întotdeauna să purifice societatea, ci să-şi îmbunătăţească propria situaţie. Exact ca oamenii care dau în judecată Primăria, pentru că s-au împiedicat într-o crăpătură din ciment, sau un restaurant, pentru că au alunecat pe scări şi şi-au scrântit glezna. Oamenii abuzează de sistem. Mulţi caută să obţină foloase şi recurg la orice subterfugiu. Cei din Ghildă, „Instauratorii

Perfecţiunii", cum le place să-şi spună, deschid astfel larg uşa tuturor oportuniştilor şi carieriştilor.

Eu am încălcat regula fundamentală. Nu ajuta Defecţii. În realitate, fapta se pedepseşte cu închisoare, dar au preferat ca pe mine să mă declare Defectă. Crevan a căutat o soluţie să mă salveze. Planul era să mint şi să spun că nu l-am ajutat pe bătrân. Dar n-am putut să mint şi am recunoscut ce-am făcut. Le-am spus că bărbatul Defect era tot o fiinţă umană care avea nevoie şi merita să fie ajutată. L-am făcut de ruşine pe Crevan, care a considerat că mi-am bătut joc de tribunalul lui.

Prin urmare, m-au acuzat că am minţit Ghilda. I-am făcut de ruşine, le-am irosit timpul cu înşelătoria mea, am captat atenţia oamenilor, pentru ca, la final, să mărturisesc adevărul în mod public. Trebuiau să-mi dea o lecţie aspră pentru a-i descuraja pe alţii să-mi urmeze exemplul. Înţeleg acum că, de fapt, am fost însemnată, pentru că am minţit Ghilda, pentru că i-am făcut să pice într-o lumină proastă şi am ridicat un semn de întrebare cu privire la autoritatea lor.

Unul dintre atuurile Ghildei este faptul că ei controlează mass-media. Lucrează cot la cot şi se sprijină reciproc. Iar poporul acceptă ceea ce le transmite presa. Ni se spune că judecătorii sunt buni şi înfieraţii sunt răi. Povestea este răstălmăcită, niciodată spusă pe de-a-ntregul, iar vocea raţiunii se pierde sub vuietul sirenei Fluierarilor.

Printre nenumăratele decrete împotriva Defecţilor se numără şi interdicţia ca aceştia să ocupe funcţii înalte, ca de pildă posturi de manageri sau altele care le-ar permite să influenţeze modul de gândire al oamenilor. Există, totuşi, o regulă potrivit căreia nu pot fi discriminaţi la angajare pe motiv că sunt Defecţi, un drept uman neobişnuit acordat unei categorii care trăieşte în condiţii inumane. În ciuda acestui

principiu, majoritatea Defecţilor *sunt* discriminaţi la locul de muncă. Bunicul nu se numără printre aceşti patroni. Se străduieşte să angajeze Defecţi, pe care îi tratează ca pe egali.

Dahy este angajatul lui cel mai vechi. Îi e alături de treizeci de ani şi are pe tâmplă o cicatrice urâtă, mărturie a deciziei proaste de a zgâlţâi un copil. El a fost însemnat înainte ca Ghilda să-şi perfecţioneze instrumentele de înfierare. Totuşi, e o nimica toată faţă de al şaselea semn pe care mi l-au făcut pe şira spinării, semnul secret comandat de judecătorul Crevan. E un mesaj personal. Noi doi avem o răfuială.

În momentul ăsta, Dahy e pe punctul de a lua o nouă decizie proastă, complotând cu bunicul să mă ascundă. Bunicul riscă să primească minimum şase luni de închisoare, pentru că a ajutat un Defect, dar, ca Defect care ajuta un alt Defect, mi-e groază să mă gândesc care va fi pedeapsa lui Dahy. Când eşti Defect, ai impresia că viaţa nu poate fi mai cruntă decât este deja, până când Ghilda îţi atacă familia şi se foloseşte de ea pentru a te pedepsi şi a te chinui şi mai mult.

Ne uităm toţi trei la groapa dreptunghiulară. Aud zgomotul uşilor trântite, o mulţime de uşi, şi mi-i imaginez pe Fluierari îmbrăcaţi în uniforma roşie de intervenţie şi cizme negre. În câteva minute, o să ne dea de urmă. Sar în groapă şi mă culc pe pământ.

— Acoperiţi-mă, spun.

Bunicul aşteaptă câteva clipe înainte de a pune cearşaful peste mine, dar Dahy trage de el şi se pune pe treabă. Şovăiala bunicului m-ar putea costa scump. Pe sub cearşaf, îi simt cum adaugă lemne şi acoperă suprafaţa cu muşchi pe care chiar eu l-am cules din pădure de dimineaţă. Nu numai că mi-am săpat propria groapă, dar mi-am mai şi făcut sicriul.

Odată cearşaful întins peste mine, simt că mă apasă greutatea lemnului.

Paşii se aud tot mai aproape.

— Trebuie să luăm legătura cu Carrick imediat, spune bunicul şi îi dau dreptate în gând.

Aud zgomotele cizmelor pe pământ.

— Cornelius, spune deodată Mary May şi inima îmi zvâcneşte în piept.

Cruzimea acelei femei mă îngrozeşte. Şi-a denunţat întreaga familie Ghildei pentru practici imorale în cadrul afacerii de familie, ca să se răzbune după ce sora ei i-a furat iubitul. Nu a lipsit de la nicio percheziţie a fermei, dar, de data asta, se pare că a revenit însoţită de o armată.

— Mary May, îi răspunde bunicul, morocănos. Aţi rămas cumva fără baterii la sirenă?

Mai cade nişte pământ peste mine. Intenţionat îl aruncă mai brutal, ca să o deruteze. Simt cum mă apasă fix pe stomac şi îmi vine să gem şi să mă răsucesc.

Mary May nu e interesată nici de ironii, nici de glume, nici de discuţii. Cuvântul ei e lege.

— Ce-i aia?

— O groapă de gătit, îi răspunde bunicul.

Stau amândoi deasupra mea, pe partea stângă. Simt vreascurile care sunt aruncate peste mine, semn că Dahy e încă aici.

— Adică?

— N-ai auzit niciodată de o groapă de gătit? Credeam că o ţărăncuţă ca tine, crescută printre lanuri aurii, e familiarizată cu aşa ceva.

— Uite că n-am auzit.

Vorbeşte sacadat. O deranjează că bunicul îi cunoaşte originile. Bunicului îi place să o tachineze, ca să-i distragă atenţia, şi să-i arate că ştie multe despre ea. E o ironie fină, rostită pe un ton amical, dar semnificaţiile sunt ameninţătoare.

— Se sapă o groapă. Se pune un cearşaf pe fund. Se acoperă cu lemn şi se dă foc. Când începe să ardă mocnit, adaug mâncarea şi o acopăr cu pământ. După douăzeci şi patru de ore, mâncarea e gata, gătită chiar în pământul din care s-a născut. E

absolut delicioasă. Nu exista mâncare mai bună. Am învăţat tehnica de la tata, care a învăţat-o de la taică-su.

— Ciudată coincidenţă, spune Mary May. Să te apuci să sapi o groapă chiar înainte să venim noi. Ai ceva de ascuns acolo?

— Nu e nicio coincidenţă, de vreme ce nu mă aşteptam să vii azi. E tradiţia noastră anuală. N-ai decât să întrebi pe oricine de la fermă. Nu-i aşa, Dahy?

Un nou mănunchi de lemne şi muşchi se prăvăleşte peste mine.

— Aşa e, şefu', confirmă Dahy.

— Vrei să cred în cuvântul unui Defect?

Se simte în tonul ei că este profund dezgustată de simpla idee de a vorbi cu unul.

Urmează un lung moment de tăcere. Fac eforturi să-mi controlez respiraţia. Cearşaful nu e perfect întins, dar aerul care pătrunde nu e suficient. Ascunzătoarea asta a fost o idee absurdă, dar îmi aparţine. O regret acum. Puteam să-mi încerc norocul în pădurea întunecată. Poate că Mary May s-ar fi rătăcit prin ea şi amândouă am fi ajuns să ne vânăm şi să ne ascundem una de alta până la capătul vieţii.

O aud pe Mary May învârtindu-se în jurul gropii. Poate că-mi vede silueta, poate că nu. Poate că se pregăteşte să mă dezvelească şi să mă scoată la iveală. Încerc să-mi controlez respiraţia, mă simt strivită de greutatea de deasupra şi mi-aş dori să nu mai arunce vreascuri peste mine.

— Da-ţi-i foc, spune ea, deodată.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine.

Peste mine se află cearşaful alb. Peste cearşaf, vreascuri şi muşchi. Pânza, care până atunci îmi stătuse lejer peste faţă, lăsându-mi spaţiu să respir, mi se lipeşte brusc de piele. Suflu în ea ca să o dau la o parte, dar nu reuşesc să o desprind. Şi, cum un necaz nu vine niciodată singur, Mary May mai

vrea să-mi dea şi foc acum. Şi-a dat seama că sunt acolo. Mă simt ca un şoarece prins în capcană.

Bunicul încearcă să o înduplece să se răzgândească. Nu intenţiona să aprindă focul chiar acum. Nu e pregătită mâncarea, mai trebuie învelită. E un proces de durată. Mary May îi răspunde că nu se grăbeşte. Îi spune lui Dahy să înfăşoare mâncarea, deşi puţin îi pasă de ea, scopul ei e să-mi dea foc. Îi cere bunicului să se ocupe de foc. I-o cere, nu-l roagă. Ştie că singurii care vor gusta din acea mâncare sunt o mână de Defecţi, aşa că nu o interesează de planurile lor ori de calitatea mâncării.

Se întâmplă chiar *acum.*

O altă legătură îmi este aruncată peste picioare. Bunicul nu se grăbeşte, stă la palavre, trage de timp, îşi joacă rolul de bătrânel greoi.

— Pune una aici, spune ea.

Îmi cade pe piept.

Mă sufoc. Mă sufoc. Închid ochii şi încerc să mă întorc pe iaht. Petrecerea de majorat, fântâna de ciocolată, muzica, briza, persoana care ar trebui să fiu, nu cea care sunt. Încerc să mă îndepărtez cât mai mult dar nu pot să dispar. Sunt aici, în acest moment. Lemnele mă apasă, aerul e tot mai puţin.

Mary May îi cere bunicului să se mişte mai repede. Dacă mă descoperă, va fi şi el pedepsit. Trag aer în piept cu atenţie, astfel încât să nu se observe că cearşaful şi vreascurile se ridică şi coboară uşor.

— Am eu brichetă, spune Mary May.

Bunicul pufneşte în râs. Un râset sănătos şi puternic.

— Nu-mi serveşte la nimic. Am ustensilele mele în hambar. Stai aici cu Dahy şi uită-te cum prepară mâncarea. Revin imediat.

E ceva în tonul lui. O nuanţă atât de falsă, încât e limpede că minte. E tare isteţ. Mary May îşi închipuie că vrea să scape de ea, că ascunde ceva ori pe cineva în hambar. Bunicul insistă atât de tare

ca ea să rămână cu Dahy, încât, firește, Mary May uită de groapă și insistă să îl însoțească până la hambar. În felul ăsta, Dahy va avea timp să mă scoată din groapă.

Dar, firește, femeia își trimite colegii Fluierari împreună cu Dahy să adune toți muncitorii Defecți și să-i aducă la groapa de gătit.

O să mă ardă de vie în văzul tuturor.

5

De îndată ce aud paşii şi vocile îndepărtându-se, încerc să scot capul afară ca să iau o gură de aer. Mă zbat să ies de sub cearşaf şi stratul de lemne, îngrozită că ar putea fi doar o păcăleală şi m-aş putea trezi cu Mary May şi cu o cohortă de Fluierari pe marginea gropii. E mai dificil decât îmi imaginam, o povară extrem de grea. Bunicul a pus lemne, nu glumă.

Fără să-mi mai pese de posibila capcană, încep să lovesc cu ambele picioare, fiindcă nu vreau să mor sufocată. Lemnele zboară în toate direcţiile. Mă folosesc şi de braţe ca să împing greutatea de pe mine. O parte din vreascuri îmi cad peste picioare şi mă rănesc. Îmi trag cearşaful de pe cap şi las aerul să-mi mângâie faţa. Inspir cu lăcomie. Ies din mormânt şi fug spre pădure. Odată ajunsă la marginea fermei, acolo unde începe pădurea întunecoasă şi ocrotitoare, privesc înapoi. Am făcut un dezastru în groapă. Dacă o las aşa, Mary May o să se prindă că bunicul m-a ascuns acolo şi pe urmă a păcălit-o să meargă cu el, ca să-mi dea ocazia să scap. El va plăti pentru neglijenţa mea. Îşi vor da seama că sunt aici şi mă vor găsi în câteva secunde. N-am nicio şansă să scap de o aşa armată de Fluierari în pădure.

În depărtare, răsună vocea bunicului şi a lui Mary May, care se întorc dinspre hambar. Bunicul vorbeşte tare, probabil intenţionat, ca să mă avertizeze că vin.

Mă uit spre groapă, apoi spre pădurea care mi-ar putea oferi adăpost. N-am încotro.

Mă întorc în goană la groapă, aranjez cearşaful, lemnele şi muşchiul cât de repede şi de bine pot, trăgând cu urechea la paşii care se aud tot mai aproape. Îmi bubuie inima în piept, gâtul şi tâmplele îmi zvâcnesc. Am senzaţia că mă mişc cu încetinitorul, ca într-un coşmar din care nu poţi

scăpa decât trezindu-te. Din păcate, nu e un coşmar. E pura realitate.

Întrezăresc uniforma roşie a lui Mary May şi o iau la fugă din nou. Nici nu apuc să ajung bine în pădure şi să mă pitesc în spatele unui copac, că-i şi văd. Sunt convinsă că m-au văzut. Mă lipesc de copac, cu inima cât un purice, şi gâfâi din greu.

— Nu pricep de ce n-ai folosit bricheta mea, spune Mary May nervoasă.

E nervoasă fiindcă nu m-a găsit în hambar.

Bunicul râde ironic, lucru care ştiu că o va irita şi mai rău.

— Trebuie să facem lucrurile ca la carte. Tradiţia asta dăinuie de o mie de ani. Una e să mă sileşti să aprind focul mai devreme decât voiam, dar, dacă tot îl aprind, măcar să o fac aşa cum se cuvine.

Pare neînduplecat, dar sunt conştientă că joacă teatru. Oricât de mult ar ţine la tradiţie, nu are nimic împotriva chibriturilor sau brichetelor. Totul a fost doar o stratagemă ca să-mi dea ocazia să fug de acolo.

Se apucă să facă focul, cu ajutorul unei cremene şi al briceagului. L-am văzut pe bunicul făcând asta de o mie de ori şi nu-i ia mai mult de câteva secunde. Însă, de data asta, o face cu stângăcie, jucându-şi rolul de bătrân zăpăcit. Trage de timp, fie pentru că ştie că am scăpat şi vrea să-mi dea ocazia de a mă ascunde cât mai bine, fie pentru că se teme că sunt încă sub mormanul de lemne şi nu vrea să-mi dea foc. Îmi vine să-i strig că e totul în ordine, că am ieşit din groapă, dar nu pot. Îl privesc cum se chinuieşte să amâne momentul şi îi zăresc chipul pentru o fracţiune de secundă. Nu mai pare deloc încrezător.

— Ce e, Cornelius? îl ironizează Mary May. Ţi-e frică să-i dai foc?

Bunicul pare pierdut. Nehotărât. Torturat.

Soseşte şi Dahy însoţit de mai mulţi Fluierari, dar nicidecum armata imensă la care m-aş fi

aşteptat. Doi bărbaţi şi o femeie, la care se adaugă un şir de opt muncitori Defecţi. Sunt galbeni la faţă, ca şi când Dahy i-a avertizat ce urmează să se întâmple.

— Documentele lui şi ale celorlalţi sunt în regulă, o anunţă femeia Fluierar pe Mary May.

— Erau în regulă de ieri, când le-ai verificat ultima oară, spune bunicul. Şi cu două zile înainte de asta. Şi cu trei zile înainte de asta. Să ştii că mă bate gândul să te raportez la poliţie pentru tentativă de intimidare.

— Iar noi te-am putea aresta, pentru că ai ajutat un Defect, îi replică Fluierarul.

— Pe ce motiv?

— Pe motiv că angajezi numai Defecţi şi îi cazezi pe proprietatea ta.

— E perfect legal.

— Nu e vorba de legalitate aici. Majoritatea Defecţilor primesc salariul minim. Toţi muncitorii tăi sunt plătiţi mai bine. Chiar mai bine decât mulţi Fluierari.

— Tu ce părere ai, Defectule? intervine un bărbat Fluierar, în timp ce Mary May tace. Bătrânul îţi acordă un tratament special? Crezi că poţi scăpa de noi dacă eşti aici?

Dahy e suficient de înţelept cât să ştie că e mai bine să nu spună nimic.

— Ştiu tot ce mişcă aici, spune Dan, Fluierarul însărcinat cu supravegherea muncitorilor Defecţi.

E responsabilitatea lui şi se simte insultat de aluziile colegilor lui că i-ar lăsa să umble după bunul plac.

— Aprinde focul, spune Mary May, întrerupându-le ciondăneala.

Într-un final, scapără cremenea. Sunt atât de mulţi Fluierari, încât mi-e teamă să fac cea mai mică mişcare, ca nu cumva să mă audă. Pământul e acoperit de crengi, rămurele şi frunze, tot ce m-ar putea da de gol într-o secundă.

Bunicul apropie flacăra de muşchi. Mi-e frică că nu va îndrăzni să o ducă până la capăt, că se va trăda, că mă vor prinde. Ai încredere în mine, bunicule. Sunt sânge din sângele tău. Ai încredere că am fugit.

— Ce ascunzi, bătrâne? Pe Celestine? E vârâtă acolo? Dacă e, ţi-am zis noi că o s-o scoatem din vizuină ca pe un şobolan.

— Ţi-am spun că nu e aici, spune bunicul deodată şi aruncă flacăra în groapă.

Muşchiul se aprinde rapid şi cuprinde rămurelele şi buştenii. Dahy se uită neputincios la bunicul, bunicul şi Fluierarii se uită la focul care se extinde, aşteptând să audă urletele mele. Îi văd cum se uită, siguri că sunt acolo jos, iar pe chipurile Fluierarilor se citeşte îngâmfarea şi satisfacţia. Lucrul acesta mă umple de asemenea furie şi ură pentru ei, încât îmi piere imediat orice gând de a mă preda, de a renunţa la libertate. Nu voi ceda, nu-i voi lăsa să câştige.

— Şi acum? întreabă un Fluierar, dezamăgit de deznodământul spectacolului.

— Ei bine, spune bunicul şi îşi drege glasul, străduindu-se să-şi păstreze calmul, deşi ştiu că e foarte zdruncinat.

Încă nu e lămurit dacă şi-a ars nepoata de vie sau nu. Se gândeşte că poate am leşinat din cauza lipsei de aer şi că e posibil să fiu încă acolo. Focul se înteţeşte.

— Lăsăm focul să ardă până când rămâne doar jar, punem mâncarea înăuntru şi o acoperim cu pământ.

— Fă-o.

Bunicul se uită la Mary May, pierdut, bătrân, parcă deznădăjduit. Însă ura pe care i-o poartă este evident mai vie ca oricând.

— Durează câteva ore până când se face jar.

— Nu ne grăbeşte nimeni, spune femeia.

Rămân la fermă timp de trei ore. Mi-e frică să mă mişc.

Imediat ce focul începe să scadă, bunicul şi Dahy primesc ordin să aşeze legăturile cu mâncare în groapă. Ceilalţi muncitori stau înşiraţi ordonat, cu banderolele cu litera D la vedere pe braţul drept, chiar deasupra cotului.

Momentul ăsta se voia a fi o sărbătoare, o reuniune care să demonstreze că Ghilda nu-i poate înfrânge. Dar iată-ne cu Fluierarii pe cap. Stau ascunsă în spatele copacului, ghemuită la pământ, cu genunchii la gură, dârdâind în pădurea umedă, şi nu mă simt deloc mai puternică. Dimpotrivă, mă simt înfrântă.

Bunicul şi Dahy toarnă pământ peste mâncarea care se va coace la căldură. Odată ce-şi termină treaba, bunicul se uita îngrozit la peticul de pământ, de parcă m-ar fi îngropat în el. Îmi vine din nou să-i strig că sunt bine, că am scăpat, dar nu pot.

Se aude ţârâitul unui telefon. Răspunde femeia Fluierar. Se trage într-o parte şi se îndepărtează de ceilalţi, ca să poată vorbi nestingherită. Vine spre mine. Mă cuprinde din nou panica.

— Bună ziua, domnule judecător Crevan. Sunt Kate. Nu, domnule judecător, Celestine nu-i aici. Am căutat-o peste tot.

Îl ascultă fără să scoată un cuvânt. Vocea lui Crevan ajunge până la mine. Kate mai face câţiva paşi şi se opreşte în dreptul copacului meu.

Mă lipesc cu spatele de el, închid ochii şi-mi ţin respiraţia.

— Cu tot respectul, domnule judecător, dar e a cincea oară când Ghilda descinde la fermă, iar Mary May a condus toate percheziţiile cu cea mai mare conştiinciozitate. Nu a scăpat niciun colţişor neverificat. Mă îndoiesc că fata e aici. Cred că bunicul ei spune adevărul.

Se simte frustrarea în glasul femeii. E o mare presiune pe umerii lor să mă găsească, presiune pusă de judecătorul Crevan. Kate mai înaintează puţin şi ajunge exact în raza mea vizuală.

Scrutează pădurea cu atenţie.
Se uită fix la mine.

6

Mă aştept să-i spună lui Crevan că m-a găsit, să închidă, să-i cheme pe ceilalţi şi să sufle în fluierul mare şi roşu care îi atârnă la gât, prins de un lanţ din aur. Dar rămâne calmă, iar tonul ei nu trădează nicio emoţie. Se uită prin mine, ca şi când nu m-ar vedea. Atât de mult am decăzut? Să fi ajuns aşa de neînsemnată, încât am devenit, practic, invizibilă? Îmi privesc mâinile, ca să fiu sigură că mă văd.

— Deci, vreţi să-l aducem pe bunic la Castelul Highland, spune Kate, măsurându-mă din cap până-n picioare, dar continuând conversaţia de parcă n-aş fi acolo.

De ce nu-i spune că m-a găsit?

Vestea că îl duc pe bunicul la Castelul Highland, unde va ajunge pe mâna judecătorului Crevan, omul care m-a înfierat şi mi-a distrus viaţa, mă umple de groază. Dar groaza se transformă rapid în furie. Nu au cum să-l ia pe bunicul.

— Îl aducem chiar acum, zice ea, fără să-şi ia ochii de la mine.

Aştept să cadă bomba peste mine, să-i anunţe pe Mary May şi pe judecătorul Crevan că sunt chiar acolo, sub nasul ei.

— Ajungem în două ore, adaugă ea.

Îmi vine să ţip la ea, să o iau la pumni, să îi urlu că nu ne poare lua nici pe mine, nici pe bunicul, dar mă abţin. E ceva ciudat în privirea cu care mă urmăreşte.

Bagă telefonul în buzunar, se uită lung la mine, parcă gândindu-se ce să-mi spună, după care, se răzgândeşte, se întoarce şi pleacă.

Rămân nemişcată chiar şi după ce aud vehiculele îndepărtându-se. Stau ghemuită în scorbura umedă a copacului şi încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. De ce nu m-a arestat?

7

A trecut o oră de când Mary May a plecat împreună cu bunicul, pe care l-au luat pe sus ca pe un criminal. Sunt încă lipită de copac, epuizată, înfometată, înfrigurată şi moartă de frică. Dinspre groapa vine miros de fum. Mâncarea se găteşte acolo sub pământ, dar, probabil, nimeni nu va mai gusta din ea. Trebuia să fie o sărbătoare. Bunicul o planificase în aşa fel încât să coincidă cu ziua mea de naştere, iar toţi muncitorii Defecţi urmau să fie prezenţi, alături de copiii lor, pentru o petrecere cu muzică şi voie bună. Odată cu arestarea bunicului, nimeni n-o să mai aibă chef să sărbătorească. Nu ştiu ce-i vor face la Highland, dar am fost pe mâna lor şi am şase cicatrice pe corp care pot dovedi de ce sunt în stare. Mă simt nespus de vinovată pentru situaţia în care l-am pus şi mă tem de ce va păţi.

Iniţial, după ce au plecat toate maşinile, n-am îndrăznit să mă mişc din loc, ca nu cumva să fie o capcana şi să mă captureze imediat ce ies din pădure. Am aşteptat, gândindu-mă că muncitorii de la fermă vor veni după mine, dar nu s-a întâmplat asta, fiindcă, la ora aceea, Fluierarul lor, Dan, îi închisese deja în locuinţele lor.

A trecut de ora stingerii, ora unsprezece noaptea, când se înmulţesc şi punctele de control şi percheziţiile asupra cetăţenilor. Nu e cel mai potrivit moment să umblu singură, deşi mi-e mult mai uşor să trec neobservată la adăpostul întunericului. Am hotărât că nu mă pot întoarce la fermă, în ciuda căldurii şi a luminii ispititoare de pe verandă care ajunge până la mine.

Poate voi reuşi să ajung până la cel mai apropiat vecin al bunicului. Pot să mă încred în ei că mă vor duce la ascunzătoarea lui Carrick?

În clipa aceea, îmi amintesc regula numărul unu. Ce mi-a zis bunicul? *Să nu ai încredere în nimeni.*

Deodată, aud un vehicul care se întoarce. Se trânteşte o uşă. Apoi, alte două. Au venit înapoi. Mă simt ca o fraieră, de ce n-oi fi fugit? De ce le-am dat ocazia să revină şi să pună mâna pe mine?

Aud paşi apropiindu-se. Voci necunoscute de bărbaţi şi, în sfârşit, una familiară, inconfundabilă.

— Asta-i groapa, spune Dahy. Aici a fost.

Pot avea încredere în Dahy? Sau tocmai el e cel care i-a chemat pe Fluierari? M-o fi trădat sau a fost silit să coopereze cu o altă echipă de Fluierari trimisă pe urmele mele? Habar n-am în cine pot să mă încred. Mi-e frig, mi-e foame şi nu ştiu dacă să mă ridic şi să strig „Ajutor!”, riscând să distrug tot ce-am realizat până acum, sau să stau cuminte. Stai pe loc. Stai pe loc.

— Probabil a intrat în pădure, spune alt bărbat.

Raza unei lanterne se întinde prin faţa mea, părând să lumineze până în străfundurile pădurii întunecate. Trunchiuri groase de copaci, cât vezi cu ochii. Chiar dacă fug în direcţia aia şi scap neobservată de Fluierari, o să mă rătăcesc într-o clipă.

Până aici ţi-a fost, Celestine.

Cu toate că îmi spun acest lucru, sunt hotărâtă să nu mă dau bătută. Mă gândesc la faţa lui Crevan din Camera Însemnării, când îmi şuiera printre dinţi să mă căiesc, îmi amintesc palma lui Carrick, lipită de geam în semn de empatie, în timp ce-mi urmărea tortura. Mă cuprinde furia. Aud paşi lângă copac şi mă îndrept din poziţia ghemuită. Întind braţele şi picioarele şi unu, doi… ţâşnesc din ascunzătoare şi mă năpustesc în pădure, spre spaima vietăţilor din jur. Alerg cu picioarele înţepenite.

Bărbaţii reacţionează imediat.

— Uite-o!

Lanterna mă caută peste tot. O evit şi mă folosesc de ea ca să văd ce mă aşteaptă în faţă. Mă feresc de copaci, de acele lungi şi subţiri ale

pinilor, mă las pe vine, mă arunc la pământ şi îi aud cum gonesc după mine.

— Celestine! strigă un glas furios, tot mai aproape.

Alerg mai departe. Mă izbesc cu capul de o creangă joasă, ameţesc pentru o clipă, dar nu am timp să mă opresc şi să mă verific. Sunt trei la număr şi câştigă teren. Trei lanterne tremură disperate pe urmele mele.

— Celestine! strigă mai tare o voce, iar alta îi spune să tacă.

De ce şuşotesc? Mă simt ameţită, cred că mi-am spart capul, dar ştiu doar că trebuie să fug. Asta mi-a spus şi mama. Bunicul mi-a zis să n-am încredere în nimeni. Tata mi-a zis să am încredere în bunicul. Trebuie să merg mai departe.

Lanternele se sting brusc şi totul se cufundă în beznă. Mă opresc şi nu aud nimic în afară de propria respiraţie. Habar n-am încotro e înainte şi încotro e înapoi, sunt absolut dezorientată în pădurea deasă. Mă cuprinde iar panica, dar mă calmez. Închid ochii şi mă las învăluită de linişte. O să reuşesc. Întorc capul şi încerc să disting lumina fermei în depărtare sau orice alt reper. Rămurelele îmi trosnesc sub tălpi la fiecare pas.

Deodată, simt două braţe puternice care mă apucă de mijloc şi miros de transpiraţie.

— Am prins-o.

Mă zbat zadarnic să mă eliberez din strânsoare. Nu pot face nicio mişcare. Încerc oricum, zvârcolindu-mă din toate puterile, în speranţa că îmi voi obosi atacatorul, că îl voi plesni, că îl voi zgâria, că îl voi lovi cu piciorul.

Cineva aprinde o lanternă şi mi-o vâră în ochi. Ne ferim amândoi privirea, deranjaţi de lumina orbitoare.

— Dă-i drumul, Lennox, spune bărbatul cu lanterna şi mă potolesc imediat.

Braţele mă eliberează, iar lanterna ajunge în mâna lui Dahy, care o îndreaptă spre chipul

vorbitorului.

Bărbatul pare amuzat de situaţie.

Bărbatul nu e altul decât Carrick.

8

Îl urmez pe Dahy, tremurând de emoţie. Carrick şi prietenul lui merg în spatele nostru, în şir indian. Îmi tot vine să întorc capul şi să mă uit la el, dar, fiind şi Lennox de faţă, mă abţin. Am făcut-o deja de două ori şi Lennox m-a surprins de ambele dăţi. Sunt agitată, fericită şi neaşteptat de voioasă după reîntâlnirea cu Carrick. În sfârşit, norocul e de partea mea.

Mi s-a împlinit dorinţa. Îmi muşc buza ca să-mi ascund zâmbetul în timp ce ne îndreptăm spre fermă, unul în spatele celuilalt. Nu e momentul să mă hlizesc, deşi niciunul dintre ei nu are cum să înţeleagă senzaţia de uşurare pe care o simt.

— Ştii ceva de bunicul? îl întreb pe Dahy în şoaptă.

— Nu, spune el şi întoarce repede capul, ca să nu-i văd expresia îngrijorată de pe chip. Dan încearcă să afle ce se întâmplă.

Mi-e greu să am încredere în Dan, care este Fluierarul muncitorilor de la fermă. Bunicul l-a convins să afişeze o atitudine mai detaşată faţă de muncitorii Defecţi, încurajându-i patima pentru băutură cu whisky din belşug, şi nu pentru că omul ar fi dat dovadă de vreun strop de omenie.

— Mă anunţi când afli ceva, da?

— Pe tine te anunţ prima.

— Găseşti o soluţie să-i dai de ştire bunicului că sunt teafără, da?

Dan nu ştie că sunt la fermă, înţelegerea dintre el şi bunicul nu a mers până acolo, aşa că nu ne putem folosi de el pe post de mesager. Nu e exclus ca Fluierarul Kate să-i fi spus bunicului, dar ar fi fost o prostie din partea mea să mă bazez pe un Fluierar, fie şi unul care m-a lăsat să scap. Întind mâna şi îl apuc pe Dahy de braţ ca să-l opresc. Îl prind de banderola de Defect. Lennox şi Carrick aşteaptă în spatele meu.

— Dahy, poţi să iei legătura cu familia mea? Să le spui că bunicul e la Castelul Highland? Spune-le, te rog, părinţilor mei că n-am păţit nimic.

— Au aflat deja că e la castel. Dar e prea riscant să le spun despre tine la telefon, Celestine. Ştii prea bine că Ghilda interceptează, probabil, toate convorbirile telefonice.

Ghilda nu e o formată din superspioni, dar, dacă, acum un an, eu şi Juniper am reuşit să ascultăm discuţiile telefonice ale vecinilor noştri prin intermediul monitorului pentru bebeluşi al lui Ewan şi, dacă orice ziarist poate găsi o cale de a intercepta telefoanele, cu siguranţă poate şi Ghilda.

— Trebuie neapărat să găseşti o soluţie.

— Celestine…

— Ascultă, Dahy, îi spun pe un ton mai ridicat care îmi trădează tremurul din glas. Nu pot să-l las pe bunicul să zacă într-o celulă sau unde l-au închis, gândindu-se că şi-a ars nepoata de vie. Trebuie să-l anunţi cumva, adaug, cu o voce stinsă.

Dahy pare să înţeleagă, într-un final. Se mai înmoaie.

— Desigur. Găsesc eu o metodă.

Îi dau drumul la braţ.

— Nu-ţi face griji pentru el, Celestine. Ştii ce puternic e, continuă Dahy. Sunt convins că şi ei abia aşteaptă să-l elibereze, ca să nu le mai facă capul calendar cu toate teoriile lui conspirative.

Zâmbesc amar la tentativa lui de glumă şi dau din cap în semn de recunoştinţă. Mă străduiesc să-mi înăbuş lacrimile, să-mi alung din minte ororile care l-ar putea pândi pe bunicul. Fluierăturile şi insultele pe care ar trebui să le suporte când ar traversa curtea pietruită a Castelului Highland. Oameni care l-ar privi şi l-ar huidui ca pe un gunoi, care l-ar scuipa şi ar arunca lucruri în el în timp ce el ar încerca să ţină fruntea sus. Bunicul închis într-o celulă. Bunicul care trebuie să dea socoteală în faţa judecătorului Crevan, la Tribunalul Ghildei. Bunicul în Camera Însemnării.

Bunicul care pătimeşte tot ce-am pătimit şi eu. Când eşti tu acolo, rezişti, dar e greu de îndurat când e vorba de persoanele pe care le iubeşti.

Pedeapsa pe care mi-a aplicat-o Crevan e rar întâlnită, cel puţin, aşa cred. O pun pe seama stresului şi a faptului că şi-a pierdut stăpânirea de sine. Nu-mi rămâne decât să sper că pe bunicul îl va trata cu mai mare îngăduinţă.

Ne întoarcem la camioneta pe care au parcat-o la fermă. Nu avem timp de depănat amintiri. Cei trei bărbaţi abia aşteaptă să se vadă la adăpost. E trecut de ora unsprezece noaptea şi toţi Defecţii ar trebui să fie în case. Trei dintre noi sunt „fugarii" care au încălcat legile Ghildei.

Am timp cât să-mi strâng în grabă câteva lucruri din casă, puţinele haine pe care bunicul a reuşit să mi le aducă după o vizită recentă la părinţii mei, cea mai lunga zi din viaţa mea, aceea în care m-a lăsat singură la fermă. N-am multe, doar un rucsac mic, dar e suficient. Mă gândesc la hainele din garderoba mea de acasă, fiecare însemna atât de mult pentru mine, era o parte din mine, o reflexie a personalităţii mele. Acum, că am rămas fără asta, îmi dau seama că doar ceea ce zic şi fac poate să reflecte cine sunt cu adevărat.

Ne luăm la revedere de la Dahy. Ne urează noroc şi îl mai rog o dată să-i dea de veste bunicului că sunt nevătămată.

Carrick îmi deschide portiera. Îmi tresare inima în momentul în care ni se intersectează privirile.

— Trebuie să-ţi pansăm rana, îmi spune, uitându-se la tăietura recentă cu care m-am ales după ce-am intrat în acea creangă.

Adrenalina m-a făcut să uit de durere, dar, acum, în bătaia vântului, începe să mă usture. Carrick îmi examinează fruntea. Profit de ocazie pentru a-i privi chipul. prima oară când mă aflu atât de aproape de el, în carne şi oase, nu despărţiţi de un geam, sau inconştientă după încăierarea de

la supermarket. Mi se pare că îl cunosc atât de bine, dar, în acelaşi timp, suntem ca doi străini.

Tulburată, dau să urc în maşină şi mă lovesc cu fruntea de partea de sus a uşii.

— N-am păţit nimic, bombănesc şi îmi ascund obrajii îmbujoraţi în întunericul din maşină.

Carrick conduce, iar eu stau în spatele lui. Privirile ni se întâlnesc des în oglinda retrovizoare. Lennox stă lângă el, pe scaunul pasagerului. Sunt la fel de voinici. Seamănă cu doi soldaţi.

— Unde mergem? întreb într-un final.

Carrick mă priveşte în oglinda retrovizoare şi simt un gol în stomac.

— Acasă.

9

Ca să ajungem „acasă” o luăm pe coc felul de străduţe şi alei lăturalnice, departe de oraşe şi de drumurile principale. Toate felinarele şi panourile sune îmbrăcate în afişe electorale. O văd pe Enya Sleepwell de la Partidul Vital, o politiciană care a asistat la procesul meu. Abia mai târziu am aflat că venise acolo să mă susţină. Nu ştiam nici măcar cine este, până când nu m-a întrebat despre ea jurnalista Pia Wang. Enya Sleepwell a ajuns de curând preşedinta Partidului Vital, iar printre temele de pe agenda ei de campanie se numără şi drepturile Defecţilor. E un subiect riscant pentru un politician. Ghilda şi guvernul sunt mână în mână. Totuşi, în ciuda acestor teme controversate, popularitatea ei creşte cu fiecare săptămână care trece.

Tunsoarea ei scurtă şi zâmbetul încrezător tronează deasupra devizei „Compasiune şi raţiune”. Sunt cuvintele pe care le-am rostit la proces când am explicat de ce l-am ajutat pe bătrânul Defect din autobuz.

De ce l-am ajutat? Întrebarea care mi-a fost adresată în nenumărate rânduri de oamenii cu feţe nedumerite care au luat parte la procesul meu. Li se părea incredibil, inimaginabil ca cineva să-şi dorească să ajute un Defect, un cetăţean de mâna a doua.

L-am ajutat pentru că aşa mi-au dictat compasiunea şi raţiunea. Mi-a fost milă de el şi mi s-a părut logic să-l ajut. Au fost primele cuvinte care mi-au venit în minte în sala de judecată. Nu a fost nimic premeditat. Singura poveste gândită dinainte era minciuna pe care Crevan voia să o spun. Mă încearcă o senzaţie ciudată să văd pe afişe acele cuvinte scrise cu litere mari şi îngroşate. Parcă mi-au fost furate şi denaturate spre a servi scopului altcuiva.

Am un milion de întrebări pentru Carrick şi Lennox, dar cel mai înţelept din partea mea ar fi să tac. E o atmosferă tensionată în maşină, chiar şi între Carrick şi Lennox, care nu se hotărăsc pe unde să o ia.

Ghilda a trimis mai multe trupe de Fluierari în patrulare. Judecătorul Crevan e disperat să pună mâna pe mine. Cea mai Defectă persoană din istoria Ghildei nu poate să dispară de pe faţa pământului. Crevan a înteţit percheziţiile la toate proprietăţile publice şi private, în speranţa că oamenii vor refuza să mă ajute dacă sunt prezentaţi drept susţinători ai Defecţilor în faţa vecinilor lor.

Mai mult decât atât, Crevan a început să întârzie autobuzele care transportă Defecţi. Deşi scopul lor este să ducă populaţia Defectă acasă înainte de ora stingerii, unsprezece noaptea, oamenii încalcă programul din vina Ghildei şi tot ei sunt pedepsiţi pentru asta. Toate acestea se petrec din cauza mea. Ştiu foarte bine ce urmăreşte judecătorul Crevan. Se joacă cu mine. Îi voi pedepsi *pe nevinovaţi până când te hotărăşti* să ieşi din ascunzătoare. Toată lumea mă va urî.

În oraş, au început deja tot felul de revolte. Ghilda pretinde că sunt provocate de diverse grupări Defecte, dar bunicul spune că Defecţii nu sunt singurii furioşi pe Ghildă. În opinia lui, şi oamenii obişnuiţi sunt deranjaţi de regulile Ghildei privitoare la Defecţi şi încep să-şi exprime nemulţumirile. Înţeleg acum că *există* o logică în vorbele bunicului, pe care altădată le consideram aberaţii. Indiferent ce scuze ar invoca Ghilda ca să închidă gura publicului, ştiu că motivul real pentru care Crevan a sporit numărul Fluierarilor este acela de a mă găsi.

Au fost momente când m-a bătut gândul să mă predau, de dragul celorlalţi, dar bunicul m-a oprit întotdeauna. Îmi spune mereu că, în timp, pot ajuta oamenii mult mai mult, iar ei vor ajunge să mă aprecieze. Trebuie doar să fiu răbdătoare.

În faţă, se vede punctul de control al Fluierarilor. Virăm brusc la stânga prin spatele câtorva prăvălii şi intrăm pe o străduţă atât de îngustă, încât abia reuşim să ne strecurăm pe lângă camioanele de gunoi. Carrick opreşte maşina şi se uită din nou pe hartă împreună cu Lennox, în căutarea unei noi rute. E a nu ştiu câta oară când fac asta. Uşurarea pe care am simţit-o la vederea lui Carrick începe să dispară acum, dându-mi seama că nu sunt în siguranţă. Tânjesc după acel moment în care nu va mai trebui să mă uit în permanenţă peste umăr.

Ai putea tăia tensiunea din maşină cu cuţitul, iar pe fruntea lui Carrick se văd câteva broboane de sudoare. Profit de faptul că stau în spatele lui pentru a-l studia cu atenţie. Are părul aproape ras, umerii musculoşi, este bine făcut. Pe vremea când eram la castel şi nu îi cunoşteam numele, i-am zis Soldatul. Pometii şi maxilarul sunt proeminenţi. Ochii, de o culoare nedefinită, îmi par negri în oglinda retrovizoare. Îl examinez; are o privire dură, intensă, vioaie, veşnic cercetătoare, veşnic în căutare de soluţii. Îmi surprinde privirea. Întorc ochii ruşinată. În cele din urmă, când îndrăznesc să mă uit iar la el, îl surprind că mă priveşte.

— Casă, dulce casă, spune Lennox şi amândoi sunt vizibil mai relaxaţi.

Totuşi, când mă uit pe fereastră la destinaţia noastră, mă cuprinde o neliniște şi mai mare. Nu e tocmai „casa” pe care mi-o imaginam. Sau la care speram.

Mergem spre un complex înconjurat de garduri din sârmă ghimpată, înalte de şase metri. Seamănă cu o închisoare. Curios de reacţia mea, Carrick mă fixează din nou cu ochii lui negri.

Am nesocotit regula fundamentală a bunicului. Să nu ai încredere în nimeni.

Şi, pentru prima oară, mă îndoiesc de Carrick.

10

Reflectoarele luminează cerul atât de puternic, încât nu disting mai nimic prin parbriz. Un bărbat înarmat cu o mitralieră loveşte furios în uşă.

— Hopa! exclamă Lennox.

Îmi aruncă o pătură şi îmi spune să o pun peste mine şi să stau culcată. Mă supun imediat.

Carrick coboară geamul.

— Bună seara, şefu'.

— Ce seară? bolboroseşte bărbatul. E miezul nopţii! Te-ai scrântit? Oraşul colcăie de Fluierari şi, oricât de loiali ar fi băieţii mei, o să înceapă să pună întrebări dacă văd aşa forfotă între schimburi. Aveţi idee în ce belea mă puteaţi băga pentru că umblaţi de-aiurea la ora asta?

— Puteam, puteam, aşa e, dar n-am făcut-o, răspunde Lennox.

— Scuze, Eddie. Ştii bine că n-am fi ieşit dacă nu era ceva important.

Bărbatul trage o înjurătură în barbă.

— Sunteţi muncitori buni, dar nici chiar aşa de buni. Vă găsesc înlocuitori într-o clipă.

— Într-adevăr, noi, Defecţii, ar trebui să fim veşnic recunoscători pentru fiecare oportunitate care ni se oferă, spune Lennox pe un ton sarcastic.

— Len, îl opreşte Carrick. N-o să se mai întâmple, adăugă. În plus, ştii că, dacă ar fi să păţim ceva cât suntem plecaţi, nu am dezvălui niciodată că avem vreo legătură cu locul ăsta. Doar ţi-am promis amândoi.

— Pe onoarea mea de cercetaş, zice Lennox, ironic. Hai, lasă-ne să intrăm. Poate n-ai aflat, dar e periculos să stăm afară când mişună Fluierarii peste tot.

Se lasă un lung moment de tăcere, timp în care şeful stă pe gânduri. Mă apucă neliniştea. Dacă nu ne primeşte, trei Defecţi ca noi nu au nicio şansă să treacă peste noapte cu bine. Conform legii,

Defecţii au voie să circule sau să se adune doar câte doi. Pe lângă asta, e trecut de ora stingerii, iar noi suntem fugari.

— Fie. Dar să nu vă imaginaţi că nu văd corpul de sub pătură. Sper doar să fie viu. Habar n-am ce puneţi la cale, dar aici nu e tabără de refugiaţi. Sper să fie un muncitor bun.

— Cel mai bun, spune Carrick.

Zâmbesc sub pătură.

— Ce e locul ăsta? întreb după ce trecem de poarta principală şi cei doi îmi spun că pot să ies de sub pătură.

Mă uit pe fereastră şi îmi sucesc gâtul ca să văd clădirea înaltă care seamănă cu o centrală nucleară.

— Asta e o staţie CC. Şi vizavi e una UDC. Sunt companii-surori.

— Şi cu ce se ocupă? întreb, în timp ce Lennox sare din maşină din mers şi dispare în beznă.

Carrick parchează maşina.

— Una de captare a carbonului, cealaltă de utilizare a dioxidului de carbon.

Îi arunc o privire şi mai nedumerită.

— Parcă tu erai un mic geniu.

— La matematică, da. Nu la chestia asta.

— Hai să dam o raită pe aici.

Carrick îmi deschide portiera, iar manierele lui îmi aduc aminte ca a crescut într-o instituţie pentru Defecţi din Naştere. Instituţiile DDN sunt destinate copiilor proveniţi din familii Defecte. La vârsta de cinci ani, Carrick a fost luat de lângă părinţii lui Defecţi şi crescut la o şcoală de stat care se lăuda cu dotările, educaţia şi standardele sale exemplare. Ghilda, statul, l-a educat să fie un om puternic, unul de-al lor, dar, după absolvire, Carrick a făcut exact ce îi spuseseră să nu facă; şi anume, să-şi caute părinţii. L-au însemnat pe piept, acuzându-l de lipsa de loialitate faţa de societate.

Are optsprezece ani şi este un munte de om, ca mai toţi copiii DDN, iar singurul lui defect a fost

acela de a dori să-şi găsească părinţii. Mă plimbă prin complex, îmi explică tot felul de lucruri şi deschide uşile cu o cartelă magnetică.

Sunt zeci de containere metalice, ca nişte navete înşirate una lângă alta, de genul celor pe care le-ai vedea într-o fabrică de bere sau la NASA, toate parcă pregătite să-şi ia zborul.

— După cum ştii, pământul produce o cantitate de dioxid de carbon mai mare decât poate fi absorbită. Avem cele mai ridicate emisii de carbon din ultimii opt sute de ani. Majoritatea sunt cauzate de petrol, cărbuni şi combustibili fosili îngropaţi de milioane de ani. E un deşeu poluant, aşa că staţia asta captează carbonul şi îl foloseşte ca resursă. Prin reutilizarea carbonului se creează alte produse.

— Cum fac asta?

— Captăm dioxidul de carbon rezultat de la centralele nucleare, fabricile de oţel şi de ciment sau îl colectăm din aer. Se extrage carbonul, care devine materie brută pentru alte produse, cum ar fi combustibili verzi, metanol, plastic, produse farmaceutice, materiale de construcţii.

— E proprietatea guvernului? întreb, neînţelegând de ce m-a adus aici.

Cum să fiu protejată într-o fabrică deţinută de guvern, când noi tocmai de guvern fugim?

— E privată. E o uzină-pilot. Momentan, totul e în fază experimentală, nu scoatem nimic pe piaţă. Dar guvernul o finanţează. Aşa că nu pot efectua percheziţii neprevăzute asupra Defecţilor. Cel puţin, nu fără o înştiinţare cu minimum douăzeci şi patru de ore înainte.

— Deci, de-aia ai ales locul asta?

— Nu l-am ales eu. M-am luat după ceilalţi.

— Ceilalţi?

— Îţi fac cunoştinţă cu ei mai târziu. Acum să ne terminăm turul. Sunt patru unităţi. Asta e secţia de captare-conversie.

Introduce cartela în fantă şi beculeţul roşu de pe panoul de siguranţă se face verde. Deschide uşa şi mă lasă să trec prima. Odată intraţi, uzina imensă îmi aminteşte de hangarul unui aeroport, plin cu containere, ţevi şi scări care urcă până la tavan pentru a ajunge la ele. Îmi dă o vestă reflectorizantă şi o cască de protecţie.

— Aici lucrez eu. Stai liniştită, nu am vreo slujbă importantă. Sunt doar şofer pe motostivuitor, aşa că n-o să-ţi explic în termeni tehnici.

— N-o să-mi fie de mare folos, spun, uitându-mă uluită la construcţia futuristă din metal.

— În containerul ăsta este redirecţionat gazul de combustie spre secţia de pretratare. După ce se răceşte, gazul e trimis într-un turn de absorbţie, pentru a fi extras dioxidul de carbon din el. Gazul de combustie intră prin partea inferioară a turnului şi urcă, îmi spune el din mers şi îmi arată dispozitivul. Reacţionează cu solventul şi se produc o grămadă de fenomene.

Zâmbesc.

— Gazul de combustie tratat e redirecţionat aici, în ceea ce se numeşte coş de tiraj, pentru a fi eliberat în atmosferă. Dioxidul de carbon lichid iese din turnul de absorbţie şi este pompat în secţia de conversie, unde se inversează procesul de absorbţie chimică a CO_2. Dioxidul de carbon lichid este eliminat prin partea inferioară a turnului de absorbţie şi trimis să încălzească schimbătorii de căldură, unde creşte temperatura. Aici se produc alte fenomene. Să-ţi mai explic sau să mă opresc?

— Cred că e suficient.

— În principiu, vaporii de dioxid de carbon sunt trimişi la compresorul de dioxid de carbon. Uite-l acolo, spune Carrick şi ne oprim în dreptul compresorului. Asta e. Mai vrei să ştii şi altceva?

— Da. Cine sunt acei „ceilalţi” după care ziceai că te-ai luat?

Lăsăm uzina în urma şi traversăm imensul complex spre o zonă mai puţin modernă. Sectorul ăsta are un aspect mai rezidenţial. Sunt nenumărate şiruri de barăci albe prefabricate, suprapuse pe câte cinci niveluri, în rânduri de câte zece, legate prin balcoane din oţel şi scări. Intrăm într-o clădire de ciment, cu un etaj, la al cărei birou de recepţie nu ne întâmpină nimeni la ora asta târzie. Se văd doar câteva scaune şi nişte reviste de ştiinţă şi tehnică, împrăştiate pe o măsuţă de cafea. Într-un fotoliu din colţ doarme un paznic musculos.

— Aici locuiesc o sută de angajaţi, îmi explică Carrick. E un loc izolat. După cum ştii, cel mai apropiat sat sau oraş e prea departe ca să faci naveta zilnic, aşa că proprietarul s-a gândit că cel mai bine ar fi să cazeze muncitorii aici.

— Cine deţine uzina?

— O companie numită Vigor, îmi spune, ridicând din umeri. M-am angajat doar de două săptămâni şi n-am dat ochii cu proprietarul până acum. Indiferent cine e, clar e că-i pasă de soarta Defecţilor. A primit chiar şi un grup de fugari, printre care şi el, adaugă şi face semn spre paznicul care sforăie uşor.

Arată spre afişul din spatele biroului de la recepţie, pe care stă desenat acelaşi V roşu pe care l-am remarcat prin toată uzina. V-ul din Vigor este, de fapt, semnul rădăcinii pătrate din matematică √ şi ştiu că l-am mai văzut undeva, dar nu-mi amintesc unde anume.

√igor. „Noi transformăm problemele în soluţii”

— Sunt patru spaţii de recreere, în funcţie de sectorul în care lucrezi. Toţi Defecţii muncesc în acelaşi sector. Pe aici.

Deschide o uşă şi ieşim din nou în aerul nopţii, într-o zonă plină de barăci prefabricate. Deşi e târziu, dintr-una răzbat voci şi zgomote, ceea ce-mi dă de înţeles că nu vom mai fi singuri prea mult timp. Mai întâi de toate, trebuie să lămuresc o problemă care nu-mi dă pace.

— Carrick, vreau să te întreb ceva, spun cu un nod în gât. Ai spus cuiva despre…

— Absolut nimănui.

Mă simt uşurată, dar şi stânjenită că am adus în discuţie cel de-al şaselea semn. Relaţia noastră a fost destul de destinsă, dar simpla amintire a Camerei Însemnării m-a neliniştit.

— În afară de gardieni şi Crevan, eu şi domnul Berry suntem singurii care ştim de el, mă asigură Carrick. Am tot încercat să iau legătura cu domnul Berry, dar, deocamdată, n-am reuşit, îmi explică el. E greu să faci ceva când te ascunzi.

— Gardienii au dispărut, îi spun, îngrijorată. Domnul Berry a dispărut. Mi-a fost teamă să nu fi ajuns şi tu pe mâna lui Crevan. Avem multe de discutat.

— Poftim? spune el, cu ochii mari de mirare.

În capătul coridorului se deschide o uşă. Se aud glasuri, râsete şi iese un grup de persoane. Nu mă simt pregătită să fac cunoştinţă cu ele acum. Vreau să vorbesc cu Carrick mai întâi.

— I-am povestit Piei Wang despre al şaselea semn, îi zic în grabă.

Pare surprins ca am mărturisit o asemenea informaţie unei jurnaliste de la Crevan Media. Era obligaţia Piei să-mi relateze povestea, iar, după proces, pornise o campanie de denigrare împotriva mea, cum proceda cu toţi Defecţii. Însă, în cazul meu, s-a întâmplat ceva. M-a crezut. Procesul meu îi trezise suspiciuni de la bun început şi nu voia să mai realizeze un reportaj părtinitor. Simţea că era ceva necurat la mijloc.

— Ştiu că e greu de crezut, dar *chiar* putem avea încredere în ea. S-a străduit din răsputeri să adune informaţii pentru un articol care să îl demaşte pe Crevan. De două săptămâni, n-am mai primit nicio veste de la ea. N-a rupt legătura doar cu mine. M-am uitat pe internet şi am văzut că n-a mai publicat nimic, nici sub numele de Pia Wang, nici sub pseudonimul de Lisa Life. Sper că s-a dat

la fund fiindcă e ocupată să scrie articolul senzaţional care să-l distrugă pe Crevan, totuşi… Pia nu e genul de om care să se dea la fund. Ultima oară când m-a contactat, mi-a zis că urmează să discute cu familiile gardienilor.

Carrick se încruntă, încă încercând să înţeleagă ce-i spun.

— Familiile i-au dat dispăruţi? Îi caută poliţia?

— Cred că le e prea frică. Soţul domnului Berry a spus că a dispărut pur şi simplu. M-am gândit la tine tot timpul, nu cumva să dispari şi tu la ordinul lui Crevan. Habar n-are că ai fost în camera de observare. Nu te-a văzut şi nici nu i-am pomenit Piei despre tine. Cred că eşti în siguranţă. În plus, n-a ştiut că domnul Berry a filmat înfierarea până când n-a interceptat o convorbire telefonică între mine şi soţul domnului Berry. Mi-a zis că filmarea e la *mine*, spun în şoaptă.

— Deci, de-aia vrea Crevan neapărat să te prindă? Ca să pună mâna pe filmarea din Camera Însemnării?

Dau din cap în semn de încuviinţare.

— Se teme că o s-o faci publică.

— Presupun.

Mă priveşte cu un respect neţărmurit.

— Gata, i-am venit de hac. Eram sigur, dar nu ştiam de ce. Îi e frică de tine, Celestine. I-am venit de hac.

11

— Hei, voi doi aveţi destul timp să staţi la taclale, răsună un glas de femeie, speriindu-mă.

Stă în uşa barăcii din care auzisem zgomote.

— Vino încoace, Celestine.

Are o claie de păr castaniu şi cârlionţat şi îmi zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Ştii cine sunt? întreb.

Apar la ştiri de două luni încoace, dar încă sunt uimită când mă recunoaşte cineva.

— Eşti Celestine North, îmi spune, în timp ce mă apropii de ea.

Deschide braţele şi mă îmbrăţişează.

— E o onoare să te cunosc.

Mă strânge cu putere. Iniţial, stau ţeapănă, dar, treptat, încep să mă relaxez. Când m-a îmbrăţişat cineva ultima oară? Brusc, îmi amintesc de mama şi tata şi mă străduiesc să-mi înăbuş emoţiile.

— Eu sunt Kelly. Hai înăuntru să faci cunoştinţă cu ceilalţi.

Îi cer ajutor lui Carrick din priviri, dar femeia mă prinde de mână şi mă trage după ea. Odată intrată în baracă, mă întâmpină o mulţime de feţe necunoscute. Carrick se strecoară după noi şi se face nevăzut într-un colţ.

— El e soţul meu, Adam, face prezentările Kelly.

— Bine ai venit, îmi spune Adam şi mă îmbrăţişează călduros.

— Vino încoace să faci cunoştinţă cu Rogan, spune Kelly şi mă târăşte după ea.

Într-un colţ întunecat, stă retras un adolescent.

— Salut-o pe Celestine, Rogan, îl îndeamnă Kelly, cum fac mamele de obicei cu copiii mult mai mici.

Băiatul flutură apatic din mână, de parcă ar fi făcut un efort peste puterile lui.

— Fii politicos, îl mustră Kelly.

Rogan se ridică alene, vine spre mine târşâindu-şi picioarele prea mari faţă de restul corpului, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni prea largi pentru talia lui, şi îmi întinde mâna. E moale şi umedă. Evită să mă privească în ochi şi se retrage rapid pe fotoliul de puf. Dacă eram afară, aş fi zis că nu suportă Defecţii, dar, cum aici e înconjurat de atâţia Defecţi şi, probabil, este el însuşi Defect, am pus comportamentul lui pe seama timidităţii. Kelly turuie ca o moară stricată şi îmi face cunoştinţă cu restul grupului.

Printre aceştia, se numără Cordelia şi fetiţa ei de şase ani, Evelyn, care îmi arată că i-au căzut dinţii de sus şi îşi vâră limba prin spaţiile goale. Spre mirarea mea, dau cu ochii de Fergus şi Lorcan, pe care i-am văzut şi încăierarea iscată la supermarket acum două săptămâni. Eram lângă ei, la casă, când a început scandalul. Fergus are o rană cusută pe frunte, iar Lorcan e plin de vânătăi. Fac cunoştinţă cu Mona, o fată cam de-o seamă cu mine, care afişează un zâmbet atât de radios şi o energie atât de debordantă, încât ar însenina şi cea mai mohorâtă zi. O plac imediat. Apoi văd şi un bărbat mai în vârstă, Bahee, un tip superrelaxat, cu ochelari cu lentile rotunde, de culoare albastră, şi o codiţă încărunţită, căruia i-ar sta bine lângă un foc de tabără, cântând „Kumbaya”

— Pe băiatul nostru mai mare, Carrick, îl cunoşti deja, spune Kelly, zâmbind. Sunt aşa fericită că i-ai fost alături la castel, adaugă ea şi îmi strânge mâinile, cu ochii în lacrimi. Ştim cu toţii ce experienţă oribilă e. Mă bucur că ai fost lângă copilul meu.

Întinde mâna spre el, dar Carrick se fereşte. Pare surprins de propria reacţie, dar e prea târziu, răul nu mai poate fi reparat. Kelly îşi retrage mâna şi încearcă să-şi ascundă mâhnirea de pe chip.

— Ţi-ai găsit părinţii? îl întreb şocată.

Mă uit la Kelly şi la Adam şi, într-un final, observ o asemănare cu tatăl lui. Nu aduce deloc cu

mama lui, care e mică şi fragilă, ca o vrăbiuţă. Carrick pare gigantic faţă de ea, dar, în fond, aşa pare faţă de majoritatea oamenilor. Cu ea seamănă mai mult Rogan, băiatul care abia a reuşit să-mi strângă mâna. Mă uit la Rogan şi îmi dau seama că e fratele lui Carrick.

— Asta înseamnă că voi doi sunteţi…

Aştept ca unul dintre ei să spună ceva, dar tac amândoi. Nici măcar nu se privesc. E o atmosferă atât de ciudată în familia asta, o încordare atât de evidentă. Totuşi, stânjeneala lor e de înţeles, după o despărţire de treisprezece ani.

— Sunt fraţi! exclama brusc Mona. Ura! Primesc vreun punct că am ghicit asta? întreabă sarcastic, agitând pumnul în aer. Suntem o familie mare şi fericită, nu-i aşa, fraţilor?

— Mona! o apostrofează Adam supărat, iar Kelly se întoarce cu spatele şi pleacă.

Dar Mona nici nu se sinchiseşte.

— Carrick, nu i-ai spus că ne-ai găsit? întreabă Kelly nedumerită şi amărâtă.

Urmează un lung moment de tăcere, timp în care Carrick se trage jenat de lobul urechii, căutând o scuză ca s-o mai dreagă.

— Hei, ţi-a arătat Carrick cabinele de dormit? intervine Mona la ţanc.

Mult prea şocată de vestea că şi-a regăsit părinţii şi nu mi-a spus nimic, mă las târâtă de Mona, care turuie încontinuu, atât de repede, încât abia reuşesc să pricep ce spune.

— Nu contează. Îi arăt eu. Am putea fi colege de cameră.

Locuinţele sunt un şir de barăci prefabricate, suprapuse, dar nu dintre cele cubice, obişnuite, dotate cu paturi rudimentare, ci unele ultramoderne. Arunc o privire într-una dintre ele şi remarc interiorul extrem de bine gândit. Materialele sunt de un alb strălucitor, iar încăperea e mobilată cu un pat suprapus, sus de o persoană, jos dublu, rafturi încastrate şi noptiere la capul

patului. Baraca e prevăzută chiar şi cu toaletă şi duş.

— Fiecare cabină de dormit are duş, aer condiţionat, televizor cu ecran plat şi seif personal, mă informează Mona pe un ton comic, de parcă ar fi recepţionera la hotel. Toate camerele au un pat supraetajat, jos dublu, sus de o persoană.

— N-am mai pomenit aşa ceva, spun, râzând.

— Muncitorii de la staţia de CC se bucură de cele mai bune condiţii, spune ea, apoi coboară vocea, cu toate că sectorul de locuinţe destinate non-Defecţilor este atât de departe, încât nu are cum să ne audă cineva. Proprietarul companiei Vigor e foarte cumsecade cu Defecţii. Nu l-a văzut nimeni niciodată. un personaj foarte misterios, adaugă ea ironic, căscând ochii şi agitându-şi mâinile prin aer.

— E vorba de Eddie?

Mona pufneşte în râs.

— Nu. Eddie e doar administrator. Eu mă refer la şeful *cel mare*, proprietarul, creatorul, inventatorul companiei Vigor – sau ce-o fi el. Bahee spune că îl cunoaşte, dar n-aş fi prea sigură. Bahee e om de ştiinţă, uneori e cam…

Se opreşte şi fluieră, semn că nu-i prea întreg la minte.

— Trecând peste asta, ideea e că Eddie ştie de noi. Ne ţine la distanţă de ceilalţi şi aranjează turele în aşa fel încât să nu ne intersectăm. Nimeni, în afară de el, nu ştie că suntem Defecţi şi nici nu trebuie să afle. Evident, toţi cei care am ajuns aici suntem „fugari”, spune ea şi dă ochii peste cap când pronunţă acest cuvânt. Aşa că n-o să ne vezi cu banderole pe braţ. Dacă ai vreun semn pe mână, primeşti o slujbă care necesită să porţi mănuşi, dacă ai semn pe tâmplă, primeşti una care necesită cască de protecţie sau găseşti un pretext să-ţi ţii părul desfăcut. Să nu te bazezi pe machiaj. Lucrăm la temperaturi extrem de ridicate. O să simţi că ţi

se topeşte capul. Iar, dacă ai cumva semn pe limbă, ai grijă să nu vorbeşti prea mult. Ai înţeles?

Dau energic din cap ca da.

— Super, spune Mona.

Mă studiază bine ca să fie convinsă că spun adevărul şi pare mulţumită de reacţia mea.

— Am avut o fata aici care s-a îndrăgostit de unul dintre cercetători. O chema Lizzie. Am fost colege de cameră. Spunea întruna că voia să-i mărturisească adevărul. Nu mai voia să-l mintă fiindcă era foarte îndrăgostită de el, zice şi dă ochii peste cap. Seară de seară, mă scotea din minţi cu aberaţiile ei, zău aşa. Cred că-ţi dai seama că sinceritatea a costat-o scump. Tipul a fost aşa de scârbit când i-a spus adevărul despre ea, încât Lizzie a trebuit să fugă de-aici. Putea să ne aducă o mulţime de belele pe cap, spune Mona, furioasă, în timp ce descuie uşa barăcii ei.

E exact ca aceea în care am apucat să arunc o privire. Patul de o persoană de sus e evident al Monei, fiindcă e înconjurat de afişe şi acoperit cu obiecte personale şi un ursuleţ de pluş. Dedesubt e patul dublu. E doar o saltea dezvelită, pe care a dormit cândva Lizzie, unde s-a simţit ca acasă, unde s-a îndrăgostit de un cercetător, pe care l-a părăsit, în cele din urmă. Cât de trecători suntem.

Înţeleg perfect ce trebuie să fi simţit Lizzie în momentul în care s-a văzut respinsă de iubitul căruia îi mărturisise că este Defectă. Îmi amintesc cum se uita Art la mine, în biblioteca şcolii, după ce am fost înfierată, şi nu mai îndrăznea să mă sărute. Bănuiesc că ăsta este şi scopul însemnării pe limbă. Se zice că ar fi cea mai dureroasă. Am învăţat pe pielea mea că e una şi mai cumplită. Crevan mi-a lipit fierul încins pe şira spinării, ca să arate că sunt Defectă până în măduva oaselor. Dar niciunul din cei de aici nu va afla vreodată despre asta, în afară de Carrick, care a asistat la tot.

— Când a plecat Lizzie? întreb, uitându-mă la patul dublu rămas gol.

— Acum două săptămâni. Nici măcar nu şi-a luat rămas-bun, răspunde Mona furioasă. Şi-a lăsat aici majoritatea lucrurilor. Stai zi de zi lângă cineva şi ai impresia că-ţi e prieten şi când colo…

Schimbă repede subiectul, prefăcându-se că nu-i pasă, deşi se vede clar că suferă.

— Să discutăm regulile de bază. Ăsta e patul tău, acolo te speli şi îţi faci tabieturile. În funcţie de slujba pe care o s-o primeşti, te culci şi te trezeşti când vrei. Se lucrează în ture de zi şi de noapte. Când ţi-e foame, găseşti mâncare în bucătăria sălii de agrement. Uzina are şi o cantină, care îţi oferă o mâncare mai bună şi mai diversificată, dar te ciocneşti de prea multă lume dacă mergi acolo. Kelly şi Adam lucrează la bucătărie, Bahee e cercetător, Cordelia e programator, eu sunt îngrijitoare. Nu-ţi interzice nimeni să vorbeşti cu ceilalţi angajaţi, dar nu te împrieteni cu ei. Nimeni nu ştie că suntem Defecţi, iar unii au darul de a pune cam multe întrebări. Cel mai bine e să stai deoparte, dar nici să nu te izolezi complet că bate la ochi. Şi, cel mai important, fereşte-te de Fergus şi Lorcan. Tipii ăştia urmăresc un singur lucru, mă avertizează Mona, cu o privire de om care ştie ce vorbeşte.

— Sex, presupun.

— Nu, zice ea şi izbucneşte în râs. Aş vrea eu, dar nu e cazul, adaugă, apoi îşi ia o mină serioasă. Vor să facă revoluţie. Şi Carrick la fel, fiindcă petrece mult timp cu ei. Dar el e mai tăcut, nu ştii niciodată ce-i trece prin cap.

Face o pauză şi profită de ocazie pentru a mă examina cu un zâmbet pe buze.

— Din câte-am observat, ai reuşit deja să-i atragi atenţia, continuă Mona, ridicând din sprâncene.

— Nu e ceea ce crezi, protestez, dar nici nu-i pot explica ce este între noi.

Legătura dintre mine şi Carrick e mai profundă. Împărtăşim o experienţă care ne va lega pentru

totdeauna, ceva ce nu vom mai trăi alături de o altă persoană. Deşi nu ştiu cât de grozav e ca, de câte ori mă uit la el, să-mi amintesc că a fost în Camera Însemnării, asistând la cele mai cumplite clipe din viaţa mea. Mă face să rememorez la nesfârşit acele chinuri. Poate că, dacă aş fi departe de el, aş putea să uit de ele.

Mona continuă să mă privească, în aşteptarea unor detalii picante, dar mă simt stânjenită şi vreau să schimb subiectul. Dacă i-aş spune ce anume ne leagă, ar însemna să-i spun prin ce-am trecut, şi nimeni nu poate afla acest lucru.

— De când eşti aici? o întreb, uitându-mă în jur.

— Uf, eşti la fel de nesuferită ca şi Carrick. Schimbaţi imediat subiectul când nu vă convine o întrebare.

Calcă peste salteaua mea, încălţată în cizmele negre, de piele, şi urcă în patul ei. Se aşază pe margine, cu picioarele atârnate.

— Sunt aici de un an.

— De un an eşti Defectă?

— De doi, îmi răspunde, evitându-mi privirea.

Întinde mâna spre dulăpiorul lucios de pe perete şi apasă pe uşa fără mâner ca să o deschidă. Scoate nişte cearşafuri şi mi le aruncă pe pat. După care, calcă din nou peste salteaua mea cu cizmele ei mari din piele şi sare pe podea, unde îşi face de lucru cu cearşafurile. Dau să o ajut, dar mă refuză cu o mişcare a mâinii şi îşi vede de treabă în timp ce vorbeşte. Îmi dau seama că îi este mai uşor să-şi spună povestea dacă are ceva de făcut.

— Ai mei m-au gonit de acasă după ce am fost însemnată ca Defectă. Tata mi-a zis: „Nu mai eşti fata mea”.

Coboară vocea şi adopta un ton glumeţ, dar nu e nimic de râs în povestea ei.

— Mă aştepta cu bagajele deja făcute când am venit de la şcoală. M-a condus la un taxi, în timp ce mama ne privea de la fereastră. Mi-a dat bani cât să-mi ajungă o săptămână şi ne-am despărţit,

spune ea, cu o privire rece. Un an am trăit pe străzi ca Defectă adultă. Mai târziu, am auzit zvonuri despre fugari, oamenii aceia fascinanţi care reuşesc să trăiască fără să dea socoteală Fluierarilor şi fără ca Ghilda să le sufle în ceafă. M-am gândit mereu că sunt doar un mit, că fugarii sunt precum zânele din basme, dar am descoperit că sunt cât se poate de reali. Într-un final, am ajuns aici. Cel mai bun lucru din viaţa mea.

O ascult, cu ochii mari de uimire, şi abia acum realizez cât sunt de norocoasă că am o familie care m-a susţinut în tot acest timp. Şi ce îndură bunicul doar ca să mă apere.

— Cum te-ai descurcat? întreb.

— Un an întreg m-am ocupat cu diverse, am respectat regulile, am făcut tot ce mi-au zis Fluierarii. La un moment dat, m-am saturat, mi-am dat seama că nu e de mine. Nu găseam de muncă, nu mă angaja nimeni ca să-mi pot plăti chiria. Am trăit prin adăposturi pentru săraci. E rău să fii Defect chiar şi atunci când ai un acoperiş deasupra capului, darămite când n-ai, spune ea şi îi sclipesc ochii. Aşa că am hotărât să vin aici.

Se întoarce spre mine.

— Ce-ai făcut de te-au declarat Defectă?

Lacrimile îi dispar imediat, ochii i se întunecă şi învăţ astfel prima regulă a Defecţilor. Niciodată să nu întrebi un Defect cum a ajuns Defect.

12

Ca de obicei, mă trezeşte din somn un coşmar. Mă bântuie. De fiecare dată, fug de Crevan. Alerg, sar garduri, dar nu sunt niciodată suficient de rapidă. Am senzaţia că sunt pe o bandă de alergat, fug şi fug şi nu ajung nicăieri. E epuizant şi episodul se repetă toată noaptea, ca şi când aş fi prinsă într-un cerc infinit. Singura diferenţă dintre coşmarul ăsta şi celelalte este imaginea bunicului torturat în Camera Însemnării.

Mă trezesc cu noaptea în cap, lac de sudoare şi gâfâind de frică. Trebuie să vorbesc cu Dahy, trebuie neapărat să sun acasă, să ştiu ce se întâmplă.

Lumina zorilor se strecoară pe fereastra barăcii. Ridic ochii şi vad că Mona nu e în pat. A plecat probabil la muncă. Mă uit la ceas şi nu-mi vine să cred că e amiaza.

Bate cineva la uşă.

Mă înfăşor în cearşaf, îl trag până la gât ca să-mi acopere semnul din dreptul inimii şi deschid uşa.

— Salut, spune Carrick, măsurându-mă cu o privire care îmi dă fiori. Am venit să-ţi aduc astea, adaugă şi îmi întinde o cană aburindă de cafea şi o brioşă cu ciocolată. Sunt în pauză.

— Nu-mi vine să cred am dormit atât!

— Aveai nevoie, spune şi mă fixează cu o privire pătrunzătoare. Ai trecut printr-o perioadă grea.

Cuprind cana în palme şi îi simt căldura.

— Mulţumesc.

— Ceilalţi mi-au zis să-ţi transmit să vii în sala de agrement când eşti gata. Majoritatea sunt în pauza de prânz şi vor să-ţi arate ceva. Stai liniştită, nu te speria, zice şi îmi oferă unul dintre rarele lui zâmbete.

— În regulă. Vin şi eu repede. Carrick… nu mi-ai spus că ţi-ai găsit părinţii.

— Ştiu, spune el, încurcat şi mohorât, căzând pe gânduri. N-am ştiut cum… e ciudat. E o experienţă nouă şi pentru mine. S-a întâmplat acum câteva săptămâni. Sunt aproape ca nişte străini. Am senzaţia că ei mă cunosc, mai bine zis mama, că ştie totul despre mine, dar eu nu ştiu nimic despre ea.

— E normal să fie ciudat. Eu am stat doar câteva zile la castel şi, când m-am întors acasă, parcă nimic nu mai era la fel.

Relaţia cu soră-mea, Juniper, a fost tensionată în tot acel timp, nu ne înţelegeam deloc şi nu ne-am împăcat decât cu câteva minute înainte de a fugi de acasă. A recunoscut că se simţea vinovată că nu-mi luase apărarea în autobuz şi la tribunal. În mod curios, mă invidia, fiindcă, deşi fusesem pedepsită, credea că eu procedasem corect, iar ea, nu. Am descoperit şi că era complicea lui Art şi că-l ajuta să se ascundă de mine exact când îmi doream mai mult ca orice să-l văd. Neînţelegerile noastre din acele câteva săptămâni erau, în mare parte, din cauza lipsei de comunicare.

— Cred că experienţele pe care le trăieşti te pot… înstrăina de oameni, spun încet.

Mă gândesc la momentul reîntoarcerii la şcoală, când nu mai aveam niciun prieten, când profesorii refuzau să-mi predea, când patru colegi chiar m-au răpit şi m-au încuiat într-o magazie. Mă gândesc la sfârşitul relaţiei cu Art. Totul se schimbase, şi nimic în bine.

Carrick încuviinţează din cap şi mă priveşte intens, dar se uită prin mine. Abia acum începe să înţeleagă anumite lucruri.

— Dar pe noi experienţele pe care le-am trăit nu ne-au înstrăinat, nu-i aşa? mă întreabă.

— Aşa e, răspund, fără nici cea mai mică ezitare.

— Dimpotrivă, ne-au întărit relaţia, spune Carrick.

— Ai dreptate, spun, cu un zâmbet timid.

Încuviinţează din cap.

— Ne vedem în sala de agrement. Ai grijă să vii pe unde ţi-a arătat Mona, să nu vadă şi alţii că eşti aici.

Închid uşa şi îmi simt corpul vibrând de energia pe care mi-a stârnit-o simpla lui prezenţă, chiar dacă ultima lui observaţie mi-a cam tăiat avântul.

Folosesc duşul din baracă şi mă îmbrac repede, ştiind că mă aşteaptă toată lumea. Deschid uşa şi mă trezesc cu un pumn în faţă. Crezând că vrea să mă lovească, scot un ţipăt şi mă las pe vine.

Când văd că nu se întâmplă nimic, iar persoana din faţa mea nu m-a lovit şi nici n-a fugit, ci doar stă acolo, în faţa mea, scot capul dintre mâini şi ridic privirea.

Pumnul e încă în aer, iar băiatul se uită la mine şocat.

— Voiam să bat la uşă.

— Ah, am înţeles, spun şi mă ridic în picioare profund ruşinată.

— Îmi cer scuze că te-am speriat, spune el stânjenit şi se înroşeşte la faţă ca racul. Mă cheamă Leonard, adaugă, uitându-se în pământ, la pereţi, la uşă, oriunde, numai la mine, nu. Lucrez aici.

Flutură tulburat legitimaţia de la gât şi mi-o arată prin uşa întredeschisă. *Leonard Ambrosio, tehnician laborant.* Seamănă mai degrabă cu un băiat din corul bisericii.

— Bună, Leonard, spun şi deschid uşa un pic mai mult.

Mi-e frică să nu mă recunoască, dar, dacă lucrează în sectorul ăsta, nu e şi el Defect? O fi de încredere? Mi se pare mie sau mă studiază cam insistent? Faţa şi numele meu apar mereu în presă. S-a zis cu mine?

— Îmi pare rău că te deranjez. Ştiu că eşti nouvenită. Aici dormea iubita mea.

Aruncă o privire prin camera şi mai încurcat decât mine.

— O chema Lizzie.

Mă cuprinde o stare de nervozitate. E iubitul căruia nu-i plac Defecţii.

Se uită la mine nerăbdător.

— Abia am sosit. Nu ştiu nimic despre ea, îi spun pe un ton defensiv, în ideea că, dacă *ea* era Defectă, nu înseamnă că şi *eu* sunt la fel.

— Nu? Bine. Atunci, dacă auzi cumva vreun zvon sau dacă o găseşti sau îţi aminteşti ceva despre ea… cine ştie… poate ai întâlnit-o undeva…

Se uită din nou la mine, în speranţa de a-mi fi trezit vreo amintire.

— Asta-i o poză de-a ei, continuă şi mi-o întinde, examinându-mi faţa. Ai aici numărul meu de telefon în caz de orice.

Îmi întinde o bucată de hârtie pe care şi-a notat numele şi telefonul.

— Dacă afli ceva despre ea sau auzi pe cineva pomenind de ea şi unde ar putea fi, te rog să mă suni. Vreau neapărat să o găsesc.

— De ce? întreb pe un ton glacial.

Pare şocat de atitudinea mea.

— La ce te referi?

— De ce vrei s-o găseşti?

Să nu-ţi imaginezi că o să-ţi spun unde e doar ca să o dai tu pe mâna Fluierarilor.

— Pentru că o iubesc, răspunde, cu o privire imploratoare. Îmi fac griji pentru ea.

Se uită prudent pe culoarul dintre barăci şi coboară vocea mai mult.

— Ştiu cine e… *ce* e… Ai înţeles?

Nu-şi ia ochii de la mine.

— Cred că i-a fost frică să-mi spună, dar nu mi-ar fi păsat. Am ştiut de la bun început şi nu mi-a păsat. Adică… normal că mi-a păsat, dar nu am încetat să o iubesc. Dimpotrivă, am iubit-o şi mai mult.

Se îmbujorează din nou, parcă ruşinat de mărturisirea făcută.

— Vreau doar să ştii că nu am nimic cu Defecţii, spune, cercetând din nou camera. Dar, mai mult ca orice, vreau ca Lizzie să ştie asta. Înţelegi?

— În regulă, spun şi mă încrunt la gândul că pare exact opusul a ceea ce mi s-a povestit despre el, dar n-am nici cea mai mică intenţie să mă implic în dramele altora.

Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva e o capcană. Se foloseşte de mine ca să o găsească şi, pe urmă, să-i facă necazuri?

— Te înţeleg, dar, aşa cum ţi-am zis şi mai devreme, nu o cunosc deloc.

După colţ, se trânteşte o uşă. Ne uităm amândoi speriaţi pe culoar.

— Te rog… nu-i spune Monei şi nici altcuiva că am trecut pe-aici. N-am voie în sectorul ăsta. Lizzie mi-a dat o cartelă magnetică ca să ne putem vedea. Chestia asta rămâne între noi doi, da?

Pare atât de sincer, de îngrijorat şi de agitat, încât mai că-mi vine să-l cred. Din cuvintele lui înţeleg că eu nu trebuie să spun nimănui despre el, iar el nu spune nimănui despre mine. Închid uşa repede, neştiind dacă să-i povestesc Monei sau nu. Povestea lui nu se potriveşte cu a Monei. Pe de altă parte, abia am sosit. Nu vreau să mă amestec într-o dispută cu nimeni, mai ales când nu e treaba mea.

Într-un final, ajung la sala de agrement.

— Ţi-a luat ceva! spune Mona în gura mare. Aproape s-a terminat pauza de prânz.

— Scuze. N-am mai făcut de mult un duş fără să-mi fie teamă că dau buzna Fluierarii peste mine.

Râd toţi şi mă invită în încăpere. Înăuntru, mă salută câţiva Defecţi pe care nu i-am văzut aseară. Evelyn vrea să-mi arate că ştie să facă roata şi începe să se învârtă prin cameră, sub privirea mamei sale, Cordelia, care încearcă să o oprească.

— Îmi cer scuze, spune Cordelia şi se aşază lângă mine. Evelyn e aici de când avea doi ani. E în culmea fericirii când vede feţe noi. Nu se întâmplă prea des.

— Nu-i nimic. E chiar drăguţ, spun cuprinsă de milă pentru soarta fetiţei.

— Bine-ai venit, îmi urează Bahee şi îmi strânge mâinile în palmele lui calde. Sper că ai dormit bine.

— Excelent, răspund, cu un zâmbet.

— Mă bucur. Aveai nevoie de un somn bun după ultima călătorie. Nu uita că toţi am trecut prin asta şi înţelegem foarte bine cât de greu e să te adaptezi. O să dureze o perioadă, dar îţi suntem alături.

— Vă mulţumesc. Nu vreau să mai plec de-aici. Mă simt atât de relaxată.

— Poţi sta oricât doreşti, zice el, cu un zâmbet cald.

— Mulţumesc.

Radiez de fericire.

Bahee bate brusc din palme.

— Prieteni, vreau să le mulţumesc celor care s-au adunat aici în pauză şi celor care au venit, deşi nu erau în pauză. Eddie o să vă omoare, dar vă rog să nu daţi vina pe mine, zice el şi se uită spre Mona, care râde în uniforma ei de îngrijitor. Haideţi să-i arătăm lui Celestine cu ce ne ocupăm noi aici.

Scaunele sunt mutate în formă de cerc. Mă aşez lângă Mona. Carrick stă mai în spate, în afara cercului, rezemat de perete, cu braţele încrucişate la piept şi cu o figură gravă şi vigilentă.

Kelly ia loc lângă mine.

— Noi două trebuie să purtăm o discuţie, îmi spune ea entuziasmată şi îmi face cu ochiul.

Mă prinde de mână şi mi-o strânge. Înţeleg de ce Carrick se simte stânjenit de insistenţele mamei lui. Femeia e atât de nerăbdătoare să intre din nou în viaţa lui, încât se agaţă de orice are legătură cu

el. Adam stă alături de ea şi o bate uşor pe picior, gest pe care îl interpretez ca pe un îndemn la calm. Kelly se scuză faţă de mine şi îmi dă drumul la mână.

Rogan stă tot într-un colţ întunecos, ca şi noaptea trecută, cufundat într-un fotoliu de puf, lângă jocurile pe computer. Se trage mai aproape de cerc, ca să vadă ce se întâmplă, dar, în cele din urmă, ajunge să se uite insistent la Carrick, urmărindu-i fiecare mişcare.

— Mulţi au venit în grupul nostru şi la fel de mulţi au şi plecat. Toţi au fost primiţi cu braţele deschise, întâmpinaţi cu dragoste, spune Bahee. Înainte de a deveni Defect, când eram om de ştiinţă, am făcut nenumărate călătorii, aveam laboratoare şi fabrici în toată lumea, care mă purtau prin toate colţurile pământului.

Am senzaţia că discursul lui Bahee mă vizează direct.

— Astea sunt lucrurile care îmi lipsesc cel mai mult, să cobor dintr-un avion, să inspir aerul altei ţări, să simt căldura toropitoare a soarelui african.

Pare prins în acea amintire şi toată lumea aşteaptă răbdătoare, probabil rememorând acele clipe de libertate pe care le-am tratat cu asemenea uşurinţă.

— Dar mă consider norocos să pot povesti despre călătoriile mele celor care nu au avut parte de aşa ceva, adaugă el, uitându-se ţintă la Evelyn. În voiajurile mele, am întâlnit tribul african Babemba, de la care ţara noastră ar avea câte ceva de învăţat. Tribul acesta crede că oamenii se nasc cu sufletul pur şi că orice persoană nu-şi doreşte decât siguranţă, pace, linişte şi fericire. Uneori, însă, căutând aceste lucruri, oamenii mai şi greşesc. Când cineva comite o greşeală, vinovatul este adus în centrul satului. Toată lumea îşi întrerupe activitatea şi se adună în jurul persoanei respective. În continuare, are loc o ceremonie minunată, în cadrul căreia fiecare sătean

povesteşte lucrurile frumoase pe care persoana le-a făcut de-a lungul vieţii sale. Sunt prezentate toate poveştile pozitive, faptele bune şi calităţile acesteia. La final, se organizează o sărbătoare, iar persoana este, la propriu şi la figurat, reprimită în sânul tribului.

— Ce frumos, spun visătoare.

De-ar sta lucrurile aşa şi în realitate.

— Astfel de zile sunt preferatele mele, zice Mona.

— Aşadar, Lennox, ultimul sosit în căminul nostru, ridică-te, spune Bahee, în timp ce Lorcan, Fergus şi Carrick îl aclamă.

Aşezat pe un scaun în mijlocul camerei, Lennox rânjeşte ca o vedetă rock care intră pe scenă şi ne face cu mâna de parcă am fi un public de mii de oameni.

Evelyn ţopăie de emoţie, fiindcă vrea să fie ea prima.

— Când a venit aici, Lennox s-a purtat foarte frumos cu mine. Mă căra în spate şi se prefăcea că e tata-maimuţă şi eu sunt puiul, spune ea spre stânjeneala lui Lennox. A fost prima persoană pe care am auzit-o că râgâie alfabetul.

Toată lumea pufneşte în râs.

— Lennox e mereu vesel şi pus pe glume şi asta îmi place la nebunie pentru că îi înveseleşte şi pe ceilalţi. Dar, într-o zi, l-am văzut că plângea de supărare în camera lui şi l-am întrebat ce-a păţit. Se uita la nişte fotografii cu el şi soţia lui; făcea surfing. Mi-a zis că-i este dor de mare. I-am spus că măcar el a văzut marea. Eu n-am văzut-o niciodată. Am trăit aici aproape toată viaţa. Cu prima ocazie când a reuşit să se furişeze afară, Lennox mi-a adus o scoică. Mi-a zis să o pun la ureche şi să ascult când vreau să aud sunetul mării. Când mă simt un pic tristă, o lipesc de ureche, închid ochii şi, chiar dacă sunt cu mama în baraca noastră, îmi imaginez că sunt pe plajă, cu picioarele în nisip, că valurile se lovesc de ţărm, eu

sunt în costum de baie, am făcut o mulţime de castele de nisip şi Lennox face surfing împreună cu soţia lui. Aşa că vreau să-i mulţumesc lui Lennox că mi-a dăruit marea.

Cordelia îşi şterge lacrimile de la ochi, lacrimi de compasiune, gândindu-se că fetiţa ei a ratat atât de multe experienţe de când trăieşte în complex.

Kelly izbucneşte în aplauze, iar ceilalţi îi urmează exemplul.

Lennox îşi drege glasul.

— Aoleu, mă aşteaptă clipe grele.

Aşa şi este, dar n-am văzut vreodată ceva mai frumos. O cameră întreagă de oameni care se întrec în laude la adresa unei persoane, iar poveştile lor îmi oferă informaţii nepreţuite despre caracterul lui Lennox. Într-adevăr, e un şmecher şi un zeflemitor, dar are suflet bun. Cu ocazia asta, aflu chiar mai multe amănunte. Dacă e, sau a fost, căsătorit, unde e soţia lui? Ce s-a întâmplat? Ce-a făcut de a ajuns Defect? Din reacţia Monei de aseară, am învăţat că nu e potrivit să întreb asta. Totuşi, nu mă pot abţine să nu mă întreb ce-au făcut toţi cei de-aici de au devenit Defecţi, mai ales părinţii lui Carrick.

Într-un final, eu şi Carrick rămânem singurii care nu am spus nimic despre Lennox.

— Şi cu asta s-a încheiat, anunţă Bahee. Celestine, tu eşti prea nouă aici ca să poţi spune ceva despre Lennox. Mai întâi, trebuie să-i descoperi firea încântătoare.

Toată lumea râde.

— Carrick nu vorbeşte niciodată, îmi şopteşte Mona, ca şi când Carrick n-ar fi fost aici de doar două săptămâni.

— Un moment, intervine Carrick şi toţi amuţesc de uimire.

Îşi desface braţele şi pleacă de lângă perete. Se vede că e ruşinat, fiindcă se foieşte întruna şi îşi trosneşte degetele.

— Super, mormăie Mona.

Carrick îi aruncă o privire furioasă şi vâră mâinile în buzunare.

— Deci… Lennox, spune el încurcat, cu o voce gravă şi solemnă. Acum două săptămâni, când ne-am cunoscut, nu ştiam mai nimic despre tine. Nici acum nu ştiu prea multe.

— Ce emoţionant, chicoteşte Lennox.

— Dar am avut nevoie de ajutorul tău şi mi-ai fost alături. Am primit un telefon de la Dahy şi a trebuit să acţionăm rapid. Din cauză că moacele idioţilor ăstora, spune el, referindu-se la Fergus şi Lorcan, au împânzit tot oraşul. Am avut nevoie de tine şi nu m-ai dezamăgit. Mi-ai acordat sprijinul tău fără să pui prea multe întrebări. M-ai ajutat să găsesc o persoană, adaugă şi se uită la mine, moment în care simt un nod în gât şi inima îmi bubuie în piept, o persoană care este extrem de importantă pentru…

Bum, bum, bum.

— …cauza Defecţilor.

Mona ţâţâie dezaprobator.

— Şi nu-ţi voi putea mulţumi niciodată îndeajuns.

Lennox intervine, exact când simt că mă topesc sub privirea lui intensă.

— Banii sunt oricând bine primiţi, spune el, stârnind hohote de râs.

— Haideţi să nu intrăm într-o discuţie despre „cauze”, îi întrerupe Bahee, cu un râset încordat. Singura cauză despre care ar trebui să vorbim este motivul de sărbătoare de ieri despre care am aflat abia azi.

Luminile se stâng brusc şi răsună un cor de „La mulţi ani!”. Kelly, care stătea lângă mine, dispare fără să bag de seamă şi iese din bucătărie cu un tort imens în care sunt optsprezece lumânări. Evelyn se învârte în jurul tortului, cântând şi lingându-se pe buze. Când tortul ajunge în dreptul meu, Evelyn mi se aşază pe genunchi şi mă ajută să suflu în lumânări. Am jurat să nu-mi mai pun

dorinţe şi iată că, douăzeci şi patru de ore mai târziu, îmi încalc cuvântul.

— Vă mulţumesc din suflet, spun, exultând de fericire.

Îmi taie o felie zdravănă, care depăşeşte cu mult raţia săptămânală de bunătăţi la care au dreptul Defecţii.

— E bun? mă întreabă Evelyn. Ce-ţi place cel mai mult?

Râd şi mă uit la prăjitura pufoasă dintre straturile căreia se prelinge crema.

— Vanilia, răspund fără ezitare şi mai iau o înghiţitură.

Evelyn se încruntă.

— Dar ăsta e tort cu lămâie.

Simt că mă aprind la faţă şi iau repede încă o îmbucătură, ca să evit răspunsul. Cu colţul ochiului, îl văd pe Carrick uitându-se la mine.

Kelly se aşază lângă mine, mă cuprinde cu un braţ de umeri şi îmi şopteşte la ureche:

— O să-ţi revină gustul la un moment dat. Stai liniştită.

În timp ce înghit şi următoarea gură de tort la fel de fadă, nu pot să nu mă întreb ce minciună a inventat mama lui Carrick.

13

Noaptea, după ce toată lumea s-a retras la culcare ori a plecat la muncă, Carrick vine să mă ia de la baracă. Mona ridică aluziv din sprâncene. Plec râzând. Nu e ce-şi închipuie ea; eu şi Carrick trebuie neapărat să vorbim. Deşi îi înţeleg motivele, încercările lui Kelly de a fi mereu lângă Carrick şi de a-i intra pe sub piele nu ne-au permis să discutăm. După care, a trebuit să aştept să-şi termine tura şi, când şi-a terminat-o, am luat cina în grup, iar Kelly s-a pus între noi, crezând că astfel ne apropie mai mult, când, de fapt, Carrick n-a făcut decât să stea băţos la masă şi să dea răspunsuri monosilabice, în vreme ce eu eram prea obosită ca să port o conversaţie.

Au fost două săptămâni extenuante, douăzeci şi patru de ore înspăimântătoare, iar acum, când, în sfârşit, m-am oprit şi efectul adrenalinei începe să treacă, mă dor toate, mă doare capul şi mă simt de parcă aş putea dormi întruna.

Carrick mă conduce la bucătărie, sala cea mai îndepărtată de dormitoare şi închide uşa. Ne aşezăm la masă.

— Ai aflat ceva de la Dahy despre bunicul?

Azi, pe el şi pe Lennox i-am întrebat asta de cel puţin zece ori. La un moment dat, Lennox mi-a aruncat o privire furioasă şi mi-a zis: „North, îmi eşti foarte simpatică, dar zău dacă nu te strivesc ca pe o muscă”.

— Da. Acum câteva minute. Părinţii tăi l-au vizitat azi. Îl ţin într-o celulă, dar se poartă frumos cu el. Îl interoghează şi vor să-l mai reţină douăzeci şi patru de ore pentru că e bănuit că a ajutat Defecţi. Încearcă să-l acuze că şi-ar favoriza angajaţii.

Sunt uşurată şi nu prea. Nu a fost pus sub acuzare, nici rănit. Deocamdată.

— N-au nicio dovadă, altminteri l-ar fi inculpat deja. Îl ţin închis, ca să te mai perpelească puţin şi să ieşi din ascunzătoare.

Mă înfior.

— Scuze, spune el, dându-şi seama de gafă. N-am vrut să sune aşa.

— Nu-i nimic, îl liniştesc, zâmbind.

— M-am gândit la un plan ca să scăpăm de-aici.

— Vrei să pleci de la Vigor? îl întreb mirată.

— Tu nu?

Ar fi prostesc din partea mea să-i spun că-mi place aici? Că, pentru prima dată, după atâtea săptămâni, mă simt în siguranţă. Înconjurată de oţel, metal, clădiri uriaşe, carduri magnetice la toate intrările, măsuri sporite de securitate, care îi ţin pe străini la distanţă. Nu mă simt prizonieră, mă simt protejată, ca şi când aş fi în siguranţă pentru prima oară în viaţa mea.

— Mă simt protejată aici, recunosc până la urmă. Tu ţi-ai găsit părinţii, fratele. Ştiai că ai un frate? De ce-ai vrea să-i părăseşti?

— Înţeleg ce simţi, Celestine. Dar asta nu se poate numi viaţă. Asta nu e libertate. Săraca Evelyn are şase ani şi n-a ieşit dintre zidurile astea din ziua în care a venit. Nu are prieteni de vârsta ei, probabil nici n-a cunoscut vreodată pe cineva de vârsta ei. Bahee nu vrea să luptăm pentru libertate. De câte ori ne aude că vorbim despre asta, ne spune să ne potolim, aşa că nimic nu se va schimba aici.

— Am dormit zece ore azi-noapte, mă smiorcăi şi el râde uşor.

— La fel m-am simţit şi eu la început. Abia ai venit. O să vezi mai târziu.

— Eşti sigur că nu fugi de altceva? întreb. Durează o vreme până când te reobişnuieşti cu familia, Carrick. E normal să fie un pic… ciudat.

— Deci ai observat şi tu, spune el sarcastic. Când am părăsit instituţia, cea mai gravă ofensă pe care o puteam aduce Ghildei era să-mi găsesc

părinţii. Nu mă gândeam că Ghilda stă cu ochii pe mine. Dintre toţi elevii, păream ultimul pe care l-ai fi suspectat de ceva. Credeam că i-am păcălit. Credeam că au încredere în mine. Experienţa asta m-a învăţat că, oricât de puternică aş fi crezut că e relaţia mea cu ei, tot cu suspiciune mă privesc. Decanul m-a vizitat când eram la castel.

— Îmi aduc aminte.

Mi-l amintesc pe domnul elegant care a intrat în celula lui. Aducea a avocat, dar Carrick alesese să se apere singur.

— Mi-a zis că nu s-a simţit niciodată atât de trădat. Se poate spune că mă luase sub aripa lui, îmi mărturiseşte Carrick, încuviinţând din cap. Am crescut sub ochii lui, a venit să mă vadă la toate meciurile de fotbal, s-a bucurat de rezultatele mele la examene. Are şi el copii. Dar tot nu reuşea să priceapă de ce aş vrea să-mi găsesc părinţii. Pe urmă, m-au însemnat ca Defect şi m-au lăsat să-i caut. Nu există lege care să mi-o interzică. Mi se pare atât de absurd.

— E ilogic, într-adevăr, confirm. Până la urmă, cum ţi-ai găsit familia?

— Am primit un pont că ar fi aici. S-au mutat după procesul meu.

— Adică sunt aici de doar opt săptămâni? întreb şocată.

— Pare mult mai mult, nu-i aşa? Tocmai de-aia locul ăsta e atât de ciudat. Ai senzaţia că timpul nu există. Oamenii vin aici şi nu mai pleacă niciodată. Sunt mulţi Defecţi pe care nu i-ai întâlnit încă. Mă îngrozesc când mă gândesc de cât timp sunt probabil aici.

— Exceptând-o pe Lizzie, spun.

N-am reuşit să mi-o scot din minte. Unul dintre motivele pentru care prietenii mei mă considerau perfectă, înainte de a deveni Defectă, erau notele mele, zece pe linie, mai ales la matematică. Am minte de matematician. Înţelegeam întotdeauna teoremele şi ecuaţiile. Reprezentau o problemă

uşor de rezolvat. Iar, dacă se găsea vreuna care să-mi dea bătăi de cap, nu mă lăsam până când n-o descifram. După toate prin câte am trecut, ai zice că mă pot schimba, dar nu este aşa. Când eşti înfierat de Ghildă, nu te schimbi efectiv ca persoană. Se schimbă doar percepţia oamenilor asupra ta.

— Lizzie? întreabă el, uşor derutat de direcţia în care a luat-o discuţia.

— Ce ştii despre ea?

— E o fată Defectă care a trăit şi a lucrat aici. A plecat săptămâna trecută. Locuia în aceeaşi cameră cu Mona şi erau destul de apropiate. Nu i-am dat mare atenţie, fiindcă abia sosisem. Dacă e să ne luăm după zvonuri, se pare că i-ar fi mărturisit iubitului că e Defectă, iar, când l-a văzut că o tratează cu răceală, a plecat. Nu am ascultat bârfele. Ăsta-i domeniul Monei. De ce te interesează?

— Îl cunoşti pe iubitul ei?

— Din vedere. E genul de tocilar, pasionat de computere. De ce?

— E de încredere?

— Ai grijă, Celestine, mă avertizează Carrick. De ce vrei să ştii?

— Eram doar curioasă. Fă-mi hatârul şi răspunde-mi la întrebare. Sunt îngrijorată pentru soarta ei. Ai zis că cine vine aici nu mai pleacă. Ea a plecat. A dispărut de pe faţa pământului.

— Mă îndoiesc că iubitul ei a omorât-o şi a tăiat-o în bucăţi, dacă de asta te temi, mă tachinează el. Stai liniştită, oamenii de aici sunt, în general, cumsecade. Sunt sigur că unii ne privesc cu suspiciune, e posibil chiar să fi observat vreun semn la unii dintre noi, dar nu suflă o vorbă şi nu se amestecă în vieţile noastre.

Se opreşte, dar parcă ar mai vrea să spună ceva.

— Ce e? îl încurajez. Spune-mi.

— Înţeleg de ce vrei să rămâi. Sunt mulţi oameni cu suflet bun, e drept, dar trebuie să-ţi pui

o întrebare. Ce crezi că poţi realiza aici? mă întreabă pe un ton blând. Care e rolul tău?

În momentele mele de reverie, mă vedeam făcând prăjituri în bucătărie, împreună cu Adam şi Kelly. Alunecând pe patine din mături, împreună cu Mona, pe pardoseala acoperită de clăbuci de săpun. Spălând podelele noaptea, când toată lumea dormea, precum Pippi Şoseţica. Învăţând-o matematică pe Evelyn. Devenind partenera lui Bahee, îmbrăcată în halat alb şi examinând tot felul de lucruri în vasele Petri, prin ochelarii de protecţie. Scrutând zarea, prin ochelarii de protecţie cu infraroşii, alături de echipele de pază. Preţ de cel puţin câteva ore, uzina asta era căminul meu.

— După ce Fergus şi Lorcan au scăpat din încăierarea de la supermarket, îmi spune Carrick, feţele lor au fost difuzate la toate programele de ştiri. Ghilda i-a trecut pe lista celor mai căutaţi infractori. De acum încolo, nu pot lucra decât noaptea, ca să nu-i recunoască cineva şi să-i denunţe. În momentul ăsta, faţa ta e una dintre cele mai cunoscute din ţară. Poate că agitaţia asta va trece la un moment dat, poate că nu. Cât despre oamenii de aici, sunt convins că sunt cumsecade, dar într-o anumită măsură. Niciunul nu-şi va pune viaţa în pericol pentru tine. Dacă Ghilda descoperă că eşti aici, iar ei nu te-au denunţat, toată lumea dă de necaz. Nu-şi vor asuma un asemenea risc. Va trebui să te ţii la distanţă o perioadă.

Modul în care lungeşte cuvântul „perioadă” mă duce cu gândul la o eternitate.

Ridică din umeri.

— Oricum, ca să ştii şi tu, faptul ca vreau să plec de aici n-are nicio legătură cu familia mea. Ţine doar de mine. N-o să accept genul ăsta de viaţă şi nici tu n-ar trebui s-o faci.

Tace şi mă lasă să meditez.

Vreau să-mi văd familia, mă doare sufletul când mă gândesc la ei, la casa pe care am lăsat-o în

urmă, la viaţa care-mi lipseşte, dar mi-am luat adio de la ea cu opt săptămâni în urmă. Visez că mă vizitează mama, tata, Juniper şi Ewan, transportaţi pe ascuns într-un camion alimentar. Visez la duminicile pe care le petreceam împreună, jucam fotbal sau ce altceva mai voia Ewan să facem în aer liber. Dar îmi dau seama cât sunt de absurdă. Bahee şi ceilalţi n-ar permite niciodată aşa ceva. Carrick are dreptate. Sunt obosită, nefamiliarizată cu sentimentul de siguranţă, un lucru atât de frumos, încât ar trebui să-mi doresc să lupt pentru el dincolo de aceste ziduri.

— Mda, nici mie nu-mi convine o viaţă ca asta, recunosc.

Carrick rânjeşte.

— Super. Fiindcă, atunci când am zis că vreau să scap de nenorocirea asta, nu mă refeream doar la uzină. Vreau să scap de toată viaţa de Defect. Mi-am făcut şi un plan.

14

Carrick se apleacă în faţă, cuprins de entuziasm.

— M-am gândit la ce mi-ai spus aseară. Despre Crevan care vrea să găsească înregistrarea cu înfierarea. Realizezi ce avantaj important îţi oferă chestia asta?

Cad pe gânduri. În afară de faptul că mă simt precum inamicul numărul unu şi cea mai vânată persoană din univers, nu sunt convinsă ce putere mistică îmi oferă înregistrarea. Domnul Berry şi Pia Wang ştiau de filmare şi au dispărut. Între noi fie vorba, faptul că Crevan crede că aş avea acea înregistrare mă umple de groază, mă pune într-o situaţie delicată şi, oricât i-aş repeta că *nu* o am, e puţin probabil să mă creadă.

Carrick îşi dă seamă că nu-i împărtăşesc părerea.

— Celestine, te poţi folosi de înregistrare ca să-ţi *anulezi* verdictul. Mai mult decât atât, dacă publicul vede că Crevan a greşit o sentinţă, începe să se întrebe câte alte greşeli o mai fi făcut de-a lungul timpului. O chestie ca asta va pune la îndoială întregul sistem implementat de Ghildă.

Inima îmi bate în piept ca o tobă. Cred că există un adevăr în vorbele lui. E primul licăr de lumină pe care îl văd după atâta vreme. E o soluţie mai bună decât răzbunarea, e o cale de scăpare. M-a convins, *chiar cred* că merită să încercăm, dar…

— Ce e, Celestine? Ar trebui să te foloseşti de asta. Să arăţi filmarea cât mai multor persoane.

N-am înregistrarea. Spune-i, Celestine. Spune-i că nu o ai. Spune-i. Deschid gura. Mă gândesc cum s-o formulez. Ar trebui să fie simplu. N-am înregistrarea. Nu ştiu unde e. E doar o *presupunere* că ar fi la mine, pentru că aşa a zis persoana care pretinde că mi-a dat-o.

Carrick aşteaptă nerăbdător să spun ceva. Închid gura. Nu mă lasă inima să-i tai avântul, se agaţă de

planul ăsta, de parcă ar fi unica lui şansă de a îndrepta situaţia în care se află. În afară de asta, cine ştie, *poate* filmarea chiar e la mine. M-aş putea furişa în casa mea, *poate* acolo e. Îmi trec o mulţime de gânduri prin minte. O să reuşesc să merg acasă fără să mă vadă Fluierarii? Sau să încerc să iau legătura cu ai mei şi să-i rog să o caute? O fi posibil?

— Nu-i nimic, spune el, dezumflându-se brusc. Îmi dau seama că nu e uşor ce-ţi cer. Abia ai sosit, eşti obosită. Nu trebuia să… În orice caz, adaugă el, ceva mai vesel, te-am adus aici cu un motiv anume.

Se ridică, deschide frigiderul, stinge lumina şi pune două perne pe jos, în faţa frigiderului deschis.

— Ia loc, te rog, spune.

Îl privesc nedumerită. Mă simt uşurată că am încheiat discuţia despre înregistrare, dar nu-mi place să-i ascund ceva. Ar fi corect din partea mea să-i spun adevărul.

— Nu te frământa, Celestine. Vreau doar să te gândeşti la asta. Deocamdată, stai jos, te rog.

Mă aşez pe una dintre pernele de pe podea, în camera luminată doar de becul frigiderului.

Carrick se aşază în faţa mea.

— Ţinem o lecţie. Eşti gata să începem?

— Da, maestre Vane.

Se abţine să nu zâmbească şi mă întreb cum ar arăta dacă şi-ar da frâu liber emoţiilor, dacă şi-ar relaxa muşchii fetei şi ar zâmbi sincer sau, mai bine, dacă ar izbucni în hohote de râs. Oare cât de schimbat ar fi?

— Dintre toate simţurile noastre, mirosul e cel mai important. Animalele se bazează pe miros pentru a supravieţui. Un şobolan *orb* are şanse de supravieţuire, dar unul fără miros îşi pierde şi gustul, prin urmare, nu poate nici să se împerecheze, nici să găsească mâncare.

Îmi dau seama unde bate.

— Ţi-a zis mama ta că n-am simţit gustul tortului.

— A pomenit ceva, răspunde el cu blândeţe şi revine la subiect. Chiar dacă ţi-ai pierdut gustul, nu ţi-ai pierdut mirosul. Şaptezeci la sută din ceea ce percepem a fi gust provine, de fapt, din miros.

— Habar n-aveam.

— În săptămânile de după înfierarea pe limbă, abia dacă am putut să mănânc ceva, din cauză că aveam limba umflată şi rănită. Au trecut două luni şi încă nu simt niciun gust. Presupun că nu voi mai simţi vreodată, ceea ce nu mă deranjează, fiindcă dieta Defecţilor nu e alcătuită din cine ştie ce delicatese. Mai mult, poate că, în felul ăsta, am scăpat de gustul cerealelor şi păstăilor pe care suntem nevoiţi să le mâncăm.

Carrick îşi continuă lecţia.

— Când mănânci, moleculele odorante din mâncare traversează canalul dintre nas şi gură până la receptorii olfactivi din partea superioară a cavităţii nazale, aflată imediat sub creier, în spatele punţii nasului.

Ridic din sprâncene.

— Dar enciclopedia pe care-ai înghiţit-o ce gust avea?

— E doar meritul educaţiei solide pe care am primit-o, îmi răspunde ironic. Nu simţi gustul, dar *simţi* mirosul, *precum şi* consistenţa şi temperatura mâncării. Trebuie să te foloseşti de ele.

Încuviinţez din cap.

— Când eram la şcoală, a trebuit să dăm un test de simţ. Ni s-au dat cinci obiecte: un con de brad, un beţişor de scorţişoară, o lămâie, o cârpă presărată cu pudră de talc şi o biluţă de naftalină. Ne-au cerut să-l adulmecăm pe fiecare până când ne vine în minte o amintire. La vârsta de opt ani, îmi uram părinţii. Instituţia m-a făcut să-i urăsc. Din cauza a ceea ce învăţam despre Defecţi şi a faptului că n-au venit niciodată să mă ia, să mă salveze de acolo, îi uram mai mult ca pe oricine.

Dar testul ăsta mi-a trezit amintiri de care uitasem. Amintiri frumoase, fericite. M-a făcut să pun la îndoială răutatea părinţilor mei. Iar, după ce m-am apucat să-mi scriu amintirile, nu m-am mai putut opri. Cum notam una, îmi venea alta, şi alta, şi tot aşa. Mă temeam că, dacă nu le pun pe hârtie, o să le uit pentru totdeauna, aşa că, în fiecare zi, scriam în jurnalul meu secret tot ce-mi aminteam despre mama şi tata. Nu l-am dat nimănui altcuiva, trebuia să-l ţin ascuns în camera mea. Cât eşti închis acolo, vor să ştie tot ce-ţi trece prin minte.

Mă gândesc cum am prins-o pe Mary May citindu-mi jurnalul în dormitorul meu, încercând să-mi pătrundă în minte.

— După testul ăla, pentru mine totul s-a schimbat. Mi-am dat seama că tot ce-mi spuneau despre părinţii mei era o minciună.

Îmi vine să întind braţele spre el, să-l îmbrăţişez, să-i spun cât de rău îmi pare că a fost luat de lângă părinţi la o vârstă atât de fragedă, dar, ca de fiecare dată, e ceva în atitudinea lui care mă opreşte. Carrick este atât de reţinut. Parcă ar fi înconjurat de un câmp de forţă, ca şi când geamul care ne despărţea la castel ar fi încă între noi. E în faţa mea şi, totuşi, atât de inaccesibil.

Îşi drege glasul şi reia lecţia.

— Pe suprafaţa ochilor, nasului, gurii şi gâtului există terminaţii nervoase. Ele identifică răcoarea mentei, iuţeala ardeiului. Foloseşte-te de ele. Nu eşti singura care trece prin asta, să ştii.

— Ştiu. Mama ta a păţit acelaşi lucru după înfierare, intuiesc eu.

Ce minciună a născocit?, îmi vine să-l întreb.

— Nu li se întâmplă doar Defecţilor. Pierderea simţului gustativ se numeşte ageuzie.

— Există aşa ceva? întreb mirată.

— Da, există.

Lucrul acesta mă bucură.

— Ţi-am adus o pungă de gustat, zice Carrick şi pune sacoşa jos. Şi una de mirosit.

Mă pufneşte râsul.

— Hm… o să folosim, spune el şi se uită prin frigiderul încăpător, jeleurile lui Bahee.

— Jeleuri? râd. În frigider?

— E un tip ciudat. Consumă mai mult zahăr într-o zi decât Evelyn într-o săptămână. Şi nu împarte nimic cu absolut nimeni, tocmai de-aia e o plăcere să i-o plătesc.

Ia o pungă cu jeleuri din frigider şi îmi spune să întorc capul.

— Ce faci acolo? întreb.

— Zdrobesc jeleurile, ca să-şi răspândească parfumul în punga de mirosit. Gata.

Bagă mâna în buzunarul blugilor şi scoate o bandană.

— Închide ochii.

Trece în spatele meu şi îmi leagă uşor bandana la ochi. Mă trece un fior şi mi se ridică părul de pe mâini când îi simt atingerea degetelor pe piele. Ultima oară, m-au legat la ochi nişte colegi de şcoală care mi-au jucat o farsă urâtă. M-au dezbrăcat şi mi-au studiat cicatricile cu o curiozitate diabolică, de parcă eram o ciudăţenie expusă la circ. A fost o senzaţie cumplită, umilitoare, mi-am pierdut toată încrederea în oameni şi orice speranţă de a avea o viaţă normală. Acum însă sunt complet destinsă, încântată chiar, aş putea spune. Am încredere în Carrick.

— Gata, zice el, revenind în faţa mea. Gustă.

— Sper că n-ai pus vreun ardei iute în ea, râd.

Casc gura şi simt cum îmi pune un jeleu pe limbă. Închid ochii şi mestec stresată. Nu disting niciun gust, lucru deloc surprinzător. Simt consistenţa, deşi nu cred că aş fi ghicit că e vorba de jeleu dacă nu-mi spunea.

— Ia o înghiţitură de apă.

Sorb printr-un pai.

— Acum miroase, zice Carrick şi îmi pune punga la nas.

Inspir parfumul jeleurilor zdrobite.

— Căpşuni, ghicesc imediat.

Măcar am scăpat cu mirosul nevătămat.

— Acum gustă iarăşi, spune şi îmi mai pune un jeleu pe limbă.

Mă aştept să simt din nou aromă de căpşună, dar mă încrunt.

— Asta nu-i căpşună, spun nedumerită. Ştiu că nu e căpşună, dar nu-mi dau seama ce e.

— Aha, spune el, fericit. Facem progrese.

— Ura! exclam, încercând să mă înveselesc.

— Miroase.

Adulmec.

— Portocală.

— Gustă.

Degetele i se ating de buzele mele când deschid gura. Sunt atât de zăpăcită de povestea asta cu jeleurile, de tot ce se întâmplă, încât abia reuşesc să mă concentrez la ceea ce fac. Toate simţurile îmi sunt încordate la maximum. Încerc să mă concentrez. Miros şi mestec şi aştept ca terminaţiile mele nervoase să recunoască dacă e o aromă amăruie, sărată, dulce sau acră. Îmi dau seama că gustul este acelaşi ca data trecută.

— Portocală.

— Da, spune el încântat. Hai să mai încercăm o dată.

Priceperea şi perseverenţa lui Carrick sunt indiscutabile. Repetăm la nesfârşit până când cred că încep să mă lămuresc cum să-mi folosesc mirosul. A scos toate aromele din frigider. Le-am identificat pe majoritatea, fără să trebuiască să miros punga mai întâi.

— Bun. Ultima.

Îmi pune o bucăţică pe buze şi mă concentrez din răsputeri. Mi-a zis că am papile gustative în gât. Habar n-aveam, în timp ce mestec, pot să şi miros. Mă simt ca un animal, absorbită doar de mâncare, adulmecând şi mestecând pe nevăzute, în căutare de indicii şi arome.

— Brânză cheddar? întreb, sperând să am dreptate.

— Perfect, îmi răspunde Carrick.

Zâmbesc. A trecut o veşnicie de când n-am mai auzit acest cuvânt, darămite să mă simt astfel.

15

Nu m-am culcat cu Art. Eram împreună de şase luni, eram cât pe ce să ajungem şi acolo, dar n-am mai apucat, pentru că am fost înfierată, iar vieţile noastre s-au schimbat complet. În ultimele zile de dinainte să plec, acum două săptămâni, mi-a spus că m-a iubit. Nu că mă *iubeşte* ci că m-a iubit. După câteva secunde de euforie, am realizat diferenţa subtilă şi mi-a trecut toată veselia.

Când eram singuri, ne exploram trupurile, cu gesturi timide şi stângace. Alături de Carrick, mă simt altfel. El a spart geamul transparent dintre noi imediat ce-am început testul de gust. Mă simt legată de el, simt că trupurile noastre au îndurat deja atâtea împreună, iar asta ne-a unit şi mai mult. Avem o legătură fizică. Intenţia lui Crevan a fost cu totul alta, aceea de a ne mutila, de a ne face să părem urâţi, periculoşi, diferiţi, respingători. A declarat-o deschis când s-a dat sentinţa. Mă însemnase pe limbă astfel încât oricine va discuta cu mine, oricine mă va săruta să ştie că sunt o mincinoasă. Îmi amintesc de aversiunea lui Art faţă de acest semn, indiferent dacă îl vedea sau nu. Crevan nu s-a gândit nicio clipă că voi ajunge să am asemenea sentimente faţă de Carrick, că oamenii pedepsiţi pot găsi armonie şi linişte împreună.

Nu ştiu pe unde e Art. Nu ştiu dacă s-a întors la tatăl lui sau a fugit. L-am întrebat pe bunicul o dată, dar mi-a tăiat-o scurt, nu din răutate, ci, probabil, ca să mă trezească la realitate.

— De ce te interesează băiatul ăla? m-a întrebat.

— Aşa, ca să…

Am îngăimat ceva incoerent, ruşinată să discut cu bunicul despre sentimentele mele faţă de Art, mai ales că nu i-a plăcut niciodată familia Crevan.

S-a oprit din treabă şi m-a fixat cu o privire severa.

— S-a descotorosit de tine, fato. Ar fi bine să faci la fel.

Aşa că nu l-am mai întrebat de atunci.

Îmi scot bandana şi mă trezesc faţă în faţă cu Carrick, care mă ţintuieşte cu o privire intensă. De la lumina frigiderului, pupilele lui negre strălucesc precum ochii de pisică.

Spre mirarea lui, întind mâinile şi îi desfac primii nasturi ai cămăşii din denim. După trei nasturi, observ contrastul dintre pielea gâtului şi cea ascunsă sub guler. Îi văd D-ul ars cu fierul încins, cu doar opt săptămâni în urmă, la fel de proaspăt ca şi al meu, încă nevindecat, încă stingher şi parcă negăsindu-şi locul pe corpul lui.

Respiră greu, pieptul îi tresaltă, se uită aproape tulburat când la mine, când la degetele mele care se plimbă pe deasupra cicatricei. I le lipesc de piele şi urmăresc cu arătătorul conturul literei D şi linia curbă a cercului care o înconjoară. Semnul se voia un simbol al trădării sale faţă de societate şi de Ghildă, pentru că îndrăznise să-şi caute părinţii după treisprezece ani petrecuţi într-o instituţie care se străduise să-l dezveţe de obiceiurile Defecţilor. Le întorsese spatele. Însă necredinţa faţă de ei nu face decât să-mi dovedească loialitatea lui faţă de tot ce este bun şi drept, corect şi cinstit.

Mă apropii de el şi îmi lipesc buzele de cicatrice. Scoate un geamăt. Ridic privirea să văd dacă l-am rănit, dar ţine ochii închişi şi îşi trece mâna prin părul meu, către tâmpla dreaptă. Îmi mângâie tâmpla cu degetul mare. Semnul meu.

„Pentru nesocotinţă, tâmpla dreaptă”, îl aud pe Crevan tunând în sala de judecată, atât de limpede de parcă ar fi lângă noi, în bucătărie.

Carrick îmi ridică mâna dreaptă şi îşi plimbă degetul mare pe marginile palmei mele.

Pentru ca ai furat de la societate, vei fi înfierată pe mâna dreaptă. Ori de câte ori vei da mâna cu un cetăţean cinstit, *acesta va afla despre fapta ta.*

Îmi sărută palma cu tandreţe.

Apoi întinde braţul, închide uşa frigiderului şi ne afundăm în beznă.

— Carrick? murmur.

— Nu vreau să se dezgheţe, îmi spune.

Zâmbesc satisfăcută şi pufnesc în râs.

— Hai în baraca mea, îmi şopteşte.

16

— Unde-i Lennox? întreb, în momentul în care intrăm în baracă şi mă izbeşte mirosul bărbătesc din interior.

Mă prefac că nu îl observ pe Carrick când împinge un morman de rufe murdare sub pat.

— Nu-i aici.

Râd.

Baraca lui e la fel ca a mea şi a Monei, dar mult mai dezordonată. Se aşază pe patul dublu.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici.

— Trebuia s-o fac pe inabordabila? îl necăjesc.

— Voiam să spun că nu-mi vine să cred că te-am găsit. Ţi-am promis la castel că te voi găsi, dar a fost mai greu decât mă aşteptam. Erai bine păzită. Fireşte, voiam să-mi întâlnesc părinţii, dar, acum că… te am lângă mine, putem să plecăm de aici. A venit momentul să mergem mai departe, îmi zice înflăcărat.

— Despre cine e vorba, mai exact?

— Despre mine, Fergus, Lorcan şi Lennox. Poate şi Mona. N-am discutat cu mama şi tata încă. Bahee face crize de nervi când nu ne punem de acord la ce să ne uităm la televizor, darămite când vine vorba despre mişcarea Defecţilor.

— Deci, eu, tu, Fergus, Lorcan şi Lennox vom schimba lumea?

— Nu lumea. Ţara asta. Iar pentru a schimba o ţară, trebuie doar să convingem câteva persoane.

Îl privesc surprinsă.

— Celestine, spune, apucându-mă de mână şi trăgându-mă lângă el, pe pat, în ochii oamenilor, Crevan e atotputernic. El controlează Ghilda, iar Ghilda a găsit o cale de a manipula guvernul, probabil pentru că i-au înfierat pe majoritatea membrilor, care sunt acum îngroziţi de monstrul pe care ei l-au creat. O mare parte a publicului îl susţine pe Crevan, *dar nu toată lumea*. Tu ai atras

atenţia oamenilor care până acum n-au luat niciodată în seamă astfel de lucruri. Am simţit dintotdeauna că ai ceva aparte. Acum îmi dau seama că ai o armă chiar mai puternică împotriva lui.

Cel de-al şaselea semn. Şi filmarea torturii. Simt un nod în gât când mă gândesc că nu i-am spus că n-o am.

— Filmarea îl va demasca pe Crevan. Îşi va pierde credibilitatea, îşi va pierde autoritatea. Îl vei putea obliga să repare ce ţi-a făcut. Ştii bine că aşa e. Dacă s-a înşelat în privinţa unui Defect, nu e exclus să se fi înşelat şi în privinţa altora. Metodele lui vor fi puse sub semnul întrebării. Vom fi liberi. Dar numai tu poţi îndrepta situaţia.

— E aşa simplu? întreb îngrozită de idee. Nu trebuie decât să-l fac pe Crevan să revină asupra deciziei?

— Ai încredere în tine, Celestine, îmi spune cu blândeţe.

— Sunt epuizată, Carrick, zic descurajată, în timp ce stau lângă el, pe pat. Nu mai rezist.

E tot ce reuşesc şi spun, fiindcă mă podidesc lacrimile, iar oboseala mă doboară.

Carrick îmi ia mâinile de pe faţă şi mi le pune în jurul mijlocului său. Apoi mă trage spre el. Las capul pe pieptul lui şi lacrimile mi se preling prin cămaşa încă descheiată, peste cicatricea lui. Mă strânge în braţe şi mă lasă să plâng câteva clipe.

— Ştii la ce mă gândesc când îmi pierd încrederea în mine? mă întreabă.

— La stropi de ploaie şi trandafiri? mă smiorcăi.

Nu râde. Nu e genul care râde.

— La tine.

Mă trag înapoi nedumerită.

— La ce-ai făcut în autobuz, în sala de judecată, în Camera Însemnării, îmi şopteşte şi amândoi rememorăm acele momente. Nu am văzut niciodată pe cineva care să facă un gest mai profund şi mai curajos de-atât. Tu eşti modelul

meu, Celestine. De câte ori mă gândesc că n-am cum să reuşesc, îmi aduc aminte de tine. Nu există altcineva ca tine. Curajoasă, al naibii de încăpăţânată, iar acum toată puterea e în mâinile tale. Eşti precum Superman, iar Crevan e Lex Luther.

Mă pufneşte râsul, deşi sunt abătută şi speriată.

— Ce comparaţie groaznică!

— N-am glumit, spune el stânjenit.

— Ah, scuze.

— Când te urmăream în Camera Însemnării, am remarcat o forţă extraordinară. Când m-au băgat acolo, eram mort de spaimă. M-am gândit tot timpul la tine. Voiam să fiu la fel de curajos ca tine. N-am scos un sunet, exact ca tine. Le-am povestit lui Lorcan, Fergus şi Lennox despre tine. Le-am spus ca ai ceva special şi că o să se convingă singuri. Poate că nu-ţi dai seama, Celestine, dar forţa asta iese din tine când te aştepţi mai puţin, exact la momentul potrivit.

— O să trăiască o mare dezamăgire dacă m-ai prezentat ca pe un fel de Superman.

— S-au convins deja de ce le-am spus. Te-au văzut când i-ai ţinut piept poliţistului, la supermarket. Dar nu ştiu de…

— Şşst…

Îi pun un deget pe buze. Nu avem voie să pomenim despre al şaselea semn.

Pe sub uşa se întrezăreşte o umbră.

17

Carrick îmi urmăreşte privirea. Parcă simţind ca ne uităm la ea, umbra dispare rapid. Carrick ţâşneşte de pe pat şi deschide uşa. Coboară în fugă de pe verandă, aud cum tălpile ghetelor i se izbesc de scările metalice.

Mă întind pe pat.

Se întoarce gâfâind.

— N-am apucat să vad cine e.

— Nu contează. N-ai apucat s-o zici cu voce tare, îi răspund sec, cu ochii în tavan, simţind cum tot optimismul de azi-dimineaţă începe să dispară.

Bineînţeles că are dreptate. Nu pot rămâne aici la nesfârşit. Mi-e dor de părinţi, de Juniper şi de Ewan. Mi-e dor de viaţa mea. Dar asta nu e tot. Locul ăsta ascunde secrete pe care nu le-am sesizat încă nici aseară, la sosire, nici astăzi. Nu-mi mai dă acelaşi sentiment de siguranţă.

Carrick mai aruncă o privire pe culoarul dintre barăci şi închide uşa.

— Te simţi bine?

— Nu prea. Mi s-a spulberat iluzia unei vieţi noi şi liniştite.

Vine spre mine şi se întinde pe pat deasupra mea, sprijinindu-se în coate ca să nu se lase cu toată greutatea. Mă săruta lung. Lung, lent, frumos. Cu o tandreţe neaşteptată pentru un bărbat atât de puternic. Apoi se dă la o parte şi mă întreabă din nou:

— Acum te simţi bine?

— Aproximativ, şoptesc.

Zâmbeşte.

— Unde rămăsesem?

Îmi ia palma şi mi-o sărută.

— Unu.

Mă sărută pe tâmplă.

— Doi.

Urmează gura.

— Trei.

Mă apucă de tivul tricoului şi mi-l trage peste cap, dezvelindu-mi cicatricea de pe piept, dintre cupele sutienului. Face exact ca mine, îşi plimbă degetul pe marginile ei, înainte de a o săruta uşor.

— Patru.

După care, coboară încet, îmi sărută buricul – care nu e însemnat, dar nu mă plâng – şi îmi scoate pantofii şi şosetele. Talpa dreaptă a fost înfierată *pentru uneltire cu Defecţii. Pentru că m-am luat după ei şi m-am abătut de la regulile societăţii.* Îmi sărută piciorul, simt că şopteşte „cinci", cu buzele lipite de pielea mea, şi aud în minte vocile, strigătele, furia, pocnetul ciocanului din sala de judecată. Mi se învârte capul.

Carrick se lasă în genunchi şi mi priveşte.

Sunt tulburată. Îmi bate inima cu putere. Am jurat să nu-mi arăt vreodată slăbiciunea.

— Întoarce-te, îmi spune.

Încuviinţez din cap şi înghit în sec. Simt cum mi se pune un nod în gât.

Mâinile lui uriaşe mă prind de şolduri şi mă răsucesc. Mă mişc după el şi mă aşez pe o parte. Se întinde în spatele meu, cu o mână peste şoldul meu. Nu ştiu dacă e dezgustat de semnul meu, pentru că nu mi-o arată. Al şaselea semn nu era planificat. Înnebunit de furie, Crevan mi l-a făcut fără anestezie. Am tresărit când am simţit arsura fierului încins pe piele. E un D hidos şi neclar, la fel de brutal precum intervenţia în sine.

Carrick porneşte de la ceafă şi coboară cu limba pe şira spinării până la mijloc. Acolo, îmi sărută semnul cel mai dureros, dar şi cel mai important, din punctul lui de vedere.

Îl aud pe Crevan urlând peste vacarmul din cameră: „Însemnaţi-o pe şira spinării! N-am văzut o aşa fiinţă Defectă până în măduva oaselor!". Dar glasul lui se stinge treptat. Am scăpat de el. Mi l-am şters din minte.

— Şase, şoptim amândoi, într-un glas.

18

E cald în baracă. Fereastra micuţă nu lasă să pătrundă nicio adiere a nopţii calme de vară. Stăm pe pătură, eu, cu un picior întins peste Carrick şi capul sprijinit pe pieptul lui. Ţin mâna stângă pe pieptul lui, parcă apărându-i semnul, iar mâna lui stângă o ţine pe a mea şi îmi mângâie palma cu degetul. Nu ştiu dacă a remarcat şi el că asta este poziţia firească pe care am adoptat-o amândoi.

— Presupun că doi Defecţi fac cât un perfect, spune el şi eu chicotesc. Nu mă pricep la glume, adaugă, schiţând un zâmbet.

— Nici nu trebuie. Fii în continuare serios, rău şi sexy, zic şi îi sărut maxilarul.

Art era amuzant, asta îmi plăcea cel mai mult la el. Mă făcea întotdeauna să râd şi reuşea să destindă chiar şi cea mai tensionată atmosferă, aruncând câte un comentariu exact la momentul potrivit. De asemenea, ştia să fie cuviincios de necuviincios, ceea ce e o mare calitate. Mă cuprinde un sentiment de vinovăţie şi devin brusc încordată.

— Eşti bine? mă întreabă Carrick.

— Îhî.

Parcă îmi citeşte gândurile.

— Să ştii că există o cale să-l atacăm pe Crevan. Ai asupra lui o putere mai mare decât îţi imaginezi. Se pare că are o relaţie foarte strânsă cu fiul lui, mai ales acum. Crevan ar face orice pentru el.

Paralizez. Vrea şi ne folosim de Art?

Sunt atât de scârbită de propunere, de momentul şi felul în care a ales să o facă, încât mă zbat cu stângăcie să mă dezlipesc de corpul lui, dar Carrick e atât de puternic, încât nu e deloc uşor. Într-un final, reuşesc să mă eliberez şi cobor din pat, dar numai pentru că cedează el. Mă îmbrac în grabă.

— Haide, Celestine, spune, ridicându-se în capul oaselor.

Cearşaful îi alunecă pe şold, dezvelindu-i tatuajul cu giruetă, despre care pretinde că şi l-ar fi făcut la şaisprezece ani, cu ocazia unei excursii cu şcoala, dar nu vrea să-mi spună de ce.

— De-asta te-ai culcat cu mine? mă răstesc. Ca să mă vrăjeşti să-ţi accept planul? Ca să te foloseşti de mine şi să-l răneşti pe Art şi, prin el, pe Crevan?

— Nu, răspunde el iritat, dar calm.

Nu ridică vocea, nu are ieşiri teatrale, ca mine, ci îmi spune imperturbabil:

— Mi se pare normal să profităm de orice şansă ca să avem din nou o viaţă normală.

— *Fără* să rănim oamenii pe care-i iubim.

Se lasă liniştea.

— Îl iubeşti?

— Nu! Chiar nu!

— Încă porţi brăţara de gleznă pe care ţi-a dat-o.

— De unde ştii că mi-a dat-o el?

— Am auzit în Camera Însemnării.

Abia acum îmi amintesc. Refuzasem să o scot. Gardianul care m-a înfierat era însuşi fierarul care o făcuse. Rămăsese şocat să mă vadă purtând-o, să o însemneze pe fata pe care, cu doar câteva zile înainte, o crezuse Perfectă, chiar dacă habar n-avea cine sunt.

— Deci, ai de gând să-l protejezi pe Art indiferent ce ţi-a făcut?

— Ce-ţi imaginezi că mi-a *făcut?*

După ce am fost înfierată, Art a fugit de acasă, s-a ascuns şi nu i-a spus decât lui Juniper unde este, lucru care m-a rănit profund. Am înţeles, între timp, că nu se ascundea de mine, ci nu voia să-mi facă rău. Nu voia să dea ochii cu tatăl lui, pe care îl ura pentru ce-mi făcuse. În orice caz, Carrick nu avea de unde să ştie asta. N-a fost de faţă, iar eu nu i-am povestit.

— La ce te referi, Carrick? Ce crezi că mi-a făcut Art?

— Nimic, răspunde, cu o privire goală.

— Gata cu secretele. Spune-mi tot ce ştii.

Îmi dau seama cât sunt de ipocrită, ţinând cont că eu nu i-am mărturisit că n-am înregistrarea.

Îmi aruncă o privire impasibilă, apoi răbufneşte.

— Dacă eram în locul lui, nu te părăseam în autobuz. I-a lăsat să te ia de lângă el fără să facă nimic. Eu m-aş fi bătut pentru tine. I-aş fi forţat să mă aresteze şi pe mine. Ţi-aş fi fost alături şi în autobuz, şi la tribunal. Aş fi spus presei adevărul. Toată lumea aştepta să spună ceva şi el a tăcut mâlc.

— A încercat să mă apere la proces, spun încet.

— Cum? Cu istericalele alea de la final? Era deja prea târziu. Şi ridicol, pe deasupra. A fost mai degrabă o criză de nervi împotriva lui taică-su. Eu n-aş fi permis să se ajungă până acolo, spune el sec.

Încep să realizez la ce se referea bunicul când mi-a zis că Art s-a descotorosit de mine. Nu am privit niciodată lucrurile din perspectiva lui Carrick. Am încercat să-l înţeleg pe Art, situaţia în care se afla, temerile lui, dar poate Carrick are dreptate, poate că Art ar fi putut să sară mai mult în apărarea mea.

— Ai venit zi de zi la proces, zic, rememorând acele clipe.

Carrick mi-a fost credincios, m-a susţinut într-un moment în care iubitul meu de atunci nu a făcut-o.

— Dar m-ai urât când m-ai văzut prima oară, spun zâmbind şi mă aşez din nou pe pat.

— *Te-am urât*, confirmă el.

— Hei! exclam şi îl plesnesc în joacă peste braţ.

Mă prinde de mână şi mă trage spre el.

— Te îmbrăţişai cu Crevan, spune. Îmi amintesc cum stăteaţi toţi adunaţi la masă – tu, părinţii tăi şi el – şi încercaţi să găsiţi o cale de scăpare. Îţi

înşiraseşi toate hainele fiţoase, de parcă alea aveau să rezolve totul.

Îmi imaginez povestea mea din punctul lui de vedere şi nu-l pot acuza că mă detesta. Eram penibilă.

— Când ai încetat să mă urăşti? întreb.

Mă priveşte intens.

— Acum vreun sfert de oră, răspunde.

Scutur din cap şi încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Într-adevăr, nu te pricepi deloc la glume.

— Când te-am văzut prima dată la tribunal.

— Când judecătoarea Sanchez a anunţat că nu voi fi judecată în libertate. Ţi-ai dat seama că Ghilda nu e de partea mea.

— Nu. S-a întâmplat înainte de asta. Când ai intrat în sala de judecată, arătai absolut îngrozită. N-am văzut om mai speriat. Aş fi vrut să mă bucur de nefericirea ta, de injuriile pe care ţi le striga lumea în curte, voiam să simt că meriţi toate astea. Dar, când te-am văzut în sala de judecată, mi-am zis că fata asta nu se aşteaptă să scape. Ţinând cont cât de speriată erai la început, curajul tău e cu atât mai impresionant.

Mă ruşinez la auzul atâtor complimente.

— Îmi pare rău că m-am enervat, spun.

— E de înţeles, spune Carrick. Mi-am ales cel mai prost moment.

— Se poate să dăm timpul înapoi cu cinci minute?

— Hai să-l dăm chiar mai mult, zâmbeşte el. Cu o jumătate de oră? Vreau să verific dacă îmi mai amintesc cifrul. Oare cum era? Unu, doi, trei… Hm, trebuia să-l notez pe ceva, murmură şi îmi sărută din nou semnele de pe piele.

Îi dispare capul sub tricoul meu.

— Am găsit unul, mormăie înăbuşit.

Mă pufneşte râsul.

În clipa aceea, răsună ţiuitul unei sirene.

19

Carrick scoate capul de sub tricoul meu, sare din pat şi îşi trage hainele pe el în cea mai mare viteză. Din fericire, eu sunt deja îmbrăcată şi nu trebuie decât să-mi găsesc tenişii.

— Ce-i asta?

— Alarmă. N-am mai auzit-o până acum.

Lennox dă buzna în baraca lui Carrick, fără să se întrebe de ce sunt acolo la ora aia, iar Carrick este pe jumătate dezbrăcat.

— Fluierarii sunt la poartă.

— O, Doamne!

Simt un gol în stomac. Mi-au descoperit ascunzătoarea.

Aripa vestică, în care sunt cazaţi Defecţii, e în clocot. Toţi aleargă speriaţi de colo colo, pe jumătate adormiţi, încercând să se dezmeticească. Muncitorii Defecţi care erau în tură fug la barăcile lor, cu figurile îngrozite. Sunt câteva zeci de Defecţi pe care n-am apucat încă să-i cunosc.

Îşi face apariţia şi Eddie, îngrozit şi roşu tot la faţă.

— Ce se-ntâmplă, Eddie? întrebă Carrick.

— N-am idee, dar să fie clar, oameni buni. N-am auzit şi nu ştiu absolut nimic, ne-am înţeles?

Mona îl priveşte dezgustată.

— Stai liniştit, Eddie, eşti în siguranţă. Treci şi ajută-ne să fim şi noi.

Cordelia se agaţă de Evelyn. Se vede clar că este îngrozită. Dacă ne găsesc Fluierarii, nu numai că ne vor aresta, dar o vor despărţi pe Evelyn de Cordelia, pentru că e DDN.

— Care e procedura în astfel de situaţii? întreb şi îmi aud tremurul din voce.

Eddie se plimbă agitat prin cameră» evitându-mi privirea.

— Presupun că aveţi un plan de urgenţă, spun, uitându-mă la cei din jur.

— N-am avut nevoie până acum, răspunde Bahee stresat. De când sunt aici, au venit doar de câteva ori şi, de fiecare dată, am fost avertizaţi în prealabil.

— Au ştiut exact când să vină în seara asta. Le-a zis cineva, spune Carrick înfuriat.

Mă uit panicată la Carrick. Se citeşte îngrijorarea pe chipul lui.

— Care dintre voi le-a zis? ţipă el.

— Carrick, spune Kelly, cu blândeţe, niciunul dintre noi n-ar face aşa ceva.

Dă să îl atingă, dar el se fereşte – insulta supremă. Nu e doar un gest de respingere a propriei mame, ci aproape o acuzaţie, o dovadă de neîncredere.

— Unde-i Rogan? întreabă Carrick.

Ne uităm în jur după fratele lui, nici urmă de el în vreun colţ întunecat.

— Ce coincidenţă! se răsteşte Carrick. Cineva îi anunţă pe Fluierari şi fix atunci Rogan dispare.

— Cum îndrăzneşti? îl apostrofează mama lui, trăgându-i o palmă peste obraz.

Îşi retrage mâna imediat, aproape şocată, de parcă lovitura ar fi durut-o pe ea mai mult.

Scot un icnet, iar Adam se pune repede între ei.

— Controlează-te, Carrick, şi potoleşte-te. Toţi suntem stresaţi. Sunt sigur că Rogan se ascunde pe undeva. Ştiu că nu vă împăcaţi prea bine, dar băiatul n-ar face aşa ceva.

— Zău? îi răspunde Carrick sfidător. Poate îl cunoaşteţi voi mai bine decât mine.

Deranjat de cearta iscată, Bahee încearcă să calmeze spiritele.

— Am legitimaţiile de la laborator. Fluierarii nu vor putea intra până când nu au toate mandatele necesare. Vor trebui sa aştepte până dimineaţa şi birocraţia o să-i omoare. Sunteţi în siguranţă dacă veniţi cu mine.

Carrick îi aruncă o privire bănuitoare.

— În regulă, toată lumea să meargă cu Bahee. Eu, Lennox, Fergus şi Lorcan ne despărţim. Celestine, tu rămâi cu mine.

Îmi dau seama că are un plan, aşa că nu mă mai obosesc să-l întreb ce pune la cale. Am încredere în el.

— Poate să vină şi Celestine cu noi, spune Bahee, cuprinzându-mă protector de umeri. E prea riscant să umble pe afară. Am eu grijă de ea în laborator. Pe cuvântul meu.

Carrick scutură din cap.

— Ştim cum să ieşim de-aici. Ajungem direct la jeep. Dacă vrea să mai vină cineva, să vină, dar trebuie să plecăm imediat.

Mă apucă de mână şi ieşim din baracă.

— Ai de gând s-o duci pe fata direct în braţele *lor?* strigă Bahee. Fluierarii vor bloca toate străzile din zonă. *Gândeşte*, Carrick.

Carrick pare nesigur.

— Ai încredere în noi, spune Kelly, printre lacrimi.

Mă uit la Carrick şi văd că se simte vinovat pentru modul în care s-a purtat cu mama lui. Se uită la mine. Planul lui Bahee pare ceva mai solid decât al lui. Am mai mari şanse să scap dacă mă ascund decât dacă fug direct în braţele lor.

— Poate că ar fi mai bine să rămânem aici, îi şoptesc.

— Nu e bine să stăm toţi laolaltă, zice el. Prefer să risc. Du-te şi ascunde-te cu ceilalţi. Pregătesc jeepul, îmi fac un plan şi vin să te iau la momentul potrivit. Ai încredere în mine.

— Am, îi spun zâmbind.

Mă sărută în grabă.

Bahee îl bate pe Carrick pe spate.

— E pe mâini bune. Ţineţi-vă după mine, spune Bahee agitat, luându-mă de braţ.

Îl urmăm. Părăsim aripa estică, coborâm treptele şi ieşim în aerul nopţii. Soarele va răsări în curând, se zăreşte lumină la orizont. Mă întreb în ce stare

ne vor găsi zorii. Alergăm în viteză, aplecaţi de spate, şi traversăm complexul pe urmele lui Bahee, evitând drumurile principale. Deşi nu a recunoscut, pun pariu că Bahee are bine întipărită în cap această ruta de scăpare şi o foloseşte în fiecare noapte, pentru orice eventualitate.

Nici urmă de Rogan. Încep să mă întreb dacă nu cumva acuzaţiile lui Carrick sunt întemeiate. E limpede că băiatul nu e tocmai fericit de apariţia unui frate în viaţa lor, dar nu ştiu dacă ar fi în stare să unelteasca aşa ceva şi să rişte să fie descoperit, iar familia lui să se destrame. Poate că totuşi Carrick are dreptate, iar vinovatul e unul dintre noi. Mă tem să nu fi fost Leonard şi totul să se fi întâmplat din vina mea. Dacă i-aş fi spus lui Carrick că a venit la baracă şi a vorbit cu mine, poate că am fi avut timp să punem la cale un plan de scăpare.

Oare cine trăgea cu urechea astă-seară la discuţia dintre mine şi Carrick?

Bahee ne-a luat-o înainte. Stă în dreptul uşii mari de securitate şi o ţine deschisă. Toată lumea se năpusteşte înăuntru şi o ia pe un coridor. Imaginea uşii imense mă mai linişteşte. E ca un soi de scut mare, din oţel care mă apără de Fluierari, iar zidul din jurul ei e plin cu tot felul de sisteme de securitate şi încuietori. Încă puţin şi sunt la adăpost.

Evelyn intră înaintea mea. Când îmi vine rândul, Bahee se pune în uşă.

I-a dispărut zâmbetul de pe chip, iar, în spatele lentilelor fumurii, i se distinge privirea de gheaţă. Ţine clanţa strâns.

— Bahee? spun, cu o voce tremurândă.

— Tu ai adus nenorocirea asta pe capul nostru. Nu trebuia să vii aici.

Şi îmi trânteşte uşa în nas.

20

Rămân şocată pe acoperiş, în timp ce armata de Fluierari ia cu asalt complexul. Uniformele roşii sunt stridente şi ameninţătoare, ca un pârâu de sânge care se revarsă în curte.

Sunt echipaţi de luptă, cu căşti negre şi scuturi. Ce-or fi crezând ca o să se-ntâmple? Că o să se lase cu împuşcături?

Apoi îmi dau seama că totul e o mascaradă pentru presă. Ca să arate publicului cât de periculoasă este Celestine North.

E prea târziu să mă mai ascund. Sunt complet expusă pe acoperiş, nu trebuie decât să ridice ochii şi mă văd. Sunt înconjurată. N-am cum să cobor de acolo, cel puţin, nu în viaţă.

Fluierarii se caţără pe scara metalică de incendiu. Mă cuprinde un fior de panică. S-a terminat. S-a zis cu mine după toate astea. Totuşi, ca prin minune, se deschide o trapă lângă mine şi iese un cap. Fug şi mă ghemuiesc într-un colţ, crezând că e un Fluierar.

— Vino, şuieră Leonard.

Am doar o secundă să mă decid dacă să am încredere în el sau nu. Mă învinovăţesc că nu am mers cu Carrick de la bun început. E singura persoană în care am încredere. Cizmele Fluierarilor zăngănesc pe treptele din metal. Leonard pare să fie sincer, iar Carrick mi-a zis că pot să am încredere în el. Dar bunicul mi-a spus să nu mă încred în nimeni. Tata zice să am încredere în bunicul. Am încredere în bunicul. Mi se învârte capul.

Neavând de ales, decid să mă arunc în necunoscut şi mă năpustesc prin trapă. Mă străfulgeră o durere prin picior în momentul în care aterizez pe podeaua metalică mai repede decât mă aşteptam. Leonard închide repede trapa, fără să facă vreun zgomot. Ne aflăm într-o conductă

îngustă, nu ştiu dacă e de la sistemul de ventilaţie ori de la încălzire, dar îţi dă o senzaţie de înăbuşeală şi claustrofobie. Stăm ghemuiţi, cocoşaţi.

Leonard duce un deget la buze, avertizându-mă să nu fac gălăgie. Nu e nevoie să-mi atragă atenţia, sunt paralizată de frică şi evident că şi el e la fel de speriat, judecând după gâfâielile pe care le scoatem în spaţiul acela îngust. Deasupra, auzim zgomotele făcute de cizmele Fluierarilor care nu reuşesc să se lămurească prin ce miracol a dispărut Celestine North.

Îmi bate inima cu putere, iar fruntea lui Leonard străluceşte de sudoare. Simt mirosul fricii ieşindu-i prin toţi porii. O parte din cei pe care i-am iubit m-au şocat făcându-mi rău, iar alţii, la care nu mă aşteptam, mi-au redat încrederea în omenire. Descoperirea asta îmi frânge inima şi mă uimeşte în permanenţă. Probabil că Juniper ar fi prevăzut asta, ea analizează mereu oamenii şi situaţiile mai bine decât mine. Dacă m-ar privi în acest moment, cred că mi-ar spune: „În sfârşit, înţelegi şi tu cum stau lucrurile, Celestine!”. Ea rezolva rapid intrigile de la televizor, eu eram mai înceată şi mă minunam de abilitatea ei de a interpreta corect orice situaţie.

Paşii grei de deasupra noastră se învârt în cerc, se frământă neliniştiţi, dezorientaţi, precum un şir de furnici care au pierdut mirosul mâncării. N-am ştiut de existenţa trapei până nu s-a deschis, capacul fiind doar o linie subţire care se confundă uşor cu acoperişul. Sper să nu o vadă nici ei, dar sunt Fluierari, sunt antrenaţi să observe totul, să nu le scape nici cel mai mic detaliu.

— N-o pot deschide din exterior, şopteşte Leonard.

Îi simt răsuflarea fierbinte pe gât.

— N-au cum să intre pe partea aia.

Îmi arată spre panoul din tavan, care se deschide numai cu ajutorul unei cartele magnetice.

— Dar e doar o chestiune de timp până când vor găsi altă cale să ajungă la noi.

Bocănelile pe deasupra trapei încetează, în schimb, se aud bătăi în uşa lui Bahee. Mă gândesc la părinţii lui Carrick, la Cordelia, micuţa Evelyn, Mona, care stau înghesuiţi înăuntru, crezându-se la adăpost.

Tu ai adus nenorocirea asta pe capul vostru, îi întorc furioasă vorbele lui Bahee. El, liderul pacifist. Dacă el e cel care a pus la cale percheziţia ca să scape de mine, atunci tocmai teama lui de schimbare va produce o schimbare mai mare decât ar fi făcut-o vreodată prezenţa mea şi, inevitabil, îi va răni chiar pe oamenii la care ţine mai mult.

Mă simt datoare faţă de Leonard.

— Am întrebat-o pe Mona despre Lizzie, îi şoptesc şi, în ciuda a tot ce se întâmplă deasupra noastră, reuşesc să-i captez atenţia. Mi-a zis că Lizzie ţi-a mărturisit că e Defectă, dar n-ai vrut s-o asculţi, aşa că a fugit cu inima frântă.

— Nici vorbă de aşa ceva! protestează el ofensat şi furios.

Vorbeşte prea tare. Îi astup gura cu o mână. Se uită la mine, cu ochii holbaţi, şi-şi cere scuze printr-o înclinare a capului, dornic să reluăm discuţia.

— Ţi-am zis, spune el în şoaptă, că am ştiut de la bun început că e Defectă. Sau, cel puţin, am bănuit. Avea semnul pe piept. Se purta foarte ciudat când voiam s-o ating… adaugă, înroşindu-se la faţă ca racul. Nu-mi păsa de asta, Celestine. Nu m-aş fi despărţit de ea pentru nimic în lume. Nu pricep de ce i-a spus Monei una ca asta.

Mă încrunt. În sfârşit, încep să pun lucrurile cap la cap.

— Nici nu i-a spus. Bahee e cel care i-a povestit Monei ce s-a întâmplat. A spus că Lizzie a venit să-i ceară sfatul după ce ţi-a zis că e Defectă, iar tu n-ai vrut să mai ai de-a face cu ea. Era supărată. I-

a zis lui Bahee că nu mai poate rămâne aici, ca trebuie să plece.

— Ce nemernic! spune Leonard furios. Lui Lizzie nu i-a plăcut niciodată de el. Nu i-ar fi cerut în veci sfatul.

— Tot el m-a lăsat pe dinafară, la uşa laboratorului. Cred că el i-a chemat pe Fluierari. Probabil, se temea că Lizzie o să-ţi spună că e Defectă, aşa că a rezolvat singur problema.

— S-a descotorosit de ea? întreabă, uitându-se la mine îngrijorat. Ce crezi că i-a făcut?

Scutur din cap.

— Habar n-am. Dar o să aflăm, îi spun pe un ton ferm.

Paşii Fluierarilor coboară pe scara de incendiu.

— Mulţumesc, Leonard. Îţi sunt recunoscătoare că ţi-ai riscat viaţa pentru mine.

— Nu fac decât să-ţi urmez exemplul, răspunde. La proces ai declarat că l-ai ajutat pe bătrân pentru că aşa se cuvenea. Aşa ţi-au dictat compasiunea şi raţiunea. Susţin Partidul Vital.

Zâmbesc.

— Hai s-o ştergem de-aici, în caz că le vine ideea să caute altă cale de intrare. Pe aici.

Pleacă. Mă ţin după el prin labirintul care se întinde pe toată suprafaţa uzinei.

Leonard mă duce într-un loc ferit, de unde îi vedem pe Fluierari adunaţi în curtea de la intrare. Îi încercuiesc pe părinţii lui Carrick, pe Cordelia şi Evelyn, Bahee şi Mona, şi pe toţi cei care s-au crezut la adăpost în laborator. Îmi bubuie inima în piept. Dacă au ajuns în situaţia asta din cauza mea, ar trebui să mă predau. Eu în schimbul libertăţii lor, aşa ar fi corect.

Bum, bum, bum.

Înaintez.

— Ce faci? şuieră Leonard.

— Nu-i pot lăsa să fie arestaţi. Din cauza mea au ajuns aici.

— N-ai de unde să ştii asta, îmi spune. Vino înapoi, Celestine!

Evelyn scoate brusc un ţipăt în momentul în care o înşfacă un Fluierar. Mă îndrept de umeri şi iuţesc pasul. Dacă se uită cineva încoace, o să mă vadă. O mână mă apucă din beznă şi mă trage. Dau să mă zbat, dar, imediat ce îi simt corpul, realizez că e Carrick. Îi recunosc parfumul. Mă lipesc de el şi mă strânge în braţe. Am obosit să mă tot îndoiesc de mine. Cum aş putea să am dubii în privinţa lui Carrick?

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, îmi şopteşte.

— Nu-i pot lăsa să fie arestaţi.

— Dacă te predai, te arestează şi pe tine, şi pe ei. Crezi că rezolvi ceva? Gândeşte-te un pic, Celestine.

Îşi păstrează întotdeauna calmul, chiar şi în cele mai tensionate situaţii, rosteşte totul lent, ca şi când mintea lui ar analiza totul în timp real, în vreme ce a mea zboară de colo colo, printre imagini, gânduri, nelinişti şi spaime.

— Cum ai scăpat? mă întreabă.

Le spun pe scurt lui Lennox, Fergus şi Lorcan ce s-a întâmplat pe acoperiş. În ciuda aversiunii pe care i-o poartă lui Bahee, în afară de Leonard şi Carrick, ceilalţi se arată surprinşi de povestea mea, chiar uşor neîncrezători. E posibil ca Bahee să mă fi lăsat pe dinafară ca să-şi salveze pielea, dar asta nu înseamnă că el i-a alertat pe Fluierari. Iar, dacă nu el e făptaşul, înseamnă că trădătorul e încă printre noi. Mă gândesc din nou la Rogan, fiindcă e singurul absent.

Mă ghemuiesc lângă Carrick. Un Fluierar o târăşte pe Evelyn care ţipă şi se zbate din toate puterile. Ţipă şi Cordelia, îndurerată să-şi vadă copilul smuls de lângă ea, în timp ce doi Fluierari o ţin bine ca să nu scape.

— Of, Doamne, suspin, cu faţa îngropată în mâini.

Nu vreau să mă uit, dar trebuie să o fac.

— Nu asta ne-a fost înţelegerea! strigă Bahee şi toţi ochii din jur şi din ascunzători se întorc spre el, absolut şocaţi.

Un Fluierar se îndreaptă spre el şi Bahee se retrage rapid, prea speriat ca să mai protesteze. N-ar îndrăzni să înfrunte un Fluierar. Zecile de Fluierari se dau la o parte din calea Fluierarului-şef, care se opreşte în faţa lui Bahee. Când îşi dă jos casca, rămân şocată să văd că e Mary May.

Scot un geamăt şi Carrick îmi astupă gura cu palma.

— Înţelegerea era să vă lăsam aici şi să o luăm pe Celestine. Nu am găsit-o pe Celestine şi nimeni nu a anunţat prezenţa unui copil DDN în această incintă. Fata trebuie luată imediat de aici. Trebuie să primească îngrijirile şi tratamentul de care are nevoie, deşi s-ar putea să fie prea târziu, spune Mary May, uitându-se dezgustată la Evelyn.

Îl simt pe Carrick crispându-se lângă mine. El cunoaşte mai bine ca oricine ce înseamnă îngrijirile din instituţiile speciale.

— *Tu* ai făcut asta, Bahee? ţipă Mona.

— Ce-ai făcut? urla Cordelia.

Bahee se face mic şi pare atât de slab, încât până şi o adiere de vânt l-ar trânti la pământ.

— Luaţi-o de aici, porunceşte Mary May, fluturând din mână.

N-am mai văzut-o într-o uniformă ca asta. De regulă, poartă uniforma de Mary Poppins Fluierar, cea în care îmi făcea vizite la domiciliu, verifica dacă respectam programul impus, regimul alimentar şi toate decretele zilnice anti-Defecţi. Nici măcar acea Mary May care venea să mă caute la ferma bunicului nu seamănă cu femeia aici de faţă, ceea ce înseamnă că a decis să treacă la măsuri mai drastice. Mintal, pare să fi păşit deja pe câmpul de luptă. Echipament de intervenţie, cască şi tot tacâmul, e limpede că nu se va da în lături de la nimic pentru a mă găsi. Mai am vreo şansă de scăpare?

Evelyn se opune din răsputeri. Îi trage un şut între picioare unui Fluierar, bărbatul înjură cu voce tare, se îndoaie de mijloc şi îi cade casca din cap. Îmi stă inima în loc. Îl simt pe Carrick strângându-mă şi mai tare şi îmi acoperă din nou gura cu palma, fiindcă îşi dă seama că-mi vine să ţip.

Fluierarul nu e altcineva decât Art.

21

Părul blond şi rebel al lui Art îi cade pe Lângă obraji, în câmp ce o strânge pe Evelyn de braţ, cu faţa schimonosită de durere şi furie.

Cordelia urlă după copilul ei.

O parte din Fluierari par să se uite amuzaţi la Evelyn şi la Art, deşi sunt şi ei fiinţe umane şi sper ca, sub căştile de pe cap, măcar unora să li se rupă sufletul de milă.

— Nu putem să le luăm pe amândouă? întreabă Art, iar glasul lui mă întristează nespus. Şi mama şi fata?

— Da! Da! exclamă Cordelia şi se ridică din genunchi, nerăbdătoare să fie luată pe sus, dispusă să meargă până la capătul lumii, pentru a fi alături de copilul ei.

Atât de mult am tânjit să aud vocea lui Art şi iată în ce context nefericit mi se îndeplineşte dorinţa! Arată ciudat în uniformă. Ca un băieţel costumat în soldat; nu e de mirare că i-a căzut casca de pe cap. Cred că îi e prea mare chiar dacă are o claie de păr. E de-o seamă cu Carrick, dar nu are stofă de soldat, cu faţa lui de copil pus pe şotii. Singurul moment în care se concentra cu adevărat era când cânta la chitară, dar, chiar şi atunci, inventa tot felul de cântece caraghioase, preferatul lui fiind despre zebra cu buline. Elefantul fără trompă, tigrul care şi-a făcut manichiura, girafa care nu-şi găsea un pulover cu guler pe măsura ei, broccoliul care nu voia să mănânce legume. Chestii de genul ăsta.

E nefiresc pentru el să se afle în situaţia de faţă, e mult prea dură pentru el. Nicio glumă nu-l mai salvează de aici. Răpeşte un copil din braţele mamei sale, o experienţă pe care el însuşi a trăit-o când şi-a pierdut mama. Nu se poate să facă aşa ceva. Nu va face aşa ceva.

— Luaţi-mă pe mine în locul ei, răsună o voce din partea cealaltă a porţii.

Apare Rogan. Scăpase, era liber, ce naiba face?

Fluierarii se întorc spre el.

— Şi eu sunt DDN, continuă el, cu glasul tremurător, dar încercând să se ţină tare.

— Nu, Rogan! ţipă mama lui Carrick.

— Ce dracu' are în cap? spune Carrick, foindu-se.

E rândul meu să îl trag înapoi. Îmi sare şi Lennox în ajutor.

— Lăsaţi-o în pace pe Evelyn. Luaţi-mă pe mine, insistă Rogan. Am paisprezece ani. Părinţii mei sunt Defecţi. Am trăit toată viaţa în afara sistemului. Luaţi-mă pe mine!

Mary May abia dacă îi aruncă o privire. Dă semnalul de retragere şi toţi Fluierarii se pun în mişcare. Trec nepăsători pe lângă Rogan, unii izbindu-se de el ori îmbrâncindu-l şi aruncându-i glume ironice.

— Luaţi-mă pe mine! ţipă el deznădăjduit, ridicând braţele spre cer.

Trec pe lângă el şi urcă în dube.

— Nu sunt suficient de bun pentru voi? urlă băiatul. Frate-miu a fost, şi eu nu?

Mă uit la Carrick care scutură furios din cap, cu o privire sumbră.

Kelly se năpusteşte spre mezinul ei şi îl cuprinde în braţe, amândoi cutremuraţi de plâns. Rogan e epuizat după cât a ţipat.

Fluierarii o urcă pe Evelyn în dubă. Ţipetele fetei încă răzbat din interiorul acesteia. Cordelia stă în genunchi şi plânge amarnic. Îmi aminteşte de ziua în care vecina mea, Angelina, a fost luată de lângă familia ei, chiar sub ochii mei. Urletul copiilor smulşi de lângă mamele lor, gemetele mamelor sfâşiate de durere. Arestarea Angelinei a fost prima acţiune a Fluierarilor la care am asistat. O să am grijă ca asta să fie ultima.

Dubele roşii se fac nevăzute şi, odată cu ele, dispare şi Evelyn.

22

— Ce mama dracului ai făcut? se răsteşte Carrick, lipindu-l pe Bahee cu spatele de peretele sălii de agrement.

Ne-am adunat acolo, turbaţi de furie, măcinaţi de suspiciuni, ca să lămurim ce s-a întâmplat. Bahee scânceşte, simţindu-şi trupul firav strivit de perete.

— Vă rog, imploră el, ridicând braţele ca să se apere.

Lennox, Fergus, Lorcan şi Mona îl încercuiesc, precum hienele înfometate. Mă ţin deoparte, căci sunt prea năucită ca să spun ori să fac ceva. Am remuşcări că eu le-am adus necazul asta pe cap, chiar dacă Bahee e principalul vinovat. Nu ar fi recurs niciodată la un asemenea gest dacă nu aş fi venit aici.

— Mă sufoc… Nu pot să… icneşte el.

— Carrick, îl atenţionează tatăl său.

Carrick îşi descleştează degetele de pe gâtul lui Bahee, care încearcă să-şi recapete suflul.

— N-am ştiu că se va ajunge aici. Nu aşa ne-am înţeles, spune el speriat, în vreme ce Cordelia plânge în hohote şi strânge la piept iepuraşul roz al lui Evelyn. Ştiţi că o iubesc pe Evelyn. N-aş fi acceptat niciodată să se întâmple aşa ceva. Vă rog să mă credeţi că am făcut-o cu bune intenţii.

După care, îşi ia o mină duşmănoasă.

— *Ea* n-are ce căuta aici, spune şi arată spre mine şi toate privirile se întorc în direcţia mea. Ştiu că sunteţi de aceeaşi părere cu mine. Nimeni n-a vrut s-o spună, dar o spun eu acum. N-are ce căuta aici. Am trăit în linişte *ani buni* şi era cât pe-aci să distrugă totul.

— Nu-i adevărat. *Tu* ai distrus totul, spune Carrick, scrâşnind din dinţi.

Îl mai lipeşte o dată cu spatele de perete, apoi îi dă drumul şi se îndepărtează.

— Până la urmă, tot ar fi găsit-o, afirmă Bahee, ca să-i atragă pe ceilalţi de partea lui, prinzând mai multă încredere, acum că are ocazia că arunce vina pe altcineva. Normal că ar fi găsit-o. Muncesc sute de oameni aici, iar Celestine North este una dintre cele mai cunoscute figuri din ţară. Sigur ar fi văzut-o cineva şi ar fi anunţat Ghilda. Eu am făcut-o ca să protejez familia noastră.

— Familia noastră? îl apostrofează Mona. Te-ai ţicnit de tot.

— Trebuia să ne consulţi şi pe noi, intervine Adam.

Mă surprinde că tatăl lui Carrick nu sare în apărarea mea.

— Pe de altă parte, fiule, şi tu trebuia să ne consulţi înainte de a o aduce pe Celestine aici.

Carrick rămâne trăsnit.

— Să *vă* consult? strigă el şi face un pas în faţă, cu pumnii încleştaţi.

— Fiule, îl avertizează Adam, văzându-l cum ţine pumnii strânşi.

— Nu e fiul tău, murmură Rogan, dintr-un colţ întunecos.

Carrick se întoarce spre el.

— Mai spune-o o dată şi-o să-ţi pară rău.

— Nu – eşti – fiul – lui, spune Rogan lent şi mai tare.

Se ridică în picioare.

— *Eu* sunt fiul lui. Când ai apărut tu? Acum două săptămâni? Eu le-am fost alături *toată* viaţa. Ai idee ce sacrificii am făcut eu? Am trăit numai prin ascunzători. Ne mutam odată la câteva săptămâni, luni, dacă aveam noroc. N-am mers la şcoală, n-am avut prieteni. În timp ce tu ai trăit ca un rege. Am văzut eu la televizor cum arată instituţiile alea. Au piscine, restaurante, vă duc în vacanţe, vă învaţă să schiaţi. Tu ce sacrificii ai făcut?! urlă băiatul.

Kelly scoate un suspin şi îşi astupă urechile, nesuportând să-şi audă fiii că se ceartă.

— Ce sacrificii am făcut? întreabă Carrick, ca şi când Rogan ar fi greu de cap. Mi-am pierdut părinţii!!! zbiară atât de tare, încât până şi Cordelia se opreşte din plâns şi ridică privirea. Oamenii care mă iubeau. Aveam cinci ani. Eram singur şi speriat. Ai impresia că m-am distrat?! Am aşteptat ca mama şi tata să vină după mine, dar n-au venit. În fiecare zi, mi se spunea că părinţii mei sunt nişte monştri. Crezi că am avut parte de un tratament regal? N-am avut pe *nimeni* aproape. Nu am avut încredere în nimeni. În fiecare zi, mi se spuneau atâtea minciuni, încât nici nu mai ştiam pe cine să cred. Aşa că, scuză-mă că nu mi-e milă de tine. Am renunţat la libertate ca să vă găsesc şi, când ajung aici, descopăr că *aveţi deja un fiu*. Că, în timp ce eu mă gândeam că vă e dor de mine, voi v-aţi refăcut viaţa. Astea-s sacrificiile pe care le-am făcut eu, adaugă şi se întoarce spre tatăl lui. Şi, pentru asta, mă aşteptam să mi se arate un strop de încredere, fiindcă n-am adus aici o persoană oarecare.

Îi zvâcnesc venele de la gât şi strânge din pumni. Toată lumea se trage în lături, de parcă ar fi un monstru gata să explodeze.

— Înţeleg ce simţi pentru Celestine, spune tatăl lui, răbdător, ca şi când au uitat că sunt şi eu acolo.

— Lasă ce *simt.* Nu discutăm despre vreo poveste de-a mea de *amor.* Habar n-ai ce putere are Celestine asupra lui Crevan şi cât e de importantă pentru Mişcarea Defecţilor.

Câteva persoane dau ochii peste cap când îl aud pomenind de mişcare.

— Aha, râde Bahee. Vorbeşti întruna de puterea asta, dar eu nu văd să aibă vreuna. Fata a zis cu gura ei că nu vrea să plece de aici.

Toate privirile se întorc spre mine. Mă legăn de pe un picior pe altul stânjenită.

— Asta a fost înainte.

— Înainte de ce? rânjeşte ironic Bahee. Înainte de cuvintele dulci pe care ţi le şoptea la ureche azi-

dimineaţă? Celestine, nu lăsa oamenii să te împingă în faţă şi să te folosească pe post de paravan pentru convingerile lor.

Deci el a tras cu urechea la discuţia mea cu Carrick. M-a auzit când spuneam că nu vreau să plec şi l-a auzit pe Carrick încercând să mă convingă să vin cu el. Nu-mi dau seama ce îl sperie mai rare pe Bahee, ideea că aş putea să plec sau că aş putea să rămân.

— E ridicol, spune Carrick exasperat. Discuţia asta e o pierdere de timp. Trebuie să plecăm. Avem multe de făcut, indiferent dacă veniţi cu noi sau nu. Nu contează dacă Celestine are sau nu influenţă asupra lui Crevan, important e că oamenii sunt alături de ea în număr tot mai mare. În ochii lor, Celestine e un simbol. Compasiune şi raţiune, ăsta e noul slogan de campanie al Partidului Vital. Când aţi mai pomenit ca un partid să citeze un Defect?

— Termină cu prostiile, zice Bahee dispreţuitor. Enya Sleepwell a riscat şi va pierde. Nu face altceva decât să le dea speranţe deşarte Defecţilor. Când ne-a ajutat cineva? Amintiţi-vă de Lizzie! A părăsit-o iubitul după ce i-a zis că e Defectă. S-a întâmplat chiar aici, în comunitatea noastră. Cât de îndrăgostită era!

Bahee râde furios.

— Sunteţi nebuni de legat dacă vă imaginaţi că o să primiţi cel mai mic sprijin de la cineva.

— Nu-i adevărat, spune Rogan încet.

Ne întoarcem spre el,

— La ce te referi, fiule? întreabă Adam.

— Nu-i adevărat că Lizzie a plecat din cauza lui Leonard, zice Rogan cu glas tremurător.

Priveşte în jos, de parcă s-ar teme de ceva.

— Să nu credeţi o iotă din ce îndrugă! sare repede Bahee.

— Taci! îl repede Carrick, după care continuă pe un ton mai blând. Zi-ne ce ştii, Rogan.

Băiatul arunca o privire spre Bahee, apoi lasă capul iar în pământ. Redevine posac.

Mona se apropie de el şi se lasă pe vine.

— Spune-ne adevărul. Nu-ţi fie frică de Bahee.

— L-am văzut când a luat-o.

— Cine? Pe cine ai văzut?

— Pe Bahee, spune băiatul cu ochii în lacrimi. A urcat-o pe Lizzie în jeep cu forţa. Ea nu voia să meargă. Plângea. L-am auzit când îi spunea că nu-i va permite să ne distrugă viaţa. Lizzie voia să-i spună lui Leonard că e Defectă. Chiar la el mergea atunci. Bahee n-a vrut s-o lase. L-am văzut când a luat-o.

Toată lumea se uită la Bahee.

— Ceva mai devreme, chiar fratele lui îl bănuia că ar fi trădător, aşa că n-aş da prea mare crezare cuvintelor lui. E tânăr. Aiurit. Toată lumea ştie că n-am ieşit din complex de ani buni.

Carrick se năpusteşte asupra lui Bahee şi îi trage un pumn în faţă.

Bahee urlă de durere.

— Mi-ai fracturat-o, geme şi se rostogoleşte pe jos de durere.

Nu-i sare nimeni în ajutor.

— Unde-ai dus-o pe Lizzie? îl întreabă Mona, mergând spre el.

Bahee se zvârcoleşte şi zbiară că are nevoie de doctor. Mona nu se lasă impresionată de suferinţa lui.

— Unde-ai dus-o pe Lizzie?! mai urlă o dată.

În cele din urmă, Bahee îi aruncă o privire de gheaţă.

— Pe-aproape. În oraş. I-am zis să plece, să-şi găsească alt loc în care să trăiască.

O spune cu asemenea nepăsare, de parcă n-ar mai fi acelaşi om care a organizat petrecerea de bun-venit pentru Lennox, de parcă ar avea două personalităţi, una atât de caldă şi alta atât de rece. Perfect şi defect într-o singură persoană, ca două feţe ale aceleiaşi monede.

— Am făcut-o ca să vă protejez. N-aveţi idee câte-am făcut de-a lungul timpului ca să vă protejez. Până să apară Celestine, am trăit fericiţi şi în siguranţă. V-a convenit să conduc eu, dar, dacă doriţi s-o urmaţi pe *ea*, vă săpaţi singuri groapa.

Se lasă un lung moment de tăcere.

— O ştiu pe Celestine doar de o zi, spune Mona. Deocamdată, nu i-am văzut nici calităţile de lider, nici „puterea” despre care vorbeşte Carrick. Dar chiar nu i s-a părut nimănui bizar că au venit *doisprezece* Fluierari să o caute într-un laborator guvernamental de mare securitate? Sigur are informaţii compromiţătoare despre Ghildă, adaugă şi mă priveşte curioasă. Oricare-ar fi astea, mă bag şi eu.

— Şi eu, spune Lorcan.

— Şi eu, spune Fergus.

— Eu m-am băgat de la bun început, rânjeşte Lennox.

23

Uşa se trânteşte de perete şi intră Eddie.

— Mă bucur că ai scăpat cu viaţă, şefu', glumeşte Lennox, destinzând atmosfera.

— Nu mai sunt şeful tău, răspunde Eddie, roşu la faţă şi clătinându-se pe picioare, de parcă ar fi la un pas să facă atac de cord.

— Cum aşa? Te-au concediat? întreabă Bahee încă zdruncinat.

— Nu! se răţoieşte Eddie, măsurându-l din cap până-n picioare. *Pe voi* v-au concediat. Proprietarul companiei v-a angajat cu bună-credinţă, cu condiţia să nu divulgaţi secretul. V-aţi încălcat promisiunea.

— Nu poate să facă aşa ceva! spune Bahee, albindu-se şi mai tare la faţă. Spre deosebire de voi, eu chiar îl cunosc pe proprietar. N-am spus nimănui cine este, m-am ţinut de cuvânt. A promis că o să fiu protejat aici.

— Nu v-aţi ţinut promisiunea, nu şi-o ţine nici el. A zis să dispăreţi până la prânz. E riscant să mai rămâneţi aici. Din cauza voastră, toţi ochii sunt pe uzină. Cum să explice toate astea?

— Unde să mergem? întreabă Bahee, văzând cum viaţa i se ruinează sub ochi.

— Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Cu cât ştiu mai puţine, cu atât mai bine. Până în prânz, veţi *scăpa* cu toţii de vigilenţa forţelor mele de securitate. Pe înţelesul vostru, vă lăsăm să plecaţi.

În pragul uşii, se întoarce şi îmi aruncă o privire piezişă.

— Mult noroc.

Cordelia se pune din nou pe plâns, apoi, deodată, parcă ajunsă la capătul răbdării, se ridică furioasă şi ţipă la mine.

— Nu trebuia decât să te predai, Celestine!

Încremenesc.

— O lăsau în pace pe Evelyn dacă te predai de bunăvoie. N-ai vrut. Am aşteptat, dar *n-ai vrut.* Ştiu că eşti tânără, dar Evelyn nu are decât *şase ani*. Ce lider e ăla care îi sacrifică pe alţii în folosul său? Voi doi, spune ea, uitându-se nervoasă la mine şi la Bahee, sunteţi exact la fel.

E o insultă greu de înghiţit, tocmai fiindcă mă tem că are dreptate. Carrick întinde mâna spre mine, dar ies din sală valvârtej şi mă duc la baraca mea. Deschid telefonul cu cartelă pe care mi l-a dat bunicul şi formez unul dintre numerele salvate în agendă. Nu mă gândeam că voi ajunge vreodată să fac asta, că voi ajunge să dau acest telefon, dar e o situaţie de urgenţă.

O oră mai târziu, cei douăzeci de Defecţi fugari se adună în faţa porţii companiei Vigor. Eu, Carrick, Lennox, Fergus şi Lorcan stăm ascunşi. Nimeni nu ştie la ce să se aştepte, nici măcar Carrick, dar e şansa mea să-mi demonstrez calităţile celor care se îndoiesc de mine.

În zare, îşi face apariţia o maşină neagră. Eddie îmi aruncă o privire ezitantă. Îi fac semn din cap şi mă retrag în întuneric, alături de Carrick.

— Ce se întâmplă? întreabă Carrick.

Stau cu braţele încrucişate pe piept şi nu-i dau atenţie. Mă uit la poarta care se deschide lent şi mă rog ca planul meu să funcţioneze. Maşina de oraş cu geamuri fumurii se opreşte la poartă. Nu intră în curte. Ceilalţi se întorc spre mine îngrijoraţi. Mă ţin tare. Capul sus. Trebuie să meargă. Se deschide portiera.

Coboară Evelyn. Închide portiera după ea şi fuge la mama ei, care se prăvăleşte în genunchi, plângând. Cordelia scoate un strigăt puternic.

— Mi-ai adus-o înapoi! spune ea printre sughiţuri. Îţi sunt pe veci recunoscătoare.

Maşina întoarce şi pleacă în direcţia din care a venit. Porţile uzinei se închid la loc. Nu e nicio păcăleală, toată lumea e în siguranţă.

— Cum ai reuşit asta? întreabă Lennox.

— Da, explică-mi şi mie cum ai reuşit? repetă Carrick.

Se uită cu toţii la mine uluiţi. Nedumeriţi. Stupefiaţi.

Mă simt bine.

24

— Mă bag şi eu! răsună brusc vocea lui Rogan în curte.

— Şi noi, spune Adam, cerându-şi iertare de la Carrick, dând ferm din cap.

— Bun. Atunci, să trecem la treabă, spun cuprinsă de un val de adrenalină. Ne facem bagajele şi plecăm de-aici. E timpul să mergem mai departe.

Mă întorc la baracă şi îmi pun puţinele lucruri pe care le am în rucsac, abia reuşind să-mi stăpânesc tremurul mâinilor. Îl pun pe umăr şi întind mâna spre clanţă. În loc să deschid uşa, o încui şi mă ghemuiesc într-un colţ al camerei. Pun capul pe genunchi şi izbucnesc în lacrimi, căci abia acum încep să realizez ce se întâmplă.

Art e Fluierar. Mary May îl instruieşte. A venit aici ca să mă aresteze. Îmi bubuie inima în piept din cauza potopului de gânduri care mi se învârt prin minte. Nu există trădare mai cumplită decât asta. Carrick ştia de la bun început că Art e Fluierar. La asta se referea când mi-a sugerat să ne folosim de Art împotriva lui Crevan, *după câte mi-a făcut.* Nu voia să profite de mine, în cel mai rău caz, mi-a ascuns adevărul ca să nu sufăr.

— Cum ai reuşit să faci asta? m-a tot întrebat Carrick după ce am eliberat-o pe Evelyn.

Toţi mă priveau ca pe o zeitate, ca pe o ciudăţenie a naturii. Nu i-am spus. Îi voi spune când vom fi singuri. Cred că e mai bine pentru mine să păstrez misterul, chiar dacă, înlăuntrul meu, sunt cu nervii la pământ.

Încă tremur ca frunza după ce am dat telefonul în urma căruia a fost eliberată Evelyn.

— Alo? spun, plimbându-mă prin camera mică. Doamna judecătoare Sanchez?

Sanchez este unul dintre cei trei judecători care prezidează alături de Crevan în cadrul Ghildei. E şi

vina ei că am fost declarată Defectă, dar s-a străduit să-l submineze pe Crevan pe toată durata procesului. Întâmplarea a făcut să fiu prinsă la mijloc. Sanchez m-a prins când eram urmărită şi a încercat să mă convingă s-o ajut să-l doboare pe Crevan. Nu am avut încredere în ea, dar mi-a dat drumul, tocmai pentru a-mi dovedi că e sinceră. Când i-am spus bunicului despre ea, m-a sfătuit să fiu prudentă. Nu e om de încredere, iar o înţelegere cu ea mi-ar putea aduce mai multe necazuri decât foloase.

— La telefon, răspunde ea.

— Sunt Celestine North.

Urmează câteva secunde de linişte.

— Măi, măi, măi. Ia te uită cine scoate capul din vizuină. Am auzit că iar i-ai scăpat printre degete. Trebuie să recunosc că mă distrează enorm joaca asta de-a şoarecele şi pisica. N-aş putea spune acelaşi lucru despre Crevan.

— Acum două săptămâni, mi-aţi zis că sunteţi dispusă să mă ajutaţi.

— Cu o condiţie, din câte-mi amintesc.

Nu ştie cu ce îl am la mână pe Crevan, ci doar că e foarte speriat de ceva şi trimite Fluierarii peste tot, în căutarea mea. A tras anumite concluzii din asta.

— O să vă ajut. Dar, mai întâi, vreau să faceţi ceva prin care să-mi demonstraţi că pot avea încredere în dumneavoastră.

— Cred că am făcut deja. Ţi-am dat drumul. Sau ai uitat?

— S-au mai schimbat lucrurile de atunci. Bunicul e închis într-o celulă. Nu mi se pare deloc un gest care să-mi câştige încrederea.

— La te uită ce repede ai învăţat. Cu ce te pot ajuta?

— Acum o oră, a fost luată o fetiţă de la staţia CC. O vrem înapoi.

— E imposibil.

— Atunci nici eu nu vă pot ajuta. La revedere.

— Stai, spune ea, apoi face o pauză. Lasă-mă o oră.

Acum, după minunea săvârşită, toată lumea aşteaptă să vadă ce urmează. Oamenii au încredere în mine, contează pe mine. Nu le pot spune că arma pe care Carrick îşi imaginează că o am, adică filmarea în care Crevan este surprins ieşindu-şi din minţi şi aplicându-mi în mod ilegal cel de-al şaselea semn, într-un acces de mânie, nu se află în mâinile mele. Nimeni nu trebuie să ştie că nu o am. E singurul meu avantaj. E singura speranţă de care ne agăţăm noi, Defecţii. Fără ea, suntem pierduţi.

Deocamdată, unicul lucru care îmi dă forţă este încrederea oamenilor. Iar eu îi mint pe toţi cu neruşinare. În fond, la ce te-ai aştepta din partea unui Defect?

24

Următorul pas este să caut un înger. Fireşte.

Raphael Angelo.

Singurul avocat care a reuşit vreodată să anuleze condamnarea unui Defect.

Am aflat despre el de la bunicul, în timpul procesului, când a venit să mă vadă la Castelul Highland. La momentul acela, am făcut abstracţie de aiurelile lui, considerând că sunt obişnuitele lui teorii ale conspiraţiei. Pe atunci, credeam că s-a făcut o mare confuzie şi Crevan mă va ajuta să scap basma curată. Nici prin gând nu-mi trecea că va veni clipa în care îmi voi pune toate speranţele în acea discuţie şi în toate discuţiile generare ulterior.

După ce stau ghemuită într-un colţ al barăcii, parcă strivită de lumea şi de amploarea evenimentelor din jurul meu, mă adun, îmi şterg lacrimile şi îmi fac un plan de bătaie. Mă aşteaptă oamenii.

O sun din nou pe judecătoarea Sanchez.

— Vă mulţumesc, spun imediat ce-mi răspunde.

— Suntem chit, Celestine. E momentul să ne vedem.

— Nu încă. Vreau să-mi faceţi rost de o adresă.

— Altă favoare?

— Nu uitaţi că *eu* vă ajut pe dumneavoastră, spun, încercând să-mi ascund tremurul din glas. Când va veni momentul, ne vom vedea în sala de judecată a Ghildei şi veţi şti exact ce aveţi de făcut. Vreau să-mi fie revocată condamnarea. Vreau să fie anulată, ca să-mi pot relua viaţa, să mă întorc la şcoală, la familia mea, şi totul să revină la normal, adaug cu voce stinsă.

— Celestine, Celestine, oftează ea. Aveam aşteptări mai mari de la tine. Ştii bine că şansele nu sunt în favoarea ta. Nu s-a întâmplat niciodată ca sentinţa vreunui Defect să fie anulată.

— Nu-i adevărat, spun. Jessica Taylor.

Se lasă un moment de tăcere.

— Cum ai aflat de asta? Informaţia n-a fost dată publicităţii.

— Ştiu o mulţime de chestii la care nici nu v-aţi aştepta, spun, regăsindu-mi tonul încrezător, ba chiar uşor arogant. În plus, ştiu o mulţime de chestii pe care *dumneavoastră* nu le ştiţi. De ce credeţi că e aşa agitat Crevan?

— Cine o să te reprezinte la proces? întreabă.

— În niciun caz, domnul Berry, ţinând cont că a dispărut de pe faţa pământului. La fel şi gardienii care au fost în Camera Însemnării şi Pia Wang, care a început să pună întrebări în dreapta şi-n stânga.

Tace pentru câteva secunde. Ştie şi ea lucrurile astea.

— Aşa e. Până la urmă, ce s-a întâmplat în Camera Însemnării? Mor de curiozitate.

— Poate-au plecat într-o excursie de team-building. Vă simţiţi aiurea că v-au lăsat pe dinafară?

— Nu degeaba am rămas pe dinafară. Crevan nu trebuie să afle de discuţiile noastre, ca nu cumva să pară că am pus la cale ceva. Te protejez, dar trebuie să mă protejezi şi tu pe mine.

— N-am pus nimic la cale. O să aflaţi când va veni momentul şi o să am nevoie să mă sprijiniţi.

— A cui adresă îţi trebuie?

— A lui Raphael Angelo.

Chicoteşte.

— Hm, interesant. Din păcate, Celestine, n-am cum să te-ajut. Ar însemna să ajut un Defect, ceea ce, din poziţia mea de prim-judecător al Ghildei, ar fi o faptă de neiertat. Trebuie să te descurci singură. Sună-mă când găseşti ceva de care să mă pot folosi.

Ţinând cont că doar ce m-a ajutat să eliberez un copil DDN, ipocrizia ei este cu atât mai evidentă.

Îmi vine să mă ghemuiesc la loc, în colţul barăcii. Mi-a prins bine prima dată, dar decid să n-o fac. Trag o înjurătură, arunc telefonul pe pat şi mă plimb nervoasă prin cameră. Afară, pe verandă, se aud glasurile celor care mă aşteaptă. Sunt pregătiţi. Dar ce anume aşteaptă de la mine?

Gândeşte, Celestine, gândeşte. Foloseşte-te de ceea ce ai la îndemână. Foloseşte-te de ceea ce ai la îndemână. Dacă ai o problemă, rezolv-o, îmi şopteşte spiritul meu de matematician. Pe ce mă pot baza? *Pe cine* mă pot baza? Aha! Iau telefonul şi caut site-ul Castelului Highland. Nu durează mult, imediat ce intru pe pagina principală, dau peste numărul de urgenţă la care se poate suna pentru a oferi informaţii despre cea mai căutată fugară, Celestine North.

Sun.

— Castelul Highland, serviciul de urgenţă, îmi răspunde o femeie.

Dau ochii peste cap la auzul numelui şi îmi schimb vocea ca să nu fiu recunoscută, în caz că apelurile sunt înregistrate.

— Fiţi amabilă, aş dori să vorbesc cu Fluierarul Kate. Am informaţii pe care i le voi dezvălui doar ei.

— Vă fac imediat legătura.

Nu se poate să fie atât de simplu.

Se aude un ţârâit, apoi vocea ei. Cine ştie pe unde cutreieră în căutarea mea?

— Kate la telefon.

Bănuiesc că şi telefoanele Fluierarilor sunt ascultate.

— Sunt fata din copac, spun.

Tace. O aud plecând din locul în care se află. Fondul sonor se schimbă.

— Scuze, nu te aud. E slabă conexiunea. Aşteaptă puţin şi te sun eu de pe un telefon fix. Îmi dai numărul tău?

Ezit.

— Nu, spun.

— Bine. Atunci, sună-mă tu pe numărul ăsta peste două minute.

Scotocesc printre lucrurile Monei după un pix. Nu găsesc nimic, doar produse de machiaj. Iau un ruj roşu şi notez pe perete.

Kate închide. Mă plimb agitată prin cameră. Două minute.

Poate de plictiseală ori de emoţie – habar n-am din ce motiv –, iau rujul roşu şi încep să desenez pe peretele alb V-ul roşu de pe logoul Vigor care seamănă cu o rădăcină pătrată.

√

Îl analizez câteva secunde, întrebându-mă pentru a mia oară unde l-am mai văzut.

Bate cineva la uşă.

— Imediat, spun.

Îmi aud tremurul din voce şi trag aer în piept ca să mă calmez.

Uşa se deschide oricum. Oamenii stau înşiraţi pe culoar, cu bagajele în braţe, gata de plecare. Atmosfera e tensionată. Până şi Carrick pare stresat. Sunt convinsă că nu-i este uşor să lase pe altcineva să preia conducerea.

— Jumătate au plecat. Au găsit unde să meargă. Trebuie să plecăm şi noi, Celestine, spune Mona. Eddie o să ne dea afară cât de curând. Avem o singură şansă să scăpăm de aici cu ajutorul lor, altfel s-a zis cu noi.

Toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea. Câtă încredere, câte speranţe îşi pun în mine! Mă simt copleşită. Nu pot conduce o echipă când nu ştiu nici măcar care va fi următorul pas. Problemă, soluţie, sunt lucruri la care ar trebui să mă pricep.

Îmi dreg glasul şi iau o mină mai autoritară.

— Trebuie să ne despărţim, spun. Eu, Fergus şi Lorcan nu puteam călători împreună. Suntem mult prea uşor de recunoscut.

Toată lumea e de acord cu mine.

— În primă fază, eu şi Carrick vom acţiona singuri. Ceilalţi veţi aştepta la adăpost să primiţi

indicaţii de la noi.

Oamenii se uită ezitanţi unii la alţii.

— Şi, mă rog, unde-ai vrea să aşteptăm? întreabă Mona, începând să se îndoiască de calităţile mele de lider.

Gândeşte, Celestine, gândeşte. Rezolvă problema, ăsta-i punctul tău forte.

— Ce naiba ai făcut pe perete? zice ea, strângând din ochi şi încercând să descifreze.

Întorc capul şi văd numărul mâzgălit cu ruj roşu, iar alături, logoul Vigor. Îmi pică fisa deodată şi inima îmi bubuie cu putere.

Îmi amintesc o discuţie de acum câteva săptămâni cu profesorul Lambert. Soţia lui este profesoara mea de matematică. Ea m-a invitat acasă la ei sub pretext că organizează un grup de sprijin pentru familiile afectate de problema Defecţilor. Era mai degrabă o întrunire, o tentativă de a atrage sprijin pentru cauza Defecţilor şi ne-am trezit cu Fluierarii la uşă. În timp ce mă ascundeam, l-am cunoscut pe soţul ei, profesorul Lambert, la rândul său Defect. Fusese un savant renumit. Pe pereţii îmbrăcaţi în lambriuri de lemn atârnau o mulţime de fotografii în rame de aur care îl înfăţişau alături de diverse personalităţi. Avea chiar şi o poză alături de Crevan, din vremurile mai bune. Se cunoşteau de mult, dar Crevan nu ezitase să îl înfiereze. Ştiam că este un om inteligent, dar băuse cam multe pahare de whisky, aşa că nu am ţinut seama de sfatul pe care mi l-a dat la despărţire. Abia acum, când mă chinuiesc să găsesc o soluţie, vorbele lui încep să capete sens.

— Ai auzit de George Pólya? m-a întrebat.

— Bineînţeles.

— Am cumpărat o carte de-a lui pe vremuri. Îmi plăcea filosofia lui. […] Pólya spunea că, dacă nu poţi rezolva o problemă, atunci există una mai uşoară pe care o poţi rezolva, trebuie doar să o găseşti.

Sfatul profesorului Lambert mă poate ajuta din mai multe puncte de vedere. Nu mi-a trecut prin minte să îl întreb cum anume se foloseşte de statutul lui de om de ştiinţă, dar acum ştiu. Pentru că logoul Vigor este acelaşi logo pe care l-am văzut în biroul secret al profesorului Lambert, imprimat pe lucrările lui, pe spatele fotografiilor, pe articolele de papetărie, pe plachete. Profesorul Lambert conduce acest complex.

— O să ne ajute proprietarul complexului. Tot el o să vă ofere şi adăpost, spun cuprinsă de un val de adrenalină, pe măsură ce planul meu începe să se contureze.

Bahee pufneşte dispreţuitor.

— Nici măcar nu-l cunoşti pe proprietar. Nimeni nu-l cunoaşte în afară de mine, iar Eddie ne-a spus clar că nu vrea să ne mai ajute.

— Îl cunosc personal, spun pe un ton încrezător. Este profesorul Lambert.

Carrick mă priveşte surprins.

— E drept că nu vrea să mai stăm aici, dar n-a zis că nu ne va ajuta. El şi soţia lui, Alpha, vă aşteaptă chiar acum acasă la ei.

Mai bine zis, îi vor aştepta peste câteva minute. Alpha îi va primi cu braţele deschise, mai ales că sunt şi doi copii DDN printre ei.

— De unde ştii de profesorul Lambert? se bâlbâie Bahee. E… anonim… e…

Bahee mă priveşte mirat, nedumerit, furios, impresionat. I se citeşte totul pe faţa julită, în timp ce se uită şocat la mine şi la Carrick.

— De unde ştie asta?

— V-am zis eu că e puternică, nu glumă, spune Carrick trufaş.

— Vă rog să mă scuzaţi câteva minute, dar am de dat un telefon important, spun şi le închid uşa în nas.

Mă reazem cu spatele de uşă şi iau o gură de aer înainte de a forma numărul.

Kate răspunde după primul ţârâit.

— Eu sunt, spun.

— Conversaţiile pe mobil sunt interceptate. Asta e o linie securizată. Cu ce te pot ajuta?

Îmi vine să plâng de uşurare.

— Eşti de partea mea?

— Trebuia să te denunţ imediat ce te-am văzut. Dacă nu eram de partea ta, de ce te-aş fi lăsat acolo?

— Nu mai ştiu ce să cred.

— Eşti o fată puternică. Eram sigură că o să scapi cu bine. Ai reuşit să fugi, nu-i aşa?

Se pare că asta e impresia pe care le-o dau oamenilor, deşi, în realitate, e exact pe dos.

— Sunt două chestii importante. Mai e un Fluierar de partea noastră. Îl cheamă Marcus şi e Fluieratul profesorului Lambert.

Marcus l-a ajutat pe bunicul să se ascundă de Fluierari în casa profesorului Lambert şi a avut grijă să nu fie văzuţi.

— Trebuie să iau legătura cu el. Am câţiva oameni care au nevoie de adăpost.

Kate tace.

— Alo? spun.

— Marcus e soţul meu, şopteşte ea.

Zâmbesc mirată şi ridic pumnul prin aer, recunoscătoare pentru astfel de coincidenţe fericite.

— Deci, poate duce oamenii la adăpost?

— Da. Îl sun imediat.

— Mai e ceva. Am nevoie de adresa unui domn numit Raphael Angelo.

— Raphael e următorul tău obiectiv?

— Da.

— Te înţeleg, dar nu l-a mai văzut nimeni de ani buni. Crevan l-a pus pe fugă cu mult timp în urmă.

— Înseamnă că avem ceva în comun.

25

Raphael Angelo trăieşte în munţi, la două ore de mers cu maşina de Vigor, undeva în adâncul pădurii, pe un teren stâncos. Locul e mai mult decât izolat. De una singură, nu l-aş fi găsit nici într-o mie de ani. Chiar şi *cu* indicaţiile clare primite de la Kate, ne-a fost extrem de greu să ajungem acolo.

În vreme ce restul iau jeepul de la Vigor ca să meargă acasă la Alpha şi la profesorul Lambert, Leonard ne încredinţează mie şi lui Carrick maşina personală. Nu îl voi putea răsplăti niciodată pentru sprijinul acordat, mai ales că ajutarea Defecţilor se pedepseşte cu închisoare, dar voi încerca să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru el.

Călătoria prin munţi este primul moment de intimitate cu Carrick după noaptea trecută. N-am apucat să mă gândesc la cele întâmplate, dar, odată ieşiţi din oraş şi ajunşi pe drumurile de munte ferite, devenim amândoi mai relaxaţi. Carrick coboară geamul, porneşte muzica la volum redus, evitând posturile de radio care anunţă că am scăpat încă o dată de Fluierari.

Dacă postul e deţinut de Crevan, voi fi prezentată drept o fugară periculoasă. În cazul în care e un post obişnuit, se va pune problema de ce este atât de vânată o fată de optsprezece ani şi dacă e, într-adevăr, atât de uşor să ocoleşti sistemul. Nu cumva sistemul în sine este Defect? Există vreun motiv ascuns pentru care un Defect să fie atât de strict monitorizat, chiar dacă duce o viaţă liniştită şi nu provoacă probleme? Ce vrea Ghilda sa dovedească? Întrebări absolut întemeiate.

Cu toate acestea, orice astfel de îndoieli sunt ignorate de presa lui Crevan, care face din mine ţap ispăşitor pentru toate revoltele care izbucnesc în oraş.

— Eşti bine? mă întreabă Carrick, întinzând braţul şi prinzându-mă de mâna pe care o ţin în poală.

— Da.

— Mă refeream la ce s-a întâmplat aseară… e totul în regulă?

Îi spusesem că era prima dată pentru mine, aşa că a fost foarte atent şi înţelegător, întrebându-mă în mod constant dacă eram bine. Şi, cu toate că nu mi-a spus-o, ştiu că pentru el nu a fost prima oară. Băieţii din instituţie au o reputaţie nu tocmai morală, cel puţin, aşa mi-a zis Mona. Iar instinctul îmi şoptea că ştie despre ce vorbeşte şi chiar contribuise la consolidarea acelei reputaţii. Nu cu Carrick, totuşi, sunt sigură că ei doi nu au avut niciodată o relaţie.

— A, la *aia*… da, e în regulă, spun îmbujorându-mă.

Zâmbeşte. Zâmbetul îi transformă chipul. Sunt obişnuită să-l văd tensionat şi serios, iar zâmbetul îl face să pară mai puşti.

— Cum ai aflat că profesorul Lambert e proprietarul Vigor? mă întreabă, privindu-mă curios.

Pufnesc în râs.

— Carrick, tu le spui oamenilor că am puteri magice, iar, când îmi iese ceva bine, te minunezi?

— Exact.

— Am recunoscut logoul companiei. Iniţial, nu mi-am amintit unde l-am mai văzut, abia pe urmă, mi-am dat seama. Îl mai văzusem în biroul lui. În plus, e tipic pentru el să investească într-o companie de genul ăsta, spun, râzând.

Carrick se încruntă.

— Cum adică?

— Carbonul e un deşeu poluant. Aşa că Vigor găseşte o modalitate de a-l folosi ca resursă.

— Aşa e, spune el încă nedumerit.

— Şi pentru asta au angajat Defecţi. *Noi suntem* carbonul, spun, chicotind. Lucrul pe care nu-l vrea

nimeni. *Noi transformăm problemele în soluţii.* Se potriveşte la fix cu profesorul Lambert. Mi-a dat un sfat la un moment dat, pe care nu l-am înţeles până acum, adaug, apoi îmi schimb tonul. Profesorul şi Alpha mi-au zis că, după ce ai părăsit instituţia, ai fost plasat în grija lor.

— Ei le numesc case învecinate, zice el furios. Sunt mai degrabă centre de reeducare, unde îţi urmăresc fiecare mişcare. Scapi dintr-o închisoare şi nimereşti în alta. Sarcina lor e să te ajute să te reintegrezi în societate sub îndrumarea lor. În realitate, te ţin acolo ca să stea cu ochii pe tine şi să poată raporta instituţiei tot ce faci.

— Crezi că profesorul Lambert şi Alpha te-au denunţat Ghildei? întreb mirată.

— Ideea e că eram sub îngrijirea lor când am început să-mi caut părinţii şi m-am trezit luat pe sus şi dus la Castelul Highland. Practic, conducând organizaţia caritabilă care consiliază familiile Defecţilor, Alpha lucrează pentru Ghildă, explică el furios.

— Asta e de faţadă. De fapt, o foloseşte ca să atragă sprijin pentru cauza Defecţilor. Ca să poată aduna oamenii la un loc. Se zbate să desfiinţeze instituţiile DDN. A încercat să mă coopteze şi, prin mine, pe tine.

Carrick analizează informaţiile. Se vede că trece prin aceeaşi criză de încredere ca şi mine. Nimic nu este simplu când eşti Defect, devii marioneta multora. Oricât de milă mi-ar fi de el, mă alină gândul că mai sunt şi alţii care trăiesc aceeaşi experienţă.

— Profesorul Lambert mi-a spus că, dacă mai rămâneai la ei, te ajuta să-ţi găseşti părinţii. Asta au urmărit de la bun început, dar erai la ei de nici douăzeci şi patru de ore. Nu le-ai dat nicio şansă să-ţi demonstreze că sunt de încredere.

Gândesc cu voce tare.

— După ce te-au închis la Castelul Highland, părinţii tăi au fost duşi la Vigor ca să fie protejaţi.

Când te-au eliberat, ai primit un pont despre locul în care se află. Dacă stăm un pic şi ne gândim, sunt sigură că Alpha şi profesorul Lambert au aranjat în aşa fel încât să-ţi reîntâlneşti familia, întrebarea mea e: cum ai aflat de Vigor?

Nu-mi răspunde. Tace, cufundat în gânduri, încearcă să înţeleagă, să-şi clarifice lucrurile care, altădată, îi păreau certe. Carrick a fugit din casa celor doi ca să-şi caute părinţii. Dacă ar fi rămas la ei, i-ar fi găsit şi nici nu ar fi fost îmfierat. Nu e exclus să-şi fi sacrificat libertatea în zadar. Nu vreau să duc discuţia mai departe, dar mai e un subiect de discutat care nu suferă amânare.

— Ştiai că Art s-a făcut Fluierar, nu?

Se foieşte stânjenit pe scaun şi îmi dă drumul la mână ca să se concentreze la drumul şerpuitor care urcă pe panta abruptă.

— Credeam că ştii, se justifică. Au anunţat la ştiri.

Probabil bunicul ştia, dar nu mi-a spus.

— Când am pomenit de el, în pat, credeam că eşti la curent. Abia după ce i-ai luat apărarea, mi-am dat seama că nu ştii nimic.

Şi eu care-l acuzasem pe Carrick că s-a culcat cu mine ca să îl rănească pe Art. De ce nu pot să am încredere în nimeni? Oftez.

— Iartă-mă. Trebuia să-ţi fi spus atunci, spune pe un ton blând. Dar mi-am ales aşa prost momentul să aduc vorba de el, încât mi-a fost teamă să nu înrăutăţesc şi mai mult situaţia.

— Stai liniştit. Nu m-am supărat. De fapt, sunt mai supărată ca oricând, dar nu pe tine.

Acum, că am deschis subiectul, simt brusc că mă apucă toţi nervii. Mi se face rău când mă gândesc la Art în uniformă de Fluierar. Nu s-a numărat niciodată printre opţiunile lui profesionale, el voia să studieze Ştiinţe. Visul lui era să lucreze chiar în laboratoarele uzinei pe care a percheziţionat-o. Să devină un savant excentric, cu părul lui ciufulit, şi să găsească un leac pentru

cancerul care i-a răpit mama. Noi doi aveam un plan. Un plan clar, îndelung discutat. Urma să mergem la Universitatea Highland, unde el avea să se specializeze pe ştiinţe, iar eu, pe matematică. Urma să ne întemeiem o familie. Dar iată ca eu am ajuns Defectă, iar el, Fluierar.

Vânatul şi vânătorul.

A ales să devină Fluierar ca să-mi facă în ciudă. E o palmă peste faţă, un pumn în stomac, e modul lui de a-mi transmite că îşi susţine tatăl şi e de acord cu sentinţa Ghildei. E modul lui de a-mi spune: *Cred că eşti Defectă, Celestine. Defectă până în măduva oaselor, cum zice tata. Sunt de acord cu chinurile la care te-a supus, meriţi tot ce ţi s-a întâmplat. Şi, când te voi găsi…* Ce va fi atunci? Ce-mi va face?

Carrick mă priveşte îngrijorat.

Oricât aş fi de furioasă, nu pot să-l urăsc dintr-odată pe cel pe care l-am iubit cândva atât de mult. Nu pot trece atât de rapid de la un sentiment la altul. Nu sunt robot. Vreau să înţeleg mai întâi. Ce-i în mintea lui Art? De ce face asta? Poate că, în realitate, Art încearcă să mă ajute.

— Poate că joacă teatru, spun deodată. Poate că s-a făcut Fluierar ca să mă ajute.

— Cum crezi că face asta? mă întreabă sec.

— Habar n-am, spun, storcându-mi creierul în căutarea unui răspuns. Poate aşa încearcă să găsească. Poate că e de treabă, la fel ca Marcus şi Kate.

Pe măsură ce rostesc toate astea, încep să cred în această teorie. Stau pe scaun dreaptă şi plină de speranţă. N-am cum să mă înşel. Mă uit la Carrick şi îi văd din nou mina severă de soldat. E nervos şi posac.

Într-un an, eu şi Juniper am primit inele termocromatice. Îşi schimbau culoarea în funcţie de temperatura corpului. Dacă îţi era cald, deveneau roşii, dacă îţi era frig, deveneau mov sau albastre. Noaptea, când stăteau pe noptierele de la capul

patului, erau negre. Ochii lui Carrick îmi amintesc de acele inele. Mă chinuiesc de atâta vreme să le desluşesc culoarea şi abia acum înţeleg de ce este atât de greu. Culoarea lor se modifică în funcţie de starea lui de spirit. Din acest motiv, păreau negri când eram închişi în celulele Castelului Highland, căprui cu irizaţii verzi aseară, în pat, iar acum… ei, acum nici măcar nu vrea să se uite la mine.

Opreşte maşina într-o curbă periculoasă, ca şi când n-ar observa ori nu i-ar păsa. Dacă vine cineva din spate, nu va avea timp să ne vadă şi ne va lovi. Mă sperie. Mă priveşte furios, cu ochi căprui acum, fără niciun strop de verde, niciun strop de lumină.

— Te amăgeşti singură dacă-ţi închipui că *joacă teatru.* Azi l-am văzut luând-o pe Evelyn de lângă mama ei. Bunicul tău încă zace într-o celulă la Castelul Highland. Nu crezi că ar şti la cine să apeleze dacă ar vrea să tragă nişte sfori? A făcut parte din echipa trimisă să te caute la o uzină finanţată de stat. Vrei să fii salvată de el, Celestine? Asta-i problema?

— Nu! mă răstesc la el.

— Nu ştiu dacă ai observat, dar *eu* sunt aici, lângă tine, şi-mi risc viaţa *pe bune* ca să te ajut.

— Şi eu mi-o risc! ţip la el.

Timp de patruzeci şi cinci de minute, nu ne mai spunem nimic. Mă doare gâtul de la cât am stat îndreptată spre fereastră, ca să nu-i văd faţa.

Spumeg de nervi. Durează ceva până izbucnesc, dar, când o fac, îmi dau seama că eu sunt de vină, sunt furioasă pe mine. Pentru că ştiu că are dreptate. Art nu vrea să mă ajute. Dacă ar fi vrut, ar fi făcut-o până acum.

E momentul să renunţ la el.

PARTEA A DOUA

26

Casa lui Raphael Angelo e situată la cinci minute de mers cu maşina de poarta principală. Tăbliţa pe care stă scris „Cimitir” îmi cam taie elanul. Clădirea ne apare brusc în faţă. E o cabană masivă, din lemn, cu geamuri mari în care se reflectă pădurea din spatele nostru. Puţinele cărămizi par a fi un miraj, cărămizi ce plutesc în mijlocul pădurii, ca şi când casa ar încerca să se camufleze. Cobor din maşină şi îmi întind picioarele, cu inima strânsă de emoţie. Nu ştiu ce să spun, am nevoie de ajutor, dar, după ce ne-am certat, nu prea îmi vine să apelez la Carrick.

— Vorbeşti tu sau vorbesc eu? îl întreb încet. Trebuie să ne facem un plan.

— E cam târziu, mi-o retează, evitându-mi privirea.

Se duce direct la uşă şi apasă pe sonerie. Încăpăţânat ca de obicei. Mă reped după el, dar uşa se deschide înainte să îl prind din urmă.

Bărbatul din prag are puţin peste un metru şi douăzeci de centimetri.

Se uită la mine, apoi la Carrick şi din nou la mine.

— Hm, viaţa mea a devenit brusc mai interesantă. Haideţi înăuntru.

Deschide uşa mai larg şi face câţiva paşi înapoi.

Intrăm într-un vestibul spaţios, prevăzut cu o scară de lemn care duce la nivelul superior cu balcon şi o bucătărie deschisă, ale cărei ferestre imense dau înspre grădina sălbatică şi pădurea din spate. Interiorul este un amestec de grinzi, pereţi şi podele de toate tipurile, culorile şi texturile. E luminos, modern şi elegant. Dar şi frenetic. Oriunde mă uit, văd copii. De la adolescenţi până la un bebeluş într-un scăunel cu măsuţă, unii suferind de nanism. Se împrăştie când intrăm şi se

adună în jurul unei mese lungi, de lemn. Sunt mânjiţi de vopsea din cap până-n picioare.

— Ash, ţi-am zis să nu mai mănânci vopsea, spune Raphael. Aspen, dă-i şi lui Elm nişte pensule. Hazel, apa în care-ţi înmoi pensulele nu e de băut. Micuţa Myrtle lucrează la o capodoperă, zice îndreptându-se spre noi. Lui Myrtle îi ies toate maro. E şi ăsta un talent din punctul meu de vedere.

Mă uit spre peretele pe care mi-l arată. Fiecare copil are bucata lui. Ash, Aspen, Elm, Hazel, Holly, Cedar şi Myrtle[1]. Bucata lui Myrtle e în întregime maro.

— Toţi au nume de arbori, remarc.

— Dang! spune Raphael, imitând sunetul clopoţelului de la concursuri.

O femeie pufneşte în râs şi se strecoară pe lângă noi ca să facă ordine la masă.

— Soţia mea, Susan. O adevărată sfântă.

Femeia se apleacă şi îl sărută prelung când trece pe lângă el.

— E geniul din spatele succesului meu. Susan, copii, salutaţi-i pe Celestine şi Carrick.

— Bună, spun ei, în cor.

Eu şi Carrick schimbăm o privire nedumerită, neînţelegând de unde ne ştie numele.

Susan rânjeşte şi ne expediază cu o fluturare a mâinii.

Îl urmăm pe Raphael. Ochii lui Carrick sunt acum mai degrabă verzi decât căprui. Priveşte totul cu mirarea inocentă a unui copil. Intră într-o cameră în care se află o masă de scris. Ne uităm în jur uluiţi. Nu e un birou obişnuit. Totul a fost adaptat la înălţimea lui, cu excepţia canapelei pentru noi. Raphael se aşază pe scaunul lui, iar noi, pe canapeaua din faţă. Pe podea e întins un covor în formă de cowboy, cu o faţă turtită din cauciuc şi pălărie de cowboy. Calc cu grijă pe cizme, ca să nu mă împiedic de pinteni. Pe şemineu tronează un cap de om – sper să nu fie adevărat – împodobit cu

coarne de cerb. Îi aparţine unui bărbat cărunt, care zâmbeşte, dezvelind un dinte de aur. Canapeaua pe care stăm pare făcută dintr-o piele albă şi pistruiată.

— Nu e nimic de origine animală, spune el, observându-ne reacţia. Tocmai asta e ironia. E o păcăleală. Sunt vegan. Nu sunt de acord cu uciderea animalelor pentru hrană, modă sau design interior. Toate sunt imitaţii, inclusiv pantalonii de piele de pe jos. L-am botezat Wayne. Ştiu, e surprinzător. Un liliputan vegan. E greu să iei masa la restaurant, cu atât mai mult pentru sora mea. Suferă de celiachie. Glumesc, spune el pe nerăsuflate, fără să zâmbească măcar puţin. N-am soră.

Se ridică şi se duce la bufet ca să-şi toarne un pahar cu whisky.

— V-aş servi şi pe voi, dar sunteţi Defecţi şi legea spune că nu aveţi voie să beţi alcool. Poftim apă, zice şi ne aruncă fiecăruia câte o sticlă de plastic pe care o prindem.

Carrick se uită bănuitor la sticlă.

— Stai liniştit. Nu e o farsă. Niciun animal nu a avut de suferit în procesul de ambalare a apei. Uitaţi care e treaba. Sunt înnebunit după filme.

Întinde mâna şi deschide un sertar plin cu DVD-uri.

— Mă uit cam la trei pe zi şi ştiu cum stau lucrurile. Poliţistul bătrân mai are puţin până la pensie, dar rezolvă un ultim caz şi e împuşcat. Hoţul bătrân acceptă să dea o ultimă lovitură înainte de a se lăsa de meserie. Situaţia se complică şi e arestat. E inevitabil. De ce te temi nu scapi, arta imită viaţa, viaţa imită arta şi tot aşa, şi, chiar dacă nevastă-mea o să-şi facă o mulţime de griji…

— Fă-o şi te părăsesc! strigă femeia din cealaltă cameră.

— Chiar dacă nevasta mea iubitoare o să-şi facă o mulţime de griji, o să mă *gândesc* serios dacă vă

preiau cazul. N-o să sfârşesc nici împuşcat, nici arestat. Sunt un avocat care n-a pierdut niciodată un proces, aşa că, în cazul meu, finalul filmului va fi că revin în domeniu şi pierd.

În sfârşit, mă uit la Carrick.

— Ăsta e scenariul cel mai sumbru. Eu nu pierd niciodată şi n-am de gând să încep acum. Presupun că nu aveţi bani. E greu să aveţi o slujbă şi să mă plătiţi dacă fugiţi de lege, ceea ce mă pune şi pe mine într-o postură delicată şi îmi îngreunează sarcina. Dar nu-i nimic. Sunt obişnuit cu situaţiile complicate. Sugestia mea ar fi să vă reprezint separat, te rog să nu mi-o iei în nume de rău, Carrick. Am observat că te-a mirat că-ţi ştiu numele, dar urmăresc ştirile şi ce se mai întâmplă prin instanţă şi, cu toate că nu eşti la fel de celebru ca prietena ta aici de faţă, am avut ocazia să citesc câte ceva despre planul tău eşuat. O intenţie onorabilă, dar prostească. Celestine e vedeta noastră. În orice cuplu renumit, unul dintre parteneri este mai puţin proeminent, lucru care generează tensiuni. Dar nu te descuraja, exista şi persoane care reuşesc să depăşească aceste probleme. Manifestări exagerate de afecţiune publică, aventuri pasionale secrete, unul dintre parteneri îl sufocă pe celălalt, iar acesta se lasă condus şi se mulţumeşte să fie doar un simplu spectator din umbră. Sunteţi tineri amândoi, aşa că o să mă abţin să vă explic în detaliu ce sunt în stare să-şi facă unul altuia îndrăgostiţii. Bănuiesc că aţi venit la mine pentru că sunt singurul avocat din istorie care a reuşit să revoce sentinţa unui Defect. N-am idee de unde aţi aflat, e o chestiune strict secretă, nu există documente doveditoare, dar o să-mi povestiţi cu altă ocazie. Nici măcar bunul vostru amic, domnul Crevan, n-a avut de câştigat de pe urma acestui rezultat. Cum am reuşit? Am avut *dreptate.* Iar dreptatea câştigă întotdeauna. Susţinută, bineînţeles, de muncă asiduă, perseverenţă, sume uriaşe de bani, ameninţări,

înşelăciuni şi un avocat dispus să se implice. Iar eu, când mă implic, mă implic, nu glumă. În fiecare săptămână, primesc zeci de cereri de la tot felul de Defecţi care mă roagă să le preiau cazul şi n-o fac. Eu sunt avocatul ideal, avocatul de vis, nu pentru că ar şti că am anulat o sentinţă, ci datorită reputaţiei pe care mi-am câştigat-o în sala de judecată. Sunt un *titan* în lumea proceselor Defecţilor. Ironic, nu? Tocmai de-aia mă aflu aici. M-am retras din activitate de tânăr şi îmi duc viaţa la adăpost, în munţi, departe de agitaţia lumii. Nu ştiu cum mi-aţi dat de urmă, dar sunt impresionat. Se vede pe faţa ta, Celestine, că nu crezi că sunt la adăpost în munţi. Te-ai încruntat când am spus-o. Ai oarecare dreptate. Prietenul tău, Crevan, e o problemă. Am ajuns la concluzia că cel mai bine e să stăm la distanţă unul de celălalt. Omul nu ştie să piardă, ca să nu spun mai mult. Dar ştie unde sunt dacă vrea să ajungă la mine şi mi-o reaminteşte în mod constant.

Raphael se apleacă în faţă şi mă analizează bine pentru prima oară de când am sosit.

— Tu însă i-ai scăpat de sub nas, ceea ce îmi ridică două întrebări. Cum ai reuşit şi de ce vrea să pună mâna pe tine? Sunt curios să aflu de ce, dar nu vreau ca asta să-mi influenţeze decizia de a vă prelua cazul sau nu. Sunt OK şi dacă nu ştiu.

Se lasă pe spătarul scaunului şi bate gânditor cu degetul în barbă.

— Dacă te-ntreb de ce te supraveghează Crevan, îmi spui adevărul, Celestine?

Carrick dă să intervină, dar i-o iau înainte.

— Doar dacă acceptaţi mai întâi să mă reprezentaţi. Vreau o declaraţie în scris.

Raphael zâmbeşte.

— Din păcate, indiferent ce este între rine şi judecătorul Crevan, nu sunt convins că pot câştiga cazul. De la început mi s-a părut ciudat. Ai ajuns Defectă nu pentru că ai ajutat un Defect, infracţiune care se pedepseşte cu închisoarea, ci

pentru că ai minţit. Tu singură ai recunoscut la proces. După ce ai minţit, ceea ce ridică deja semne de întrebare asupra caracterului tău. Dar realitatea este că *vreau să ştiu* ce anume l-a pus pe Crevan pe jar. Şi stau şi mă gândesc dacă merită să sufăr o înfrângere doar ca să aflu adevărul, spune el, uitându-se meditativ la mine. În momentul de faţă, înclin să spun da.

Se ridică şi începe să se plimbe prin cameră, călcând peste Wayne, covorul-cowboy.

— Aha!

Se opreşte şi zâmbeşte, ca şi când mi-ar fi auzit pledoaria nerostită.

— Acum înţeleg. Vrei să pledezi pentru întreaga cauză a Defecţilor, care ţine de drepturile omului şi, în mod normal, ar fi judecată de Înalta Curte, ceea ce ţi-ar anula cazul, fiindcă niciun avocat nu a reprezentat vreodată un Defect în afara Ghildei, de teama să nu fie perceput ca un susţinător al Defecţilor, indiferent de câţi bani ar fi vorba. Tu oricum n-ai niciun ban, aşa că nu se pune problema astfel. Ai nevoie de sprijinul unei persoane ca Enya Sleepwell de la Partidul Vital care să se bată pentru tine. Iubitul tău ştie prea bine cum stau lucrurile ţinând cont de relaţia strânsa pe care o are cu ea şi de implicarea lui în campania ei.

Iniţial, mă gândesc că se referă la Art, apoi observ că se uită la Carrick. Sunt complet bulversată.

— Cred că vă înşelaţi, domnule Angelo. Carrick nu are nimic de-a face cu Enya Sleepwell, spun.

— Ups! Bag de seamă că fata nu ştie de tine şi Enya Sleepwell. Nu-i aşa, Carrick?

Carrick înghite în sec.

27

— Ce anume nu ştiu? întreb, uitându-mă când la Raphael, când la Carrick.

— Misiunea iubitului tău, în caz că o acceptă, era să te salveze şi să ducă la îndeplinire planul de acţiune, în aşa fel încât Enya Sleepwell să te poată folosi în campania ei. Vrea să obţină voturile Defecţilor şi niciun politician nu a încercat până acum să câştige cu ajutorul voturilor Defecţilor. După cum ştii probabil, Defecţii, prin tradiţie, *nu* votează la alegeri, deşi e printre puţinele drepturi pe care le mai au. Ce rost are să voteze un politician care conduce o societate din care, practic, ei sunt excluşi? Să ţinteşti voturile Defecţilor este o strategie isteaţă, dar totodată riscantă. Enya nu se poate baza doar pe sprijinul lor şi, pentru a-şi atinge obiectivul, are nevoie de oameni care cred în cauza Defecţilor. Cum poate convinge lumea să creadă în cauza Defecţilor? Aici intră în scenă eroina Celestine. E un cerc vicios. În ce măsură depinde campania ei de tine, Celestine? spune Raphael şi se întoarce spre Carrick. Bag mâna-n foc că într-o măsură prea mare.

— De unde… Nu e chiar ce… se bâlbâie Carrick.

— Hm, spune Raphael şi se uită din nou la mine. Judecă şi tu singură, Celestine.

Sunt atât de şocată de cele auzite, de gândul că Enya Sleepwell şi Carrick sunt în cârdăşie, încât nu-mi pot lua ochii de la el. Îşi fereşte privirea, ţine capul în pământ şi îşi freacă stânjenit mâinile de genunchi.

— Vă păruiţi, vă înjuraţi şi vă bateţi mai târziu. Ochii la mine, ochii la mine, spune Raphael, zâmbind.

Se duce la birou, deschide un sertar şi scoate o foaie de hârtie. O semnează şi mi-o întinde.

— E un contract-standard între avocat şi client, dar nici nu ne trebuie altceva.

Îl citesc pe îndelete. E un contract simplu şi concis în care se menţionează că Raphael Angelo se angajează să reprezinte interesele lui Celestine North. Nu pare nimic dubios.

— Acum spune-mi, zice Raphael, aşezându-se pe un taburet pentru picioare şi aplecându-se spre mine. Care sunt acele informaţii atât de compromiţătoare de a ajuns vulpoiul de Crevan să o vâneze pe sărmana Celestine?

— Nu-i spune, intervine Carrick, în momentul în care mă ridic de pe scaun. Nu ştim dacă e de încredere.

— Încredere? strig furioasă. Ştii tu ce-i aia?

Carrick întoarce privirea şi clatină nemulţumit din cap.

— Să începem, zice Raphael oftând şi-şi pune mâinile în sân.

Mă întorc cu spatele la el, îmi ridic tricoul şi cobor talia pantalonilor.

Tăcere.

Raphael trage aer în piept.

— Al şaselea semn. Pe şira spinării.

Se apropie ca să îl examineze mai bine.

— Nu e menţionat în documentele Ghildei. Iar oamenii ăia sunt renumiţi pentru meticulozitatea cu care se ocupă de toate actele, de toată birocraţia. E cuvântul tău împotriva cuvântului lui.

— Există o filmare pe care se vede când Crevan dă ordin să mai fiu înfierată o dacă. De-aia mă caută.

— O filmare? Ei, asta schimba situaţia.

— Gardianul a refuzat să mă înfiereze, explic. Nu eram anesteziată şi încălca directivele Ghildei, aşa că m-a înfierat chiar Crevan cu mâna lui.

Raphael se holbează la mine. Se ridică şi începe să se plimbe gânditor prin cameră. Se citeşte încântarea pe chipul lui, chiar dacă încearcă să o

ascundă, ceea ce îmi confirmă că am un atu. Îl am la mână pe Crevan.

Se opreşte. Îmi aruncă o privire compătimitoare şi dintr-odată foarte tristă. Sincer tristă.

— Trebuie să mă ierţi, Celestine. Mă tem că te-am dezamăgit. M-am lăsat păcălit de cea mai veche şmecherie din filme şi am reacţionat impulsiv, crezând că nu mă mai poate surprinde nimic. Nu m-am gândit că ar putea fi o chichiţă la mijloc. Sunt un om care vede lucrurile în alb şi negru. Aşa cum nu mă lasă sufletul să ofer alcool unui Defect, nu mă lasă nici să ajut un Defect fugar în propria-mi casă. Am şase copii şi prea multe de pierdut.

Carrick devine crispat.

— Toată zona e împânzită de camere de filmat performante. Din cauza amicului Crevan le-am montat. V-am văzut venind de la distanţa. I-am spus dragei mele soţii, Susan, să anunţe Fluierarii.

Carrick trânteşte o înjurătură şi sare în picioare, cu pumnii încleştaţi. Se apleacă ameninţător peste Raphael.

— Dar, continuă Raphael, ridicând un deget la Carrick, nu degeaba locuim în sălbăticia asta. Cel mai apropiat Fluierar e la cel puţin o oră distanţă, ceea ce înseamnă că avem o oră la dispoziţie să punem la cale un plan. Aşadar, spune Raphael, măsurându-l pe Carrick cu o privire agitată, curioasă şi uşor amuzată, să trecem la treabă.

28

— Hai să plecăm dracului de-aici, Celestine, spune Carrick furios, înăbuşindu-şi dorinţa foarte evidentă de a-l stâlci în bătaie pe Raphael.

— Ce reacţie de macho din partea ta, spune Raphael amuzat.

— Încetaţi odată amândoi! mă răstesc. Avem nevoie de ajutorul lui, Carrick.

— *Ajutorul* lui?! Mă întreabă revoltat. A chemat Fluierarii să ne aresteze!

— Doar pe Celestine. Nu cred că s-ar fi mişcat mai repede dacă pomeneam şi de tine.

Mă uit când la Carrick, când la Raphael, cu inima îndoită. Am bătut atâta drum. Alt plan nu am. Raphael Angelo este singurul avocat din istorie care a reuşit să obţină anularea sentinţei unui Defect. *Am mare nevoie de el.* Fără el ce mă fac? Cum o să ajungă cazul meu pe masa judecătoarei Sanchez?

— N-ai decât să rămâi, spune Carrick. Eu mă car. N-am încredere în individul ăsta. Dacă mai stăm un pic, ne trezim iar închişi în Castelul Highland.

— Stai puţin, Carrick. Pot să vorbesc cu el între patru ochi?

— Bineînţeles. Tic, tac, tic, tac, spune Raphael, uitându-se la ceasul de deasupra şemineului.

Abia acum observ că are forma a două mâini de om cu arătătorul întins, îmbrăcate în mănuşi galbene. Raphael iese din cameră.

Carrick se întoarce spre mine, cu braţele încrucişate pe piept şi maxilarul încleştat.

— Nu putem avea încredere în el.

— Încredere, spun cu voce ezitantă. Ce-a vrut să zică despre Enya Sleepwell?

În ciuda eforturilor de a-şi păstra calmul, limbajul corporal îl trădează.

— Celestine, spune Carrick, prinzându-mă de mâini cu blândeţe, nu e momentul potrivit să discutăm despre asta.

— Ba e chiar foarte potrivit. Vreau să ştiu adevărul.

Oftează, iritat că pierd vremea cu astfel de lucruri.

— Enya Sleepwell m-a abordat în timpul procesului tău. Voia să ia legătura cu tine. Să te ajute. Campania pe care o duce se bazează în întregime pe principiile tale, „Compasiune şi Raţiune”. Sunt cuvintele tale, le-ai văzut pe toţi stâlpii şi pe toate panourile din oraş. I-am zis că o s-o ajut să te găsească, dar n-a fost uşor. Presa te urmărea şi acasă, şi la şcoală. N-aveam cum să iau legătura cu tine. Pia Wang se ocupa de cazul tău.

— De-aia ai venit după mine? Fiindcă te-a rugat Enya Sleepwell? întreb şi îmi dau seama că îmi tremură vocea.

Parcă îl aud spunându-mi acele cuvinte, în timp ce mă îndrept spre Camera Însemnării. *Te voi găsi.* În săptămânile următoare, l-am aşteptat cu sufletul la gură, imaginându-mi că e altceva la mijloc, că s-a creat un soi de legătură între noi, dar nici vorbă de aşa ceva. M-a căutat doar ca să ajute ori să-i facă pe plac unui politician.

— Stai o clipă, Celestine. Ascultă-mă! îmi spune exasperat. Enya mi-a fost alături când s-a încheiat procesul şi mi-au dat drumul să plec.

— Ea te-a ajutat să ajungi fugar?

Carrick se uită în jur şi coboară tonul.

— N-aş spune asta. M-a îndrumat. Mi-a dat anumite ponturi. Pe cine mă pot baza, pe cine nu pot. A primit o informaţie anonimă cum că părinţii mei ar fi la Vigor, informaţie despre care ştim acum că a venit de la Alpha şi profesorul Lambert. Habar n-aveam pe atunci, dar presupun că el îi finanţează campania. Enya dispune de resurse imense. Tot prin ea i-am cunoscut pe Fergus, Lorcan şi Lennox.

— Cu alte cuvinte, recrutează Defecţi ca să-şi facă o mică armată, spun cu amărăciune. Se foloseşte de noi ca să-şi urmărească interesele murdare.

— Are proiecte pentru Defecţi. Adună în jurul ei oameni care împărtăşesc aceeaşi viziune. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât suntem mai puternici. Campania ei are nevoie de *tine*. Rolul tău este vital. Vrea să te întâlnească, dar nu poate din cauză că eşti urmărită de autorităţi. Enya nu e duşmanul nostru, Celestine. Dimpotrivă, încearcă să ne ajute.

— Ştie că am un al şaselea semn?

— Nu, răspunde ferm.

Îl cred.

— Abia acum îmi aduc aminte că am văzut-o în încăierarea de la supermarket.

Carrick înlemneşte.

— Lorcan şi Fergus erau şi ei acolo. Şi tu. Nu m-am întrebat niciodată asta, dar ce căutaţi toţi acolo?

Tace mâlc.

— Spune, Carrick.

— Aflaserăm că o să fii acasă la Alpha.

Alpha mă invitase la o întrunire şi aveam senzaţia că mă păcălise. Am fost invitată să urc pe scenă, în faţa a sute de oameni, şi să-mi spun povestea la microfon. Voiau un discurs care să înflăcăreze spiritele. N-am reuşit să scot un sunet. M-am blocat. Nu aveam ce să le spun acelor oameni care aşteptau atât de multe de la mine. Ironia sorţii a făcut să fiu salvată tocmai de intervenţia Fluierarilor.

— Veniserăm acolo după tine, spune Carrick. Mi s-a părut cea mai bună metodă de a lua legătura cu tine. Bineînţeles că n-am mai putut intra când au apărut Fluieraţii. După raid, v-am urmărit pe tine şi pe bunicul tău. V-am văzut când aţi intrat în supermarket.

— Mi-ai întins o cursă la supermarket, spun brusc, iar expresia de pe chipul lui îmi confirmă

bănuielile.

Îngaimă o poveste printre bâlbâieli, dar, oricum ar da-o, nu mai are cum să repare cele întâmplate.

— Mi-ai întins o cursă, spun apăsat.

— Trebuia neapărat să te găsesc.

— Puteai să mă baţi pe umăr şi să-mi zici: *Salut, Celestine. Sunt Carrick*, *mă mai ţii minte*? îl înţep, cu glas tremurând. Nu era nevoie să iscaţi o încăierare.

— Trebuia să le arăt celorlalţi cât eşti de bună, cât eşti de curajoasă. Enya trebuia să vadă asta. În situaţii tensionate, te comporţi ca o adevărată eroină, Celestine.

— Nu sunt eroină! Sunt doar o fată obişnuită care a procedat aşa cum se cuvine. Nu e nimic eroic în gestul meu! spun agasată.

— Am ajuns atât de apăsaţi de teama de a nu face greşeli, încât nimeni nu mai acţionează din instinct. Tu eşti o fiinţă rară. Crede-mă, Celestine, avem nevoie de Enya, aşa cum şi Enya are nevoie de tine. Trebuia să vadă că meriţi să fii sprijinită, că oamenii cred în tine. Fergus şi Lorcan s-au convins imediat după evenimentele de la supermarket şi, de atunci, te-au susţinut fără rezerve. Am vrut ca lumea să vadă cât eşti de puternică. Asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt pentru tine.

Mi se învârte capul.

— Mi-ai întins o cursă! urlu, lăsându-l pe Carrick mut de uimire. Din cauza ta, din cauza celor întâmplate la supermarket, am fost nevoită să-mi părăsesc familia, adaug cu voce stinsă. A trebuit să fug de lângă oamenii pe care-i iubesc. *Tu* m-ai nenorocit.

— Nu, Celestine, nu! spune şi întinde mâinile spre mine, de parcă ar încerca să îmblânzească un cal nărăvaş.

— Nu eşti cu nimic mai presus de Art! răbufnesc cuprinsă de furie şi amărăciune.

Am îndurat atâtea numai şi numai din cauza lui Carrick. Nu făcusem altceva decât să respect regulile, iar Lorcan şi Fergus se aşezaseră lângă mine, la coadă. Defecţii nu au voie să se adune în grupuri de trei sau mai mulţi. Şi, pentru a doua oară, viaţa mea s-a schimbat pentru totdeauna.

— Dacă Enya Sleepwell tot vrea să mă ajute, de ce să nu stăm cuminţi până la finalul alegerilor? După ce ajunge la putere, n-are decât să desfiinţeze ea Ghilda, să elibereze Defecţii şi ce-o mai vrea să facă.

— Aşa cum ţi-a explicat Raphael, are nevoie de tine ca să convingi lumea că Ghilda merită desfiinţată. Eşti singurul Defect care s-a bucurat vreodată de susţinerea publicului. Datorită ţie, ne percep ca pe nişte fiinţe umane, ne ascultă poveştile, fiindcă singura cale de a schimba ceva este să ne facem poveştile auzite. Cu cât te vânează Crevan mai mult, cu atât oamenii încep să-şi pună mai multe întrebări cu privire la motivele lui. Dar, mai presus de orice, tu deţii arma care poate produce această schimbare. Ai filmarea. Iar lumea trebuie să o vadă.

Dar nu o am. Un secret pe care i l-am ascuns. Simt că mă aprind la faţă. Îl acuz pe el de minciună, când eu însămi sunt o mincinoasă. Dar oare minciuna lui nu e mai gravă?

— Enya Sleepwell e doar o altă persoană care vrea să mă folosească pentru a-şi promova cauza. Nu pot să am încredere în ea. Încearcă să atragă voturile Defecţilor pentru a-şi propulsa cariera. Cine ştie ce-o să facă dacă va fi aleasă prim-ministru? Poate că o să-şi încalce toate promisiunile din campanie. Ce-o să se aleagă de mine atunci? Ai dreptate, Carrick. Sunt pe cont propriu. Toată lumea îşi vede de propriul interes, trebuie să încep şi eu să mă gândesc la mine. N-am nevoie de nimeni. N-am nevoie de tine.

Clipeşte surprins, vizibil ofensat. Ochii i se schimbă din negru în maro, din maro în căprui şi

apar licăririle verzui.

— Te rog să pleci, spun repede, ca să nu apuc să mă răzgândesc. Mă descurc şi singură.

Ies din cameră şi îl caut pe Raphael, care, în mod sigur, trage cu urechea la discuţia dintre mine şi Carrick. Îl găsesc în bucătărie, hrănind bebeluşul cu piure de banane.

— Mai sunt patruzeci şi cinci de minute până ajung Fluierarii, mă anunţă. Tic, tac, tic, tac. Rămâi?

Încuviinţez din cap.

— Singură?

Uşa din faţă se trânteşte şi se aude motorul maşinii. Acum chiar sunt singură.

29

— Am primit răspunsul, spune vesel şi dă lingura înapoi bebeluşului, dar mâncarea îi zboară în faţă, pe masă şi prin toată camera, parcă lansată cu catapulta. Bravo, bonsaiul meu mititel! îşi felicită fiul pentru îndemânarea demonstrată. Stai liniştită! Celestine, n-ai rămas blocată aici. Am o maşină pe care poţi s-o iei. Ai furat-o după ce mi-ai ameninţat copilul şi m-ai obligat să-ţi dau cheile. Nu-i aşa, Holly? spune, întorcându-se spre copii.

Fata încuviinţează serioasă din cap, cu ochii ei mari şi albaştri.

— M-a speriat de moarte, tati! declară copila, pe un ton dramatic, alarmant de credibil, iar ceilalţi pufnesc în râs.

— Foarte bine, spune Raphael. Acum, să trecem la treabă.

Ieşim în grădina din spatele casei şi ne aşezăm la masa cu bănci din lemn, doar noi doi şi copacii din jur.

— Cine mai ştie de al şaselea semn? mă întreabă.

— Gardienii…

— Mă interesează numele.

— Tina, June, Funar, Bark, Tony, Crevan. Mai era şi domnul Berry, spun, apoi fac o pauza. Şi Carrick.

Mă priveşte cu atenţie ca să vadă dacă vorbesc serios.

Nimeni nu ştia chestia asta despre Carrick.

— Dacă ştiam asta mai devreme…

— Ce?

— Ideea e că… Carrick are rolul lui în povestea asta. E foarte important. E *martor*, Celestine. Dacă ştiam asta, nu-l lăsam să plece.

Închid ochii, scot un geamăt şi pun fruntea pe masă.

— Iar domnul Berry a filmat totul, continuă el.

— Da, spun, cu nasul în masă. Din camera de observare. Între timp, a dispărut. La fel şi gardienii care au fost de faţă.

Raphael ridică surprins ochii. Din carneţel.

— Şi Pia Wang ştie de al şaselea semn. Când a început să pună întrebări, a dispărut şi ea.

Raphael îşi scoate ochelarii.

— Ai avut încredere în Pia Wang? mă întreabă, uitându-se la mine de parcă aş fi fost nebună.

— Publică şi sub pseudonimul Lisa Life.

Rămâne cu gura căscată.

— Îi căuta pe gardieni ca să-i intervieveze. Pregătea un articol împotriva lui Crevan. Nu mai ştiu nimic de ea de peste două săptămâni. Mama şi tata ştiu de semn, dar n-au fost de faţă şi habar n-au că mi l-a făcut Crevan. Nu le-am zis. Nu sunt sigură dacă ştie şi soră-mea, n-am discutat niciodată. Ghilda mi-a lăsat familia în pace. Oarecum. Dar l-au luat pe bunicul ca să-l interogheze acum două zile. El ştie de al şaselea semn şi ştie că mi l-a făcut Crevan.

N-au trecut decât două zile?

— Vor să-l acuze că ajută Defecţi. În plus, mai ştiu şi câţiva colegi de şcoală. M-au răpit, m-au închis într-o baracă, m-au dezbrăcat şi m-au fotografiat. E vorba de Logan Trilby, Natasha Benson, Gavin Lee şi Colleen Tinder.

La auzul acelor nume, Raphael scapă ochelarii pe masă şi mă priveşte şocat.

— Hai înăuntru.

Îl urmez în bucătărie, unde dă televizorul pe Defect TV. Copiii bombăne nemulţumiţi. Ştirile sunt prezentate de o înlocuitoare a Piei Wang. O blondă frumoasă, cu buze şi obraji roz şi lucioşi, precum Vrăjitoarea cea bună, care îşi recită zâmbind discursul înveninat. Pe ecran, apar pozele lui Logan, Colleen, Natasha şi Gavin. Fotografia care o înfăţişează pe Natasha e un selfie pe care şi l-a făcut imediat după ce şi-a mărit buzele. Arată

caraghios, ca un peşte-balon. Nu mi-e foarte clar de ce mă uit la pozele lor, la feţele alea care zâmbesc prosteşte. Par atât de inocenţi. Dar eu ştiu ce se ascunde în spatele acelor măşti.

Brusc îmi dau seama despre ce e vorba. Sub fiecare poză, apare un cuvânt.

DISPĂRUT.

30

Au dispărut acum două zile. Părinţii habotnici ai lui Logan mă consideră vinovată de dispariţia fiului lor. Dau un interviu în exclusivitate pe Defect TV.

Raphael opreşte televizorul.

— Şansele nu sunt de partea ta. Zi-mi tu cum să procedez, ţinând cont că toţi cei care ştiau despre asta au dispărut, iar tu te-ai certat cu singurul martor existent?

Se uită la copiii lui şi, pentru prima oară, îi citesc îngrijorarea pe chip.

Susan ne goneşte înapoi afară mormăind:

— Nu vreau să ştiu nimic. Nu vreau să ştiu nimic.

Trebuie să îl câştig de partea mea. Trebuie să-i dau mai multe amănunte.

— Judecătoarea Sanchez e de partea mea. Nu mă întrebaţi cum şi de ce, pur şi simplu, e de partea mea. Planul meu era să vă găsesc şi să vă conving să redeschideţi cazul. Când va fi pus în faţa înregistrării, Crevan va fi nevoit să anuleze al şaselea semn, făcut pe nedrept. În plus, odată ce a comis o greşeală, sigur a comis şi altele, iar, din cauza asta, va ajunge el însuşi Defect. Va trebui să-şi ceară scuze, ceea ce va trezi îndoieli asupra întregului sistem Defect. Crevan va fi umilit, obligat să demisioneze, adică exact ce vrea Sanchez.

Raphael zâmbeşte şi îmi aruncă o privire în care mi se pare că citesc admiraţie.

— Vrei să-l acuzi pe Crevan că e Defect?

Îmi muşc nervoasă buza de jos.

— Ştiu că e neconvenţional…

— Şi eu sunt un om neconvenţional. Dar, mai întâi de toate, vreau să văd filmarea.

Ah!

— Avem o problemă, spun, cu un nod în gât. O problemă *mare*. Nu am filmarea.

Tăcere.

— Soţul domnului Berry *zice* că o am. Mi-a spus asta la telefon, iar Crevan a interceptat convorbirea. Dar nu-i la mine. Habar n-am unde e.

Raphael pare să fie cât pe-aci să mă strângă de gât. Din fericire, se abţine. Inspiră şi expiră profund de câteva ori.

— Domnul Berry ţi-a făcut vreo vizită acasă după proces? mă întreabă.

— Nu.

Primele zile au fost dificile. Am dormit aproape tot timpul din cauza analgezicelor, dar sunt sigură că nu a venit în vizită. I-aş putea număra pe degetele de la o mână pe cei care au venit în vizită. Doctorul. Angelina Tinder.

— Tina a trecut pe la noi, îmi amintesc deodată. Era unul dintre gardieni. Un gardian cumsecade.

— Înseamnă că *ea* ţi-a dat filmarea.

Îmi trec o mulţime de gânduri prin minte. Rememorez evenimentele de acum opt săptămâni. Am senzaţia că a trecut o eternitate de atunci.

— Nu. Mi-a adus brioşe făcute de fiica ei. Îmi amintesc că mi s-a părut un gest egoist din partea ei, fiindcă nu aveam voie să mănânc. O singură delicatesă pe săptămână, iar o brioşă depăşeşte aportul caloric permis.

— A pus ceva în brioşe, sugerează Raphael.

— Nu. I le-am dat fratelui meu.

Mă ridic şi mă plimb de colo colo.

— Cred că aş fi observat dacă înghiţea o… o… nici nu ştiu ce. Până la urmă, domnule Angelo, noi ce căutăm de fapt? Un fişier? Un CD? Un cip?

— Bănuiesc că e vorba de un stick. Sau de cardul de memorie din telefonul domnului Berry.

Mai am un sfert de oră şi trebuie să plec.

— Sigur ţi-a mai dat ceva.

— Nici măcar n-am dat ochii cu ea, spun şi îmi storc creierii în căutarea vreunui detaliu. Mă

simţeam rău. Mama n-a lăsat-o să intre la mine. I s-a părut nepotrivit.

— Chiar aşa şi era, nu? spune Raphael gânditor. A fost o vizită total nepotrivită şi riscantă pentru ea. Trebuie să fi avut un scop precis. E foarte probabil să-i fi dat filmarea mamei tale.

— Mai era un glob de cristal, îmi amintesc brusc. Un glob în care se afla miniatura Castelului Highland. Când îl agitai, cădeau fulgi roşii ca o ninsoare de sânge. Mi s-a părut cel mai oribil cadou pe care îl puteam primi după câte îndurasem. Chiar m-am întrebat ce i-a venit de mi l-a dat.

— Acolo e, spune Raphael şi se ridică. E în glob. Unde-i globul?

Îl privesc deodată cu suspiciune şi mă întreb dacă pot avea încredere în el. I-am spus totul, poate i-am spus mai mult decât trebuia. Dacă rămân fără filmare, sunt pierdută.

Mă prefac dezamăgită. Pun capul pe masă. Storc uşor câteva lacrimi. Oricum mai aveam puţin şi izbucneam în plâns.

— L-am aruncat. L-am aruncat de un perete. S-a făcut ţăndări. Mama l-a aruncat la gunoi. Au trecut câteva luni de atunci. S-a dus.

Raphael e furios, dar pare să mă creadă. În tot acest timp, nu mă gândesc decât cum să pun mâna pe glob. Dacă sun acasă, sunt sigură că vor intercepta convorbirea. Crevan a aflat despre filmare după ce a ascultat discuţia dintre mine şi soţul domnului Berry. Cât de naivă eram pe atunci!

În zece minute trebuie să plec.

Raphael pare neliniştit. Se aşază încet pe bancă.

— Gândesc neconvenţional. Trăiesc neconvenţional. Astea sunt atuurile mele, Celestine. Un om ca mine nu ajunge până la vârsta asta fără să se fi călit şi să fi luptat. Când eşti adolescent, nu e lucru mai cumplit decât să fii diferit de ceilalţi. Cu cât înaintezi în vârsta, realizezi că asta e, de fapt, arma ta, armura ta,

punctul tău forte. Darul tău. În cazul meu, acesta este gândirea creativă, adică să faci exact acel lucru pe care crezi că *nu* trebuie să-l faci.

— Şi care e acela?

— Tu ce faci de două săptămâni încoace?

Mă încrunt şi meditez la întrebare. Fug, mă ascund, bocesc, îmi plâng de milă. Îmi pierd virginitatea, deşi sunt sigură că nu la asta se referă. Mă uit la el, temându-mă de ce îmi va spune.

— Mă feresc de Crevan.

— Exact. Iar acum e momentul să dai piept cu el.

31

Odată planul stabilit, Raphael intră în casă ca să-mi aducă cheile de la maşină. Şi-a lăsat telefonul pe masă. Îl iau. După ce le-am sunat pe judecătoarea Sanchez şi pe Fluierarul Kate de pe mobilul meu secret, nu vreau s-o sun şi pe Juniper tot de pe el. E posibil să fi fost interceptat între timp. Am aflat de la bunicul că Juniper lucrează la o cafenea din oraş. E ciudat să vezi cum alţii încearcă să-şi vadă de vieţile lor, cum sunt forţaţi să meargă mai departe, în timp ce a mea stă pe loc.

Persoana acuzată că este Defect trebuie să-şi angajeze un avocat care să o reprezinte. În cazul în care este găsită nevinovată, Ghilda plăteşte cheltuielile de judecată, în caz contrar, le plăteşte Defectul. Domnul Berry era cel mai bun şi mai scump avocat din cadrul Ghildei şi îmi dau seama că onorariul său a lăsat o gaură adâncă în economiile părinţilor mei.

Pe lângă asta, mama, care este fotomodel, a pierdut o parte din contracte, iar la altele a renunţat de bunăvoie, nemaidorind să reprezinte standardele de perfecţiune pe care le promovau respectivele companii. Nu cred că mai primeşte bani de undeva. Tata lucrează ca editor la News24, dar sunt convinsă că e la mâna noului manager, Candy Crevan, sora lui Crevan. Nu-i va permite tatei să ia nici cea mai mică decizie, mai ales când fiica lui e nelipsită din jurnalele de ştiri.

Aşadar, Juniper s-a angajat. E vară, deci amândouă am fi fost oricum nevoite să ne luăm slujbe sezoniere, înainte de a pleca la universitate, dar îmi dau seama că situaţia e destul de tensionată acasă. Cu toate că Juniper e mai mare decât mine, diferenţa dintre noi nu este nici măcar de un an, iar lumea crede că suntem gemene. În săptămânile în care presa forfotea în faţa casei noastre, Juniper m-a înlocuit deseori, am aruncat-o în ghearele

fotografilor, ca să mă pot furişa pe uşa din dos. Totuşi, oricât de mult am semăna fizic, ca personalitate suntem diametral opuse.

Eu iubeam şcoala şi eram o elevă strălucită, Juniper o detesta şi trebuia să facă eforturi mari din cauza dislexiei. Eu aveam o gaşcă de prieteni, Juniper avea o singură prietenă bună. Eu eram încrezătoare, Juniper, mai timidă. Şi, cu toate că eu luam note mai bune, Juniper a fost dintotdeauna mai deşteaptă decât mine. Era mai perspicace, judeca mai bine oamenii şi situaţiile, de parcă, observând de la distanţă ce se întâmpla în jur, învăţa mai multe decât mine, care aveam o viaţă socială activă.

Juniper nu se ferea să-şi exprime tranşant opiniile de câte ori venea Crevan în vizită. Mi s-a părut mereu că e la fel de obsedată de teorii conspirative ca bunicul. În ziua aceea, în autobuz, parcă am schimbat rolurile, ea ar fi trebuit să-l ajute pe bătrânul Defect. Din anumite puncte de vedere, cred că ar fi mai fericită dacă ar fi Defectă, fiindcă s-a simţit dintotdeauna marginalizată de societare. Pentru Juniper, statutul de Defect ar fi aproape o distincţie. Am atâtea de învăţat de la ea. Mi-e atât de dor de ea.

Când stăteam la bunicul, am sunat-o de două ori la cafenea. Mi-a răspuns o singură dată. Nu voiam decât să îi aud glasul, n-am scos niciun sunet de teamă să nu-i fac necazuri, deşi ştiam că, dacă Ghilda s-ar uita pe desfăşurătorul convorbirilor bunicului, nu li s-ar părea ciudat că-şi sună nepoata la serviciu.

— Coffee House, îmi răspunde o voce de bărbat.

— Cu Monica, vă rog.

Aflasem şi că şi-a schimbat numele. Nimeni nu e dispus să angajeze o persoană a cărei soră se află pe lista celor mai căutaţi infractori. Monica şi Veronica erau numele pe care ni le alesesem când eram mici. Ne îndesam perne sub tricouri şi ne

prefăceam că suntem două doamne grăsune care deţin o cofetărie. Stăteam ore în şir şi făceam prăjiturele din noroi în grădina din spatele casei şi le serveam unor clienţi imaginari şi, deseori, lui Ewan care voia să le mănânce, spre amuzamentul nostru şi spaima mamei.

— Discuţiile personale sunt interzise, mă anunţă el.

— I-a murit bunica! mă răstesc şi bărbatul lasă repede receptorul.

— Alo? spune Juniper cu o voce îngrijorată.

— Bună, Monica. Sunt Veronica, de la cofetărie.

Tace câteva secunde.

— Chiar tu eşti? spune în şoaptă.

— Da, răspund şi mă podidesc lacrimile.

Am atâtea să-i povestesc surorii mele, dar mi-e teamă să nu-i dezvălui mai mult decât trebuie. Timpul mă presează, trebuie să plec imediat, înainte să se întoarcă Raphael şi să vină Fluierarii.

— O, Doamne. Eşti bine?

— Da, dar am nevoie de ajutorul tău. Îmi trebuie ceva din casă. Poţi să mi-l aduci?

— Încerc, şopteşte ea. E greu. Vin mereu pe la noi. Fac percheziţii. Femeia aia a luat tot ce aveai în cameră. Îmi pare rău, dar n-am avut cum s-o oprim.

Ghicesc imediat la cine se referă. Mary May.

— A doua zi după ce-ai fugit, a venit şi ţi-a răscolit dormitorul şi, după faza cu bunicul… *a luat* absolut totul. Toate lucrurile tale. Caută ceva. De multe ori, mi se pare că nici măcar nu e vorba de tine, ci de altceva.

— Ai dreptate, îi spun scurt. Unde le-a dus?

— Nu ştiu, dar nu era îmbrăcată în uniformă şi a venit cu maşina personală. A pus totul în saci menajeri şi a plecat.

A făcut-o după ce l-au arestat pe bunicul şi nu m-au găsit la fermă. Deci, s-a întâmplat acum două zile. Dar încă mă caută, ceea ce înseamnă că n-au găsit filmarea. Sper doar să nu fi aruncat globul la

gunoi. Cunoscând-o pe Mary May, e puţin probabil s-o fi făcut.

Aud paşii lui Raphael şi mă grăbesc să închei conversaţia.

— Mi-ai fost de mare ajutor, spun în grabă. Te iubesc.

Închid şi pun telefonul la loc pe masă.

— I-am spus secretarei lui Crevan să-l anunţe să mă sune imediat ce se întoarce, zice Raphael şi îmi pune un pahar cu apă în faţă. O să-şi dea seama despre ce e vorba, sigur l-au avertizat că ai venit aici. Iar orice apel de la mine are prioritate.

Pare speriat de lupta la care s-a angajat. Ori de persoana împotriva căreia s-a angajat şi lupte – judecătorul Crevan.

N-am de gând şi aştept până când sună Crevan ca să fiu o ţintă uşoară pentru Fluierari. Nu mai ştiu în cine să am încredere. Dar, în loc să-mi bat capul cu incertitudini, mai bine mi concentrez pe ceea ce este sigur.

Ştiu în cine *nu pot* avea încredere.

Ştiu exact cum să dau de Crevan cu un singur apel.

32

— Art, spun, cu telefonul la ureche, în timp ce cobor pe drumul denivelat de munte, în Mini Cooper-ul lui Raphael.

Îmi bate inima cu putere, o simt vibrându-mi în urechi, cu o furie nestăpânită. Îmi vine să-i strig: Ştiu ce-ai ajuns!

— Celestine? întreabă mirat. Stai o clipă.

Se aude ca şi cum s-ar mişca, fie departe de urechile curioşilor, fie spre urechile curioşilor, habar n-am.

— Bună, spune, într-un final.

Nu observ dacă peisajul s-a schimbat sau nu, fiindcă maşina goneşte nebuneşte pe munte. Oricum nu-mi pasă. Pun telefonul pe difuzor şi apuc volanul cu ambele mâini, ca să nu-mi scape.

— Unde eşti? mă întreabă printre zgomotele de fundal.

— Trebuie să ne vedem, îi spun pe un ton hotărât, concentrându-mă la drum. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Ce?

— O filmare. Cu mine şi tatăl tău.

— Poftim? Ce tot spui acolo? Despre ce filmare e vorba?

— Ne vedem peste două ore. La locul nostru obişnuit.

— Bine, spune după câteva secunde de gândire.

Închid.

Carrick avea dreptate dintr-un punct de vedere. Art e momeală. Şi este perfect pentru următorul meu plan.

33

Mă ascund în vârful dealului, la adăpostul întunericului. Mi-e greaţă. Înainte să plec, Susan a insistat să mănânc ceva cu gust nedefinit, ca să mai prind putere, dar care stă acum să se revolte în stomacul meu. Aştept pe culmea cu vedere la oraş, vechiul loc al întâlnirilor mele nocturne cu Art. E prima oară când ajung înaintea lui, îl găseam mereu aşteptându-mă; încă un indiciu că rolurile noastre s-au inversat.

Secera lunii e sus pe cer, nu mai e aceeaşi lună plină şi perfectă de la ultima noastră întâlnire, noaptea în care mi-a dăruit brăţara de gleznă cu trei cercuri, simbol al armoniei geometrice, al perfecţiunii, noaptea de dinainte ca viaţa mea să se schimbe pentru totdeauna. Mă gândesc cum eram atunci şi realizez cât eram de naivă, mă credeam atotştiutoare, îmi imaginam că pot planifica totul, că nu există problemă de nerezolvat, că totul este alb şi negru. Îmi imaginam că pot avea încredere în oameni.

Încă port brăţara de gleznă de la Art. O singură dată mi-a trecut prin minte s-o rup şi s-o arunc – momentul în care l-am văzut îmbrăcat în uniformă de Fluierar. Dar, precum cel de-al şaselea semn imprimat adânc în coloana mea vertebrală, brăţara asta îmi dă putere. Acum ştiu că am primit-o de la un Fluierar, fiul celui care m-a înfierat. Iar asta mă face Perfectă. Toţi sunt o adunătură de ipocriţi.

Aud trosnet de paşi pe pietriş şi mă retrag. Blugi, un hanorac de culoare închisă, o claie de păr cârlionţat, ochii blânzi, buzele care par mereu să rostească vreo glumă. Art. Trebuie să mă conving că e singur. Îl las să aştepte un minut, apoi două. Nu se vede nimeni altcineva. Deocamdată.

Ies la lumină.

— Bună, îmi spune, parcă speriat de mine.

Mă măsoară din cap până-n picioare. Se uită în jur, temându-se să nu-l vadă cineva. Mă întreb dacă o să ţâşnească şi Crevan de undeva şi o să mă prindă acum sau o să aştepte să terminăm discuţia. Dacă misiunea lui Art este să scoată informaţii de la mine sau dacă îşi dă măcar seama că se folosesc de el. Săracul Art, mi-e un pic milă de el, fiindcă e prins la mijloc în toată afacerea asta. Dar mila dispare rapid. El singur a ales tabăra greşită.

— Bună, spun, pe un ton mai blând decât mi-aş fi dorit.

Aud paşi în spatele lui şi mă pregătesc de ce va urma. Spre surprinderea mea, mă încearcă o oarecare dezamăgire că nu am apucat să petrec câteva clipe cu Art. Nu apare vreun echipaj numeros, nici vreo trupă speciali de Fluierari în echipament de intervenţie. E doar Crevan, aşa cum mă bănuiam. Eram sigură că nu o să vină însoţit de o armată ca să discute despre filmare. Nu vrea să afle cineva despre ea. Poartă blugi, hanorac, e un fel de Art mai bătrân, într-o vizită neoficială.

— Tată! exclamă Art, întorcându-se brusc.

Mă bucur să văd că este sincer surprins.

— Ce cauţi aici? îl întreabă apoi furios. M-ai urmărit?

— Am primit mesajul de la tine, îmi spune Crevan, cu un aer superior, fără să-l bage în seamă pe Art.

După care, îi pune o mână pe umăr.

— Du-te acasă, fiule. Mă ocup eu de aici încolo.

— Ce se întâmplă? Despre ce mesaj e vorba?

— Îmi pare rău, dar dacă te-ai făcut Fluierar, toate convorbirile tale sunt interceptate de oamenii de la castel. Apelul de la Celestine ne-a atras imediat atenţia. Discutăm mai târziu, îi spune pe un ton ferm, apoi se întoarce spre mine. Art nu mai poate pierde nopţile ca pe vremuri. Noua slujbă nu-i mai permite, îmi explică, iar colţurile ochilor i se încreţesc într-un zâmbet.

Mă uit furioasă la Art.

— Cred că eşti mândru de fiul tău. A ajuns exact ca tine.

Art lasă ochii în pământ. Abia aşteaptă să plece de lângă mine, acum că ştie că am aflat despre înrolarea lui în rândurile Fluierarilor. Ne aruncă o privire şi se face rapid nevăzut.

— Ce ironie ca tocmai eu să am de câştigat de pe urma infracţiunilor tale! Datorită lor mi-am recăpătat fiul. Suntem mai apropiaţi ca oricând, spune Crevan şi face un pas spre mine.

Vântul aduce cu sine un parfum cunoscut de mentă. Ori de antiseptic. Nu-mi dau seama. Poate că mestecă gumă. Poate că îmi amintesc mirosul din viaţa anterioară, când eram prieteni cu Crevan, aproape ca o familie.

— N-ar fi călcat nicicând pe urmele mele dacă nu-l trădai, dacă nu ajungeai fugară.

Îmi vine să mă năpustesc spre el, să-l lovesc cu pumnii şi picioarele, să urlu la el, să-i adresez cele mai abjecte înjurături, dar ştiu că n-ar avea niciun efect. Este impenetrabil. Orice simpatie sau sentiment de afecţiune mi-ar fi purtat cândva a dispărut de mult. Acum cred că stă ore întregi şi se gândeşte cum să mă distrugă, cum să distrugă relaţia pe care o am cu fiul lui.

— Ziceai să vrei să-i arăţi ceva lui Art, spune, încântat de expresia de pe faţa mea. Presupun că e vorba despre aşa-zisa filmare. Dă-mi-o.

Se străduieşte să pară calm, dar îmi dau seama că e agitat. De două săptămâni, răscoleşte ţara în căutarea ei.

Zâmbesc.

— Chiar îţi imaginai că o s-o iau la mine?

Îi dispare zâmbetul de pe buze.

— L-am sunat pe Art, *tocmai în ideea* că îţi va spune că urmează să ne întâlnim. Crezi că nu ştiam că e Fluierar? Normal că ştiam. Dar nu mă gândeam că n-o să-ţi spună. Se pare că relaţia tată-fiu de care vorbeai nu e chiar atât de puternică pe cât credeai, spun bucuroasă că îl pot răni. M-am

schimbat mult de când m-ai înfierat. M-am deşteptat. Ironia sorţii face ca şi eu să fi avut de câştigat de pe urma ta.

Se întunecă la faţă în momentul în care realizează că mi-a făcut jocul.

— N-am venit aici ca să-i arăt filmarea lui Art. Am venit să vorbesc cu tine. Am venit să-ţi spun că ai făcut o mare greşeală. Dar cred că ţi-ai dat seama şi singur. Încerci să muşamalizezi totul, dar nu reuşeşti. Gardienii, elevii, o jurnalistă, un avocat… nu ţi se pare că ai întrecut măsura? Ai impresia că toate astea o să treacă neobservate? Că nimeni n-o să pună lucrurile cap la cap? Nu poţi înfiera pe toată lumea, Bosco.

— Crezi că o amărâtă de filmare o să conteze prea mult? râde Crevan.

— Sunt convinsă. Pentru că ştiu ce conţine. Ai uitat că am fost de faţă? Şi văd că te dai peste cap s-o găseşti şi să mă prinzi. Eşti speriat. Realizezi şi tu că minciunile nu te mai pot salva de data asta. Când vor vedea filmarea, oamenii îşi vor da seama că eşti o bestie. Un monstru nestăpânit pe mâna căruia nu mai poate fi lăsată o asemenea putere.

Înghite în sec, prefăcându-se că nu-i pasă de cuvintele mele, dar eu ştiu că-l macină. Nimeni nu îndrăzneşte să-i vorbească aşa.

Trag aer în piept.

— Pot să te scap de problemă. Îţi dau filmarea, dacă recunoşti că nu sunt Defectă. Că ceea ce am făcut în autobuz nu a fost o greşeală. Căieşte-te, Crevan, spun, repetând ceea ce mi-a spus în Camera Însemnării.

Pare surprins.

— N-aş face în veci aşa ceva. Dacă fac asta, toţi Defecţii îmi vor cere acelaşi lucru.

— Accepţi sau nu, zic, ridicând din umeri.

Oftează. Îi cad umerii, bagă o mână în buzunar, iar cu cealaltă se freacă obosit pe faţă.

— Bine. Cum vrei tu.

Rămân şocată de viteza cu care acceptă. Sfatul lui Raphael a dat roade, dar trebuie să bat fierul cât încă e cald.

— Mai e o persoană pentru care vreau să faci acelaşi lucru. Carrick Vane.

Cu toate că m-a minţit despre relaţia lui cu Enya Sleepwell, asta nu şterge ce s-a întâmplat între noi, experienţele prin care am trecut amândoi la castel şi ce-am trăit aseară în baraca lui. M-a rănit, dar el a crezut în mine mai mult decât oricine altcineva şi tocmai asta m-a ajutat să ajung până aici. Este meritul lui.

Crevan se uită la mine cu ochii mijiţi. Încerc să mă ţin tare. Sunt uşor panicată că am divulgat numele lui Carrick şi legătura dintre noi.

— Dă-mi filmarea, *toate copiile* existente şi fac ce-am promis pentru tine şi prietenul tău. Dar am şi eu o condiţie. Trebuie să părăsiţi amândoi ţara. Nu vreau să mai aud de voi. Dacă puneţi vreodată piciorul înapoi în Humming, o luăm de la capăt.

Sunt absolut şocată că s-a rezolvat atât de uşor. Să părăsesc ţara? Nicio problemă. Să fiu liberă? Mai întrebi.

— Toată afacerea rămâne între noi. Nimeni nu trebuie să afle că v-am anulat sentinţele. Veţi fi liberi. Autorităţile locale vor şti, dar nu şi publicul. Totul rămâne secret.

Exact acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu ultimul caz al lui Raphael Angelo. Dacă accept, înseamnă că nimeni nu va putea invoca cazul meu pentru a-şi recăpăta libertatea. Nu îl vom putea acuza pe Crevan că e Defect. Enya Sleepwell nu mă va putea folosi în campania ei, iar drepturile Defecţilor vor avea de suferit. Sanchez nu va putea să-l înlăture pe Crevan de la putere.

Dar voi fi liberă.

Îmi vin în minte vorbele pe care mi le-a spus Cordelia când eram la Vigor. „Ce lider e ala care îi sacrifică pe alţii în folosul sau?”

— Nu, spun pe un ton şovăitor. Nu pot accepta o asemenea condiţie.

Crevan ţâţâie dezaprobator.

— Cât pe ce să reuşeşti, Celestine.

Vigilenţa mă trădează. Sunt mult prea pătrunsă de consecinţele deciziei mele, încât reacţionez cu întârziere. M-am crezut deşteaptă, dar nu sunt suficient de deşteaptă. Crevan scoate mâna din buzunar şi îmi înfige un ac în pulpă. Mă prăbuşesc la pământ.

34

Mă trezesc pe un pat de spital. De jur-împrejur văd doar draperii albe, pereţi albi, tavan alb, cearşafuri albe, lumină orbitoare de neon. Clipesc. Sunt îmbrăcată într-o cămaşă roşie de spital.

Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar nu reuşesc. Partea superioară a corpului e înţepenită, dar se mişca, braţele şi trunchiul răspund la comenzi, însă de la mijloc în jos nu simt nimic. Nicio senzaţie. Sunt paralizată!

Mă zbat şi gem de atâta efort. Mă dezvelesc şi încerc să-mi ridic picioarele cu ajutorul mâinilor. Deşi sunt grele, reuşesc să le mişc, dar nu simt absolut nimic. Le lovesc, le plesnesc, încerc să le fac să reacţioneze, să le oblig să mă asculte.

Draperia e trasă într-o parte şi tresar speriată. Dau cu ochii de Tina.

Tina, gardianul care fost lângă mine în Camera Însemnării, gardianul care a dispărut. Gardianul despre care *credeam* că a dispărut odată cu ceilalţi. Poartă uniformă de Fluierar şi toate certitudinile de până acum încep să se spulbere. Teoria convenabilă potrivit căreia ea era de partea mea şi îmi adusese filmarea pe ascuns, iar Crevan o făcuse dispărută, toate acestea se năruiesc. Ea e duşmanul.

Tina se uită la mine şi duce un deget la buze, făcându-mi semn să tac.

— Ţi-a făcut o injecţie ca să te paralizeze, îmi şopteşte. Vor să-ţi facă o grefă de piele ca să ascundă al şaselea semn.

— Ce? zic eu printre dinţi.

— Şşşt. Ghilda a chemat-o pe doctoriţa Greene ca să efectueze operaţia. Îmi pare rău, Celestine. Situaţia e mai mult decât încurcată.

— Credeam că ai dispărut. Mi-am făcut griji pentru tine.

Se apropie de pat şi mă prinde de mână.

— Ne-a amenințat pe mine și pe fiica mea. Am văzut ce-au pățit ceilalți. N-am putut să… spune, cu lacrimi în ochi. Am încercat să te ajut pe cât mi-a stat în putință. Ai găsit filmarea pe care ți-am adus-o?

— În globul de cristal?

Tina se luminează la față de ușurare.

— Funar i-a adăugat un postament fals. Nu știam dacă o să-ți dai seama, dar el era sigur că o să te prinzi. *E fată isteață*, așa mi-a zis, spune Tina, zâmbind. Mă gândeam să-ți las un bilețel, dar mi-a fost teamă să nu ajungă în mâinile cui nu trebuie. N-am avut cum să iau legătura cu tine și nu eram sigură dacă o s-o găsești.

— M-am prins prea târziu. Mary May a luat toate lucrurile din dormitorul meu. Nu cred că știe că e în glob, altminteri n-aș mai fi aici. Unde-o fi pus globul?

— Nu știu, spune, cu o privire speriată.

Dacă Fluierarii descoperă filmarea ascunsă în glob, Tina o să aibă mult de suferit.

— Te rog, Tina, află unde îl ține.

Se deschide ușa.

Tina se întinde spre mine. Am impresia că vrea să-mi tragă o palmă, dar îmi împinge capul înapoi pe pernă și îmi pune mâna pe pleoape ca să închid ochii.

— Nu s-a trezit încă, doamnă doctor Greene, spune pe un ton calm.

— Doamne, n-am văzut om care să doarmă atâta!

— Presupun că e epuizată după cât a fugit, explică Tina.

I se simte compătimirea în glas.

— Hm, spune doctorița Greene sceptică. Ești sigură că nu ia vreun tratament?

— N-am de unde să știu, răspunde Tina prudentă. Nu mi s-a cerut decât să o supraveghez.

— În general, o asemenea operație se pregătește cu câteva săptămâni înainte, ca să fim siguri că

medicaţia nu afectează coagularea sângelui.

Îi vorbeşte Tinei cu neîncredere, parcă aşteptând să admită ca m-a drogat.

Se lasă o tăcere apăsătoare. Cele două femei se uită la mine.

— Discutaţi cu judecătorul Crevan.

— Am discutat deja.

Ştiu amândouă că insistenţele sunt inutile.

Mă străduiesc să respir regulat. Îmi vine în minte momentul în care m-am ascuns sub pământ, în groapa de gătit. Cel puţin, acum am aer. Lucrurile încep să se mai îndrepte. Deşi paralizia e ceva nou pentru mine.

— Ai văzut semnul? întreabă în şoaptă doctoriţa Greene.

— Am asistat la înfierare.

— Nu-mi vine să cred că fata şi-a făcut-o cu mâna ei. Cum a reuşit să ia instrumentul de înfierare de la gardian? Credeam că Defecţii sunt imobilizaţi.

— Poftim? întreabă Tina surprinsă.

— Judecătorul Crevan mi-a spus că n-aţi reuşit s-o împiedicaţi să se înfiereze singură.

Tăcere.

— Trebuie să îndepărtăm stigmatul cât mai rapid. Acuzaţiile pe care fata i le aduce judecătorului Crevan ar putea avea urmări grave. Ştiai că le spune tuturor ca *el* i l-a făcut? Nici nu mă mir că a fost atât de disperat să o găsească.

Tina nu scoate o vorbă.

— Aşa s-a întâmplat, nu? întreabă doctoriţa ezitantă.

— S-a trezit? răsuna vocea lui Crevan dând buzna în salon.

— Nu încă, domnule judecător, răspunde doctoriţa Greene speriată.

— Chemaţi-mă imediat ce se trezeşte. Nu vreau să-i tulbure şi pe alţii cu minciunile ei.

— Am înţeles, domnule judecător, spune repede Tina.

— Totul e în ordine? Sunteţi mulţumită de sala de operaţii, doamna doctor?

— Da, domnule judecător. Dacă îmi permiteţi să întreb, ce este unitatea aceasta? Nu ştiam de existenţa ei.

— E nou construită. Secret de stat, doamnă doctor.

După glasul lui, îmi dau seama că zâmbeşte şi îmi imaginez expresia de pe chipul lui. Şi eu îl consideram un bărbat chipeş, înainte să-şi dea arama pe faţă.

— Dacă îmi permiteţi, aş vrea să examinez cicatricea înainte de operaţie, spune doctoriţa pe un ton ferm.

Cu ajutorul Tinei, mă răsuceşte pe o parte. Sper ca Crevan să nu urmărească scena. Doctoriţa Greene scoate un murmur şocat.

— Ah, cred că a durut groaznic. De ce s-ar tortura o tânără în halul ăsta?

— Cine-i poate înţelege pe Defecţi? Mai discutăm după operaţie, doamnă doctor, spune Crevan. Trebuie să mă pregătesc pentru afurisitul de interviu pe care m-a rugat prim-ministrul să-l dau înainte de alegeri. Trebuie să dovedesc publicului că nu sunt lupul cel rău, cum mă prezintă Partidul Vital.

Glumeşte ca să nu pară îngrijorat.

Dacă guvernul i-a cerut să acorde acest interviu, înseamnă că a dat de bucluc. Răul trebuie îndreptat cumva.

— Ah, da, am auzit că veţi fi intervievat de Erica Edelman. E o… ezită doctoriţa, căutându-şi cuvintele, ziaristă pricepută. Mult noroc.

— O să-mi trebuiască, spune Crevan. Cred că vrea să mă desfiinţeze, dar o vrăjesc eu cumva.

Iese din cameră şi paşii i se stâng în depărtare.

— Ce presupune operaţia? întreabă Tina îngrijorată.

— Când Celestine se trezeşte, o să-i punem o perfuzie în braţ, pentru a-i administra anestezicul

şi lichide. O să-i injectez medicamentul în perfuzie. Celestine va adormi şi nu va simţi nici cea mai mică durere. Voi face o grefă de grosime parţială, adică voi preleva piele de pe interiorul coapsei şi o voi sutura peste semn. Apoi voi pansa zona din care a fost prelevată pielea. La final, pacienta va fi transferată în salonul de recuperare, unde i se vor administra calmante şi va fi îngrijită corespunzător. Va trebui ţinută sub observaţie câteva zile, ca să fiu sigură că zona donatoare şi grefa se vindecă bine. Nu are voie să facă efort fizic trei sau patru săptămâni. Zona donatoare se va vindeca după două-trei săptămâni.

— A mai trecut prin asta când a trebuit să-şi trateze rănile, spune Tina încet.

— Iartă-mă că-ţi spun asta, dar pari… pari sincer îngrijorată pentru ea. Chiar uşor ataşată de ea, aş îndrăzni să spun.

— E de-o vârstă cu fata mea, explică Tina. Când mă uit la ea, îmi văd fiica.

— Interesant, spune doctoriţa. Vorbeşti exact ca ea.

— La ce va referiţi?

— Am urmărit procesul lui Celestine. A declarat că motivul pentru care l-a ajutat pe bătrân a fost că îi amintea de bunicul ei.

— Se numeşte empatie, spune Tina. Mă tem că oamenii încep să uite de ea.

— Nu toţi, spune doctoriţa Greene.

Îi aud paşii scârţâind pe linoleum, după care, rămân singură cu Tina.

— Ai cel mult o oră să fugi de aici, îmi şopteşte imediat Tina la ureche. Dacă mai zăboveşti, doctoriţa Greene o să-l ia pe Crevan la întrebări şi o să aibă numai necazuri. Mă duc să-mi iau o cafea. Am lăsat cheile de la maşină lângă geantă, pe scaunul din colţ. E afară, în parcare. Le distrag eu atenţia celorlalţi. Mai mult de-atât nu pot face, Celestine, adaugă, parcă cerându-şi scuze.

Pleacă repede, înainte să apuc să-i mai cer vreo favoare. Ceea ce aş fi făcut.

Nu pierd nicio clipă. Mă sprijin în coate ca să mă ridic. Mă agăţ de draperie ca să cobor din par, dar sunt prea grea şi o smulg din inele. Mă prăbuşesc cu un geamăt pe jos, mă lovesc la coapsă, posibil şi la picioare, dar nu le simt când se izbesc de podea. Mă răsucesc pe burtă, încerc să ignor durerea de la nivelul abdomenului şi mă târăsc pe coate, trăgându-mi picioarele inerte după mine.

Îmi simt corpul greoi, ca un leş, nu vrea să mă asculte câtuşi de puţin. Transpir imediat din cauza efortului şi alunec pe podeaua lustruită. Nu simt nimic. Habar n-am unde mă aflu, am doar lenjeria intimă pe sub cămaşa roşie de spital, abia reuşesc să ajung la uşa salonului, darămite să fug din clădire. Un lucru ştiu sigur, nu sunt la Castelul Highland.

Ajung la scaunul pe care se află geanta din piele neagră a Tinei şi întind mâna după cheile de la maşină.

Mi-l imaginez pe Crevan că intră peste mine, că mă vede întinsă pe jos, târându-mă ca melcul la picioarele lui. Absolut neajutorată şi neputincioasă, aşa cum îşi doreşte. Gândul ăsta îmi dă mai multă putere şi reuşesc să mă târăsc mai repede.

E o deschizătură între uşile duble, vâr mâna şi trag, fericită că nu trebuie să mă întind până la clanţă, ceea ar fi fost imposibil. Tina şi-a făcut datoria cu vârf şi îndesat. Arunc o privire pe coridor. E gol. Se aud râsete din camera personalului, de la capătul holului.

— Aici e când a făcut primii paşi, spune Tina pe un ton trist. Nu-mi vine să cred cum a trecut timpul. Săptămâna asta, fata mea împlineşte optsprezece ani.

— Ah, ce drăguţ, răsună voci de femei.

— Vino încoace, Jason, haide să-ţi arăt şi ţie pozele, spune Tina.

Bărbatul care monitorizează camerele de supraveghere îşi părăseşte postul.

Nu există lucru care să distragă mai bine atenţia unui grup decât un album de fotografii. Nimeni nu are curajul să plece, de teamă să nu o jignească pe mama atât de mândră de copilul ei.

Exact când mă pregătesc să ies pe hol, aud Defect TV urlând din camera de vizavi. Difuzează mult aşteptata dezbatere dintre liderii de partid.

— „Compasiune şi raţiune” este sloganul de campanie al Partidului Vital, ceea ce dovedeşte că o minte limpede şi un suflet bun formează o combinaţie redutabilă, declara Enya Sleepwell de pe podium.

— Cuvinte preluate din gura unui Defect, ceea ce dovedeşte că Enya Sleepwell e în cârdăşie cu Defecţii, ripostează premierul Percy.

— Interesantă remarcă, Percy, ţinând cont că eu îl citam pe Nelson Mandela.

Enya-Percy, 1–0.

Mă târăsc până la camera de vizavi şi văd câteva fotolii. Alţi oameni, pacienţi, toţi îmbrăcaţi în cămăşi roşii de spital. Alţi Defecţi. M-ar putea ajuta.

— Scuzaţi-mă, şoptesc, intrând în cameră. Am nevoie de ajutor.

Stau toţi cu spatele, niciunul nu se întoarce spre mine. Poate ar fi mai bine să plec, dar, dacă reuşesc să conving o persoană să mă ajute, ne putem ajuta reciproc să scăpăm de aici. Nu-mi fac iluzii că aş putea conduce în starea în care îmi sunt picioarele, dar, la nevoie, voi încerca. Numai că totul ar merge mai uşor şi mai repede dacă m-ar ajuta cineva. Îi strig din nou, mai tare de data asta, dar ori nu mă aud, ori mă ignoră, fiindcă nu vor să mă ajute. Mă ridic în cel mai apropiat fotoliu, cu faţa şi spatele pline de transpiraţie.

— Mă scuzaţi, am nevoie de…

Mă opresc imediat.

Mă trec toţi fiorii.

Bărbatul de pe scaun e domnul Berry.

35

— Domnule Berry, murmur printre dinţi, ca să-i atrag atenţia.

Ochii săi neînsufleţiţi rămân aţintiţi la televizor, şi nu din cauză că ar fi prea captivat de dezbatere. Are acea privire de om drogat. Pare bătrân, chipul îi este mai tânăr decât restul corpului, dar nu ca altădată, în lipsa fondului de ten şi a fardului de obraz obişnuite, iar gâtul parcă abia reuşeşte să-i susţină capul.

Mă uit la scaunul vecin şi o văd pe Pia Wang. Frumoasa Pia Wang, care a încercat doar să mă ajute, are aceeaşi privire pierdută, părul prins la spate şi unsuros, de parcă nu l-ar mai fi spălat de câteva săptămâni. Mi-e frică să mă uit la ceilalţi, dar nu am încotro. Înaintez spre rândul din faţă şi dau cu ochii de gardieni. Funar, cel care m-a înfierat, Bark, June şi paznicul Tony, toţi cei care au fost de faţă.

Pe primul rând, se află colegii mei de şcoală, Natasha, Logan, Gavin şi Colleen. Mă uit la ei, îmbrăcaţi în cămăşile roşii, neputincioşi, complet schimbaţi de la ultima noastră întâlnire, când m-au legat şi m-au dezbrăcat ca să-mi vadă semnele. Mirosul de mentă din aer îmi întoarce stomacul pe dos. Acelaşi miros pe care l-am simţit şi la Crevan.

Mi-e ruşine de satisfacţia care mă încearcă când mă uit la cei care m-au agresat nu demult şi mi-au fotografiat cicatricile. Propria cruzime le-a pecetluit soarta. Mă bucur că nu îl văd pe bunicul acolo, nici pe alţi membri ai familiei ori pe Raphael Angelo.

Oamenii aceştia nu au cum să mă ajute, nici măcar nu mă văd. Am pierdut deja prea multă vreme. Pe coridor, răsună vocile gardienilor care îşi reiau posturile după ce Tina le-a împuiat capul cu poveştile ei.

Nu mai am timp.

36

Uşa ciudatei camere de recreare se deschide şi intră un gardian. Stau cu ochii aţintiţi la televizor şi îi imit pe ceilalţi. Îmi bubuie inima cu putere după efortul de a mă căţăra în fotoliul liber, iar transpiraţia mi se scurge de pe tâmplă pe şira spinării. Nu sunt sigură dacă mi se pare sau chiar aşa e, dar parcă simt un firişor gâdilându-mă pe talie. Începe să treacă efectul anesteziculuí? Nu pot să-mi verific picioarele, dar simt un fel de pişcături şi înţepături în pulpe. Efortul de a mă ridica pe scaun m-a epuizat. Sper să nu observe nimeni cum îmi bubuie pieptul pe sub cămaşă. Încerc să-mi controlez respiraţia şi privirea îngrozită, care contrastează puternic cu expresia celorlalţi – arată ca nişte legume sau ca nişte zombi. Ce naiba le-a făcut Crevan? De când sunt aici şi ce are de gând să facă cu ei?

Gardianul scoate un icnet, poate la vederea mea, şi iese în grabă pe hol.

— Stacey! murmură femeia pe coridor, ţinând uşa deschisă cu corpul, astfel încât nu pot face nicio mişcare.

Îmi iau inima-n dinţi şi îmi şterg iute sudoarea de pe frunte. Gestul acela mă poate costa scump. Intră din nou, de data asta, cu un alt gardian. Şuşotesc.

— Ea e. Celestine North.

— Crezi? spune Stacey.

Se apropie de mine. Mă străduiesc să privesc fix în faţă, ca şi când nu le-aş observa.

— E aşa tânără.

— E mai drăguţă în realitate.

— Probabil, a slăbit mult, după cât a fugit.

— Regim de fugar. Mi-ar prinde bine şi mie.

Pufnesc amândouă în râs, dar se potolesc repede.

— Ştiam eu că Tina ascunde pe cineva important în camera aia. A mai apărut şi doctoriţa aia cu nasul pe sus. Mă întreb ce-or pune la cale.

— Nu e treaba noastră.

— Fă-mi o poză cu ea.

— Termină, Stacey!

— De ce? Vreau s-o am amintire. N-o să mă apuc s-o arăt nimănui.

Chicotesc amândouă. Stacey îşi aranjează părul şi se lasă pe vine lângă mine, cu un braţ pe umărul meu, de parcă am fi cele mai bune prietene care au ieşit în oraş.

Cealaltă ţine iPhone-ul în faţa noastră. Îi simt respiraţia lui Stacey pe piele, mirosul dulceag al parfumului. Încerc să mă concentrez la televizor, dar…

— Unu, doi, trei… O, Doamne! exclamă ea şi face un pas înapoi.

— Ce e? întreabă Stacey şi sare de lângă mine, de parcă aş fi o bombă gata să explodeze.

— S-a uitat la mine.

— Imposibil, spune Stacey dezamăgită. Au băgat atâtea droguri în ei, cât să-i ţină amorţiţi o săptămână. Uită-te la tipa de la televizor, zice şi pocneşte din degete în faţa Piei. Gata cu perfecţiunea, nu-i aşa? adaugă, chicotind.

Cealaltă femeie nu pare la fel de convinsă. Am speriat-o zdravăn şi îmi place ideea de a avea asemenea putere asupra oamenilor.

Se aud glasuri de pe coridor. Pare grav, o mulţime de ghete tropăie pe podea. Altă trupă de Fluierari. Ajung la uşă şi o deschid. Sunt şase la număr. Toţi poartă căşti. Doi rămân în prag, patru intră.

S-a zis cu mine. Au observat ca am dispărut.

Odată intraţi, unul dintre ei îşi scoate casca. Kate.

— Am venit după Celestine North. Am primit ordin de la Castelul Highland să o luăm.

Le întinde o hârtie, iar cele două femei se înghesuie una în alta să o citească.

— Luaţi-o, spun şi părăsesc încăperea.

Al doilea Fluierar îşi scoate casca şi apare Carrick. Simt un gol în stomac. Apoi îşi arată faţa şi al treilea Fluierar. Juniper.

Mi se taie răsuflarea.

— Comandoul de salvare e la datorie, zice Juniper şi trece direct la subiect. Avem un minut până să-şi dea seama că le-am păcălit. Pune repede uniforma asta pe tine.

Se dezbracă în viteză.

Carrick întoarce capul.

— Juniper, ce naiba faci? întreb.

— Îţi iau locul.

— Poftim? Eşti…

— N-avem timp de discuţii, spune. Aşa facem şi cu asta, basta. Dacă te împotriveşti, o încurcăm cu toţii. Respectăm planul.

Nu-mi vine să cred ce se petrece. Nu pot permite aşa ceva. Nu-mi pot părăsi sora în locul ăsta, mai ales ştiind ce vor să-mi facă în sala de operaţii.

— În felul ăsta, o să ai timp să faci ce ţi-ai propus. Ridică-te, scoate-ţi cămaşa, îmi spune deja agasată.

— Nu pot.

— Normal că poţi! se răsteşte.

— Şşşt! ne avertizează Kate.

— *Fizic nu pot.* Crevan mi-a injectat ceva. Nu-mi pot mişca picioarele.

Se întorc toţi spre mine şi le văd teama în ochi. Planul lor pică. Cum să ieşim de aici dacă nu mă pot ţine pe picioare?

37

— Te ducem în braţe, spune Carrick. Mergem mai departe cum am stabilit.

— Nu fi nebun, Carrick. O să trezească suspiciuni. N-are cum să meargă, spun.

Juniper îmi trage cămaşa peste cap.

— Nu face asta, Juniper. Te rog.

— Termină, Celestine, mă apostrofează nervoasă. E singura soluţie.

— Mama şi tata n-o să mă ierte în veci.

— Mama a venit cu ideea. Ţi-ar fi luat ea locul dacă putea.

Juniper îşi scoate hainele şi mă ajuta să mă îmbrac. Pot să-mi pun jacheta, fiindcă îmi pot mişca partea superioară a corpului, dar nu pot să-mi trag pantalonii, aşa că îmi sare Carrick în ajutor. Mă gândesc la noaptea trecută, când ochii şi mâinile lui îmi mângâiau corpul. Probabil şi el se gândeşte la acelaşi lucru, pentru că ni se intersectează privirile. Ochi căprui, irizaţii verzi. Nu m-a abandonat. Juniper se uită la noi şi zâmbeşte fericită. Îmi dau seama că a ghicit ce e între noi. Îmi trag amândoi pantalonii roşii pe picioare, mă încalţă cu ghetele, nu mai e timp şi de şosete.

Pişcăturile şi înţepăturile încep să coboare spre genunchi.

Observ D-ul înfierat pe tâmpla şi palma lui Juniper.

— Mama mi le-a făcut, îmi explică, obosită şi agitată, în timp ce se mişcă fără încetare. Pe toate şase, adaugă, cu blândeţe.

Îşi dă seama că este prima oară când discutăm despre cele şase semne.

Doar mama cu talentele ei de machieuză era în stare să facă nişte cicatrici atât de credibile. Fiind un fotomodel celebru, a avut de-a face cu cei mai prestigioşi machieuri, în special pentru şedinţele

foto mai extravagante. Cicatricile lui Juniper arată atât de realist, exact ca nişte răni care încep să se vindece.

Carrick mă ridică, iar Juniper îmi ia locul pe scaun. Nu pot să mă ţin pe picioare. De la genunchi în jos sunt complet paralizată.

Juniper îi observă pe Gavin, Logan, Natasha şi Colleen aşezaţi pe primul rând.

— Excelent, spune, cu o privire răutăcioasă.

— Îţi mulţumesc, şoptesc şi o sărut.

— Îţi eram datoare. Acum, fugi şi salvează lumea, surioară, îmi spune, cu ochii înecaţi de lacrimi.

Când m-am întors acasă, după înfierare, am aşteptat zi de zi ca Art să mă viziteze ori să mă sune. Nu a făcut-o. Am remarcat că Juniper dispărea din dormitor în miez de noapte, iar, într-una dintre seri, i-am găsit împreună, în locul nostru secret, din vârful dealului. Am tras o concluzie pripită. Acum sunt convinsă că relaţia dintre ei era pur platonică. Amândoi nu încercaseră decât să mă ferească de alte necazuri, dar mi-a luat ceva timp să înţeleg asta. La momentul acela, am privit-o ca pe o trădare. Şi, cu toate că m-am împăcat cu Juniper, îmi dau seama că încă simte nevoia să se revanşeze faţă de mine. Dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că îmi va arăta o asemenea dovadă de iubire. Îşi asumă un risc enorm pentru mine.

Kate îmi pune casca pe cap, în timp ce Carrick mă ţine de subsuori.

Stacey şi gardianul revin, urmate de Tina, care are o figură speriată. Sper ca Juniper şi Carrick să aibă un plan. Sper ca Tina să-mi poată proteja-sora. Îi înapoiez Tinei pe ascuns cheile maşinii.

— Suntem gata de plecare, spune Kate, îndreptându-se spre uşă.

În momentul în care trece pe lângă Tina, observ că îi pasează un bileţel. Tina îl bagă repede în buzunar.

Carrick mă trage lângă el. Cele două femei gardieni mă privesc bănuitoare.

— Nemernica m-a lovit cu piciorul, spun, schimbându-mi vocea pe cât posibil.

Îşi mută imediat privirile de la mine spre Juniper care se uită absentă la ecranul televizorului. Nici nu observă când ieşim, fiind mult prea ocupate să o examineze pe Juniper.

— Vezi? *A lovit-o,* spune una dintre ele. Ţi-am zis eu că s-a uitat la mine. Nu ţi se pare că arată altfel?

— Vedetele arată întotdeauna altfel în realitate, răspunde Stacey.

— Trebuie s-o duc în pat ca să o pregătească de operaţie, intervine Tina. Ajutaţi-mă s-o pun în scaunul cu rotile.

O apucă pe Juniper de subsuori, iar celelalte două ţin scaunul să nu se mişte. Juniper îşi joacă excepţional rolul de păpuşă de cârpă. Când trece pe lângă mine, Tina îmi întinde un bileţel, altul decât cel pe care i l-a dat Kate.

— Mesaj de la Castelul Highland, mă informează, pe un ton ferm, după care iese din cameră şi porneşte pe coridorul pe care l-am traversat cu atâtea opinteli. Evadez, dar am inima frântă că a trebuit să-mi las sora acolo. Carrick mă sprijină, dar încerc să mişc din picioare ca să pară că merg. Îmi dau seama că se sforţează din răsputeri ca să mă ţină. Ies pe uşă şi simt aerul proaspăt. E imposibil să scăpăm atât de uşor. E imposibil.

Ajungem la o dubă de Fluierari. La volan este Marcus, Fluierarul profesorului Lambert şi soţul lui Kate.

În dubă, dau de Mona şi Lennox, care rânjesc cu gura până la urechi, îmbrăcaţi în uniforme de Fluierari.

— Vă mulţumesc, spun şi îi îmbrăţişez.

Mona mă strânge tare în braţe.

— A ajuns toată lumea cu bine acasă la profesorul Lambert? întreb, după ce Mona închide uşa şi pornim.

— Toţi, în afară de Bahee, îmi explică Lennox. Am făcut un ocol şi l-am lăsat pe o stradă din oraş.

— Exact unde-a abandonat-o şi el pe Lizzie, spune Mona, cu o privire aprigă, bucuroasă că şi-a răzbunat prietena. Individul chiar îşi imagina că o să-l luăm cu noi la profesorul Lambert. Măiculiţă, ce casă are! Excelentă alegere, Celestine.

— Mai mult de-o noapte nu rezistă fără să-l găsească Fluierarii, spune Lennox. Habar n-are cum să supravieţuiască de unul singur.

— Şi dacă vorbeşte cu Ghilda? întreb.

Carrick ridică din umeri nepăsător.

— Mă îndoiesc că o să-i denunţe pe Alpha şi profesorul Lambert. Sunt singurii care i-au aruncat un colac de salvare. Oricum, nu ştie nimic despre planurile noastre.

Nu e niciun paznic la ieşire, nu e o clădire de maximă securitate, doar un loc izolat în care Crevan îi ascunde pe cei care reprezintă o ameninţare la adresa lui. Nu va putea păstra secretul prea mult.

Ne dezbrăcăm cu toţii de uniforme, în timp ce Marcus măreşte viteza. Nu avem timp de pierdut. Carrick îmi întinde o sacoşă cu haine, haine de acasă, pe care nu le-am mai văzut de câteva săptămâni. Probabil, le-a adus Juniper. Încep să-mi simt picioarele, dar nu îndeajuns cât să-mi scot singură pantalonii. Carrick începe să-mi desfacă şireturile ghetelor, fără să scoată o vorbă. Gestul ăsta atât de simplu mă emoţionează până la lacrimi.

Nimeni nu vorbeşte, toţi aşteaptă cu sufletul la gură.

— Vă mulţumesc, mai spun o dată.

— Noi suntem dispuşi să te scoatem din belele mici, dacă ne scoţi şi tu din beleaua cea mare, spune Lennox şi înţeleg la ce se referă.

În sfârşit, înţeleg. Depindem unii de ceilalţi, nu atârnă totul pe umerii mei. Şi ei îşi asumă riscuri imense.

— Cum m-aţi găsit?

— Carrick te-a urmărit, îmi explică Mona.

Mă uit la Carrick, dar ţine ochii în pământ, ocupat să-mi scoată ghetele.

— Cum ai luat legătura cu Juniper?

— Ultimul număr format de pe telefonul lui Raphael Angelo, răspunde Carrick, ridicând indiferent din sprâncene.

N-a fost chiar cea mai inteligentă decizie a mea.

— Ce-o să se întâmple cu Juniper? spun speriată. Voiau să-mi facă o grefă de piele.

— Grefă de piele? întreabă Mona nedumerită. De ce?

Nu ştie de al şaselea semn.

Mă uit îngrijorată la Carrick.

— Stai liniştită. E totul aranjat. Mama ta o să dea buzna peste ei, împreună cu un avocat şi un ofiţer de poliţie, imediat ce-i dăm semnalul. O sa facă un scandal monstru că i-au încurcat fetele.

Rămân perplexă.

— Credeţi c-o să funcţioneze?

— Sigur o să funcţioneze, spune încrezătoare Fluierarul Kate.

Restul urmează să se întoarcă la vila profesorului Lambert, unde se ascund şi ceilalţi. Mi-o imaginez pe Evelyn cum îşi piaptănă păpuşile într-un dormitor roz şi, chiar dacă nu e aşa, vreau să o ştiu într-un loc în care să se simtă liberă. Sunt convinsă că Alpha va face tot posibilul să-i ofere o viaţă frumoasă. Duba se opreşte într-o zona necunoscută, în dreptul câtorva magazine. E târziu, aşa că sunt toate închise, cu excepţia restaurantului chinezesc.

— Doar noi doi, spune Carrick.

Deschide uşa dubei şi se uita în stânga şi în dreapta înainte de a coborî.

Aş fi fericită să mă întorc acasă la Alpha, să fac o baie, să mănânc, să dorm şi să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, dar e prea târziu. Juniper mi-a luat locul. Timpul mă presează. Trebuie să rezolv cât mai multe înainte să-şi dea seama că am dispărut.

— Baftă, ne urează Kate şi închide uşa.

Şi, uite aşa, într-o clipă, eu şi Carrick rămânem din nou singuri. Spitalul, sau ce-o fi clădirea aceea, se afla în afara oraşului. Marcus şi Kate ne-au adus până la periferie, în suburbii. Carrick mă sprijină. Mă uit în jur, căutând o ascunzătoare, chiar dacă nu contează deocamdată, fiindcă suntem pe o stradă lăturalnică, destul de liniştită, şi s-a lăsat deja noaptea. E mai uşor să te ascunzi la adăpostul întunericului, dar mai dificil după ce se dă ora stingerii şi toate punctele de control sunt în alertă. Nu mai avem mult timp la dispoziţie.

— Şi acum? întreb.

Carrick se uită în palmă, prefăcându-se că citeşte ceva.

— Salveaz-o Celestine North, cea mai frumoasă fată din lume. S-a bifat.

Pufnesc în râs, neaşteptându-mă la o asemenea glumă din partea lui.

— Următoarea pe listă. Cere-ţi iertare.

Se uită la mine şi îşi învinge orgoliul.

— Iartă-mă. Iartă-mă că nu ţi-am spus de Enya Sleepwell. Te asigur că am avut cele mai bune intenţii. Tot ce-am făcut până acum a fost în interesul cauzei Defecţilor, pentru binele tău şi al meu. N-am vrut nicio clipă să te rănesc, nici să te păcălesc. Fac doar ce ştiu mai bine.

Are un suflet bun. O ştiu şi nu vreau să mă mai cert cu el.

Totuşi, pot să-l las să mai fiarbă puţin. Aştept mai mult de la el.

— Am crezut că, dacă-ţi salvez viaţa, o să-ţi dovedesc cât de mult regret şi o să sărim peste

discuţii, spune şi îşi muşcă buza ca să-şi mascheze zâmbetul obraznic.

— Hm, e impropriu spus că mi-ai *salvat* viaţa. Voiau să-mi facă o grefa de piele, nu să mă omoare. Îţi sunt recunoscătoare totuşi că m-ai scăpat de acolo.

— Nimic nu-ţi e pe plac, îmi spune amuzat.

Îi pun o mână pe piept, cu palma lipită de semn.

— *Tu* îmi eşti. Am vrut să dau vina pe altcineva pentru tot ce s-a întâmplat. Altcineva decât tâmpita de mine. Îmi iubesc familia, nu mi-am dorit niciodată să o părăsesc. Nu sunt obişnuită să fiu singură, e mult mai simplu când e vina altcuiva.

Mă gândesc la Juniper, singură în acel spital, şi mă trece un fior de groază. Oare au descoperit că mi-a luat locul? Sper ca planul lui Carrick şi al lui Juniper să funcţioneze, iar Tina să poată da o mână de ajutor. E clar că nu-mi voi găsi liniştea până când nu voi şti că mama şi Juniper sunt în siguranţă.

— Eu, în schimb, sunt obişnuit să fiu mereu singur, spune Carrick. Îmi pare rău, îmi şopteşte şi mă strânge în braţe. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la supermarket şi pentru că te-am părăsit în munţi. Dacă te încălzeşte cu ceva, să ştii că m-am ţinut după tine tot drumul. Apropo, ai condus cu o viteză mult prea mare.

— Eram în misiune.

— Te-am văzut împreună cu Art, îmi zice, studiindu-mă atent.

Tac.

— Te-am auzit când vorbeai cu Crevan.

Las ochii în pământ ruşinată.

— Crevan ştie de tine. Sigur ştie că mă ajuţi. Îmi pare rău. Am încercat să negociez libertatea amândurora şi era dispus să ne-o acorde, dar nu m-am îndurat să-i abandonez pe ceilalţi. Pur şi simplu, nu m-a lăsat inima.

Aştept să ţipe la mine, să-mi reproşeze că am făcut o prostie, dar n-o face.

— Haide, spune-mi că sunt o idioată.

— Eşti curajoasă fiindcă ai încercat.

— Idioată.

— Un pic, admite, dar îmi dau seama că se abţine să zâmbească. Ai făcut bine că nu ai acceptat propunerea. Oricât de mult mi-ar plăcea să fug în altă ţară şi să trăiesc liber, n-aş suporta gândul că i-am părăsit pe ceilalţi.

Sunt uşurată că am luat decizia corectă.

— Noaptea trecută a fost una dintre cele mai frumoase din viaţa mea.

Îmi ridică bărbia şi mă sărută tandru.

Închid ochii şi savurez momentul. Cine ştie când vom mai avea parte de asta?

— De ce-am venit aici? întreb.

Ne dezlipim şi ne adunăm gândurile.

— Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

— Cu cine?

— Cu Enya Sleepwell.

38

Pe vremuri, era un magazin de telefoane mobile. Între timp, s-a închis. În vitrină, stă semnul DE VÂNZARE, iar geamurile au fost vopsite, ca să nu se vadă în interior.

— E înăuntru? întreb.

Mă aşteptam să-l întâlnesc pe viitorul potenţial lider al ţarii într-un loc mai rafinat.

— Când ai atâţia susţinători Defecţi cum are ea, nu te poţi întâlni cu ei oriunde. Trebuie să fie prudentă.

Apasă pe sonerie şi uşa se deschide imediat. Încă am nevoie de sprijinul lui Carrick, dar mi-am mai recăpătat forţele, aşa că şchiopătez pe lângă el.

Imediat ce intrăm, mă întâmpină un decor neaşteptat. Peste tot, doar scaune, birouri şi table pline cu statistici şi rezultate ale sondajelor de opinie. Laptopuri conectate la toate prizele care, ţinând cont că a fost un magazin de telefoane, sunt din belşug. Nimeni nu ne bagă în seamă, atât sunt de concentraţi la plasma mare de pe perete.

Se difuzează interviul judecătorului Crevan cu Erica Edelman. Crevan poartă un costum elegant, cămaşă albastră şi cravată, care îi fac ochii albaştri să strălucească în luminile reflectoarelor. O persoană de încredere. Ca de obicei, Erica e îmbrăcată într-o fustă şi o cămaşă elegante şi îşi etalează picioarele zvelte şi coafura impecabilă. E una dintre ştiristele noastre cele mai cunoscute, de spaima căreia tremură toţi politicienii, pentru că are talentul de a-i trata ca pe nişte şcolari.

O caut din priviri pe Enya Sleepwell, dar nu o zăresc nicăieri. Nici măcar nu ştiu ce i-aş putea spune. Carrick şi ceilalţi îi sunt extrem de loiali, însă Alpha şi Raphael mi-au dat de înţeles că ea mai are multe de dovedit până să le câştige încrederea. O acuză că se foloseşte de cauza Defecţilor ca să avanseze în cariera politică, ceea

ce e în regulă, câtă vreme va avea acelaşi discurs şi după ce va ajunge în vârf.

Stăm în spatele mulţimii şi urmărim interviul. Mă reazem de perete ca să-mi ţin echilibrul.

Crevan şi Erica Edelman se plimbă prin casa lui natală, filmare realizată acum câteva zile. Judecătorul îi arată casa în care a crescut, trofeele câştigate la fotbal, pozele bunicilor, lucruri care să-l înfăţişeze drept un om cumsecade prin prezentarea familiei din care se trage. După care, revin în studio. Numai că nu e un studio propriu-zis. E sufrageria lui. Sufrageria somptuoasă, rareori folosită. Şemineul frumos, rafturile cu cărţi, pereţii acoperiţi cu fotografiile lui Art din copilărie, toate filmate în prim-plan cu Crevan. Observ că fotografiile cu mine au dispărut.

— Domnule Crevan, pentru început, aş dori să vă cunoaştem mai bine. Aveţi un nume neobişnuit. De unde vine Bosco?

Îmi place că Erica i se adresează cu „domnule”, şi nu cu „domnule judecător”. Lucrul acesta îl dezarmează, îl transformă într-un muritor de rând şi ştiu că, de câte ori i se adresează astfel, îl agasează şi îl mai umileşte puţin.

— De la bunica. Era italiancă. Maria Bosco. Un adevărat nume italian, aşa că părinţii m-au botezat în onoarea ei.

— Maria Bosco, soţia lui Mitch Crevan, iniţiatorul Ghildei.

— Într-adevăr. Bunicul şi ilustrul prim-ministru David Liptak au fondat Ghilda, tribunalul care urma să funcţioneze ca instituţie provizorie de anchetare a infracţiunilor comise de guvern.

— Iar tatăl dumneavoastră a fost cel care a contribuit la dezvoltarea acesteia.

— Tata a fost cel care a impus-o ca instituţie permanentă şi, alături de alte persoane care au jucat un rol important, a transformat-o în ceea ce este azi.

Erica îl străpunge cu privirea până în suflet.

— Cum ţi-ai descrie copilăria, Bosco?

— Am avut o copilărie fericită, alături de cei doi fraţi şi sora mea, Candy…

De aici, se apucă să prezinte tabloul idilic al unei familii fericite care a muncit din greu, dar care a şi cules roadele acelei munci.

— Ne înfăţişaţi o imagine extrem de atrăgătoare, domnule Crevan, remarcă Erica. Revenind la copilăria dumneavoastră, v-aş ruga să ne povestiţi despre pedepsele la care aţi fost supus de tatăl şi de bunicul domniei voastre.

Crevan râde.

— Le prezentaţi într-o lumină atât de… draconică. Nu au fost altceva decât aceleaşi măsuri disciplinare pe care tata le-a primit de la tatăl lui, şi bunicul de la tatăl lui. Nu a fost nimic… spune şi ridică din umeri. Credeţi-mă, la vremea aceea, existau metode disciplinare mai aspre decât acestea.

Zâmbeşte, încercând să închidă subiectul.

— Povestiţi-mi despre ele, insistă Erica.

Se lasă pe spate în fotoliu, apoi se îndreaptă de spate şi se întoarce în trecut.

— Era o metodă de disciplinare bazată pe şapte defecte de caracter esenţiale. Indiferent de prostia sau greşeala pe care o făceam, trebuia să purtăm un semn agăţat la gât, pe care era scris defectul respectiv.

— Purtaţi semnul prin casă?

— Nu, nu, spune Crevan, zâmbind, de parcă ar fi fost o amintire amuzantă. Trebuia să-l purtăm peste tot. La antrenamentele de fotbal, la şcoală, absolut peste tot. Mi-o amintesc pe Candy când a ieşit la prima întâlnire, purtând la gât un semn pe care scria „Lăcomie”.

Râde.

— Şi pe Damon care a jucat o finală la fotbal cu semnul „Încăpăţânare” la gât. Dar ne-am învăţat lecţia rapid. Prin asta, mă refer la faptul că am învăţat repede să identificăm acele

comportamente, am învăţat care ne sunt principalele trăsături de caracter şi cum să le controlăm.

— Aţi învăţat toate acestea la vârsta de treisprezece ani.

— La treisprezece ani, am luat contact cu ele. Cred că a durat o vreme până să le învăţăm, spune şi râde din nou.

— Povestiţi-mi despre defectele de caracter, trăsăturile principale de care aţi pomenit, şi scopul pedepsei.

— Pe scurt, toată lumea, absolut toată lumea, are o „trăsătură principală" care este o particularitate negativă. Uneori, aceasta preia controlul, din ea rezultând un defect de caracter grotesc. Trebuie să învăţăm să o identificăm, astfel încât să o putem stăpâni şi să ne corectăm evoluţia personală.

— Spuneţi-mi, aceste şapte defecte sunt precum cele şapte păcate capitale?

— Disciplina din copilărie nu are nimic de-a face cu practicile Ghildei, râde el. Credeam că vom discuta despre Ghildă pentru a spulbera o parte dintre basmele pe care le răspândesc Partidul Vital şi ceilalţi. Aş vrea să mi se dea ocazia să fac acest lucru.

— Aceste măsuri disciplinare izvorăsc din copilăria domniei voastre. Ele sunt rădăcina Ghildei, dacă îmi permiteţi să mă exprim astfel, aşa că este normal să fiu curioasă, explică Erica.

Crevan inspiră lent. Îmi dau seama că e nervos, dar încearcă să se stăpânească.

— Sunt şapte defecte de caracter. Autocritica înseamnă să te minimalizezi, să te subapreciezi. Autodistrugerea înseamnă să te sabotezi, să te pedepseşti, să-ţi faci rău. O astfel de persoană resimte o permanentă frământare lăuntrică care o face să se distanţeze de sine. Martiriul se referă la o persoană care îşi neagă responsabilităţile. Încăpăţânarea, împotrivirea la schimbări, inclusiv

la cele pozitive. Lăcomia înseamnă egoism, aviditate, exces. Aroganţa, sau complexul de superioritate, este nevoia de a fi perceput drept superior celorlalţi, pentru că normalitatea este intolerabilă. Nerăbdarea este intoleranţa faţă de orice obstacol sau amânare.

— Îi aplicaţi aceleaşi măsuri disciplinare şi fiului dumneavoastră, Art?

Crevan devine vizibil încordat.

— Fiul meu are optsprezece ani.

— Dar când era mai mic?

— Nu, răspunde el sec, foindu-se pe scaun.

— Tatăl şi bunicul dumneavoastră nu au avut nimic de obiectat? Pare să fie educaţia tradiţională în familia Crevan.

Crevan se încruntă la auzul întrebării aparent ridicole.

— Fiul meu nu a avut nevoie de asemenea metode de disciplină, ceea ce nu face decât să-mi confirme teoria că oamenii se schimbă. El aparţine unei generaţii de oameni purificaţi. Cu fiecare an care trece, numărul Defecţilor scade tot mai mult.

— Sau am putea spune că, în loc să-i aplicaţi măsurile disciplinare fiului dumneavoastră, le-aţi aplicat unei întregi naţiuni.

Crevan râde, prefăcându-se amuzat de afirmaţia jurnalistei.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, nu e câtuşi de puţin adevărat.

— Consideraţi că oamenii acestei ţări trăiesc sub teroare, domnule Crevan? Aşa cum a afirmat Enya Sleepwell în deschiderea dezbaterii de aseară? Nu cumva oamenii despre care spuneţi *că s-au schimbat* sunt, în realitate, paralizaţi de frică, se tem să nu facă greşeli, să ia decizii, să-şi asume riscuri, ca nu să nu fie pedepsiţi şi alungaţi din societate?

— Nicidecum. Nu sunt deloc de acord cu Enya. În momentul de faţă, oamenii au învăţat să gândească *înainte* de a acţiona.

— Vi se pare acceptabil dacă fac acest lucru de frică? Oare nu am încălcat principiile democraţiei?

— Să fim serioşi, spune Crevan, din ce în ce mai iritat. Trăim într-un stat democratic, iar, peste două zile, cetăţenii vor avea ocazia să meargă la urne şi să-şi facă vocea auzită.

— Ce se va întâmpla dacă oamenii vor vota pentru Partidul Vital, al cărui principal obiectiv este desfiinţarea Ghildei?

— Mă îndoiesc că se va întâmpla asta, spune el încrezător. Partidului Vital îi lipseşte experienţa. Nu ştim aproape nimic despre poziţia pe care o are Enya Sleepwell şi partidul ei cu privire la alte chestiuni, în afară de faptul că „se opun Ghildei". Din acest motiv, nu pot să nu mă întreb ce are de ascuns Enya Sleepwell. De ce o sperie Ghilda atât de mult?

— Cred că e din cauză că Ghilda i se pare o instituţie *inumană,* spune Erica.

Remarca este întâmpinată cu urale din public.

Erica trece mai departe, la alt subiect.

— Potrivit informaţiilor noastre, s-a deschis o anchetă în cazul domniei voastre.

— E vorba de o anchetă guvernamentală confidenţială. Am citit cu toţii ce scrie în ziare, îmi spune o voce la ureche.

Mă întorc şi o vad pe Enya Sleepwell lângă mine.

40

Crevan pare nedumerit, dar nu-şi pierde cumpătul în faţa dezvăluirii făcute publice în direct, la televizor.

— Cazurile Ghildei sunt deseori anchetate. Cazuri în care e nevoie de clarificări suplimentare. Sunt inspectori care au grijă ca lucrurile să nu scape de sub control, şi pe bună dreptate, explică el.

— Dar ancheta de faţă vă vizează personal pe *dumneavoastră,* domnule Crevan. E uşor de presupus că vor fi cercetate cazurile cele mai controversate, în special, cazul atât de cunoscut al lui Celestine North. Sunt voci care afirmă că a fost înfierată pe nedrept, că procesul în sine a fost Defect.

Inima începe să-mi bată tare la auzul propriului nume.

— Voi pune la dispoziţia anchetatorilor, spune Crevan, după o scurtă pauză, toate informaţiile referitoare la cazul lui Celestine North, dar, cum nu am cunoştinţă de această anchetă, nu voi discuta detaliile acestui caz la televizor. Ţin totuşi să asigur publicul că singura mea dorinţă este să se facă dreptate.

Crevan scrâşneşte din dinţi în aşteptarea următoarei întrebări, străduindu-se să-şi mascheze furia.

— Ultima întrebare. Dacă bunicul şi tatăl dumneavoastră ar mai fi în viaţă, ce semn credeţi că v-ar atârna de gât în momentul acesta? Care este „defectul de caracter grotesc”, ca să vă citez, care vă caracterizează?

Crevan cade pe gânduri, cu un zâmbet amuzat pe faţă.

— Lăcomia, spune el, în cele din urmă. Vreau mult, posibil prea mult pentru ţara mea, pentru concetăţenii mei. Vreau să avem parte de tot ce e

mai bun şi cred că mulţi mă privesc la fel cum îl priveam şi eu pe tata, în adolescenţă, ceea ce e de înţeles. Dacă eu trebuie să fiu lupul cel mare şi rău care transformă societatea noastră în una mai bună, îmi asum această poziţie, dar oamenii îmi vor mulţumi pentru ce am făcut, aşa cum şi eu i-am mulţumit tatei. Numărul Defecţilor acuzaţi e în scădere. Oamenii se schimbă. Oamenii discern rapid ce e bine şi ce e rău, nu mai au acelaşi cod moral ca în vremea bunicului meu, când ţara era în faliment şi, sincer vorbind, totul era un adevărat dezastru.

— Se poate spune, zice Erica, că liderii noştri actuali au învăţat din experienţele predecesorilor lor, din greşelile acestora. Iar pentru asta oamenii le pot mulţumi.

Afirmaţia îl surprinde neplăcut pe Crevan, dar reuşeşte să afişeze un zâmbet sau, mai degrabă, un rânjet.

— Am discutat cu Mark Houston înaintea interviului cu dumneavoastră din această seară, spune Erica, răsfoind foile pe care le are în poală.

Crevan se Luminează la faţă.

— Ah, Mark, mi-a fost prieten în şcoală. Nu l-am mai văzut de ani buni.

Apoi se încruntă aşteptând să vadă ce i-a mai pregătit jurnalista, care îşi consulta notiţele.

— L-am întrebat pe Mark dacă îşi mai aminteşte ce măsuri disciplinare aplica familia dumneavoastră. Dacă îşi mai aduce aminte că mergeaţi la şcoală, la fotbal, la cinema, în oraş, cu un semn legat de gât. Mi-a spus ca da. Eram curioasă să aflu care era defectul dumneavoastră cel mai frecvent. Ştiţi ce mi-a zis?

— Nu, dar, dacă are amintiri atât de clare din perioada aceea, înseamnă ca Mark are o memorie mult mai bună decât a mea.

Zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Mi-a zis că îşi aminteşte cu uşurinţă, pentru că era mereu acelaşi. Ceea ce dumneavoastră aţi

numi *principala trăsătură de caracter*, spune Erica şi citeşte din foi. Era vorba de *aroganţă*, ceea ce dumneavoastră aţi explicat mai devreme că înseamnă complex de superioritate. Supraevaluarea de sine, nevoia de a fi perceput drept superior de către ceilalţi, pentru că normalitatea este intolerabilă.

Crevan nu-şi mai poate ascunde furia.

— Domnule Crevan, vă mulţumesc pentru prezenţa dumneavoastră în această seară. A fost o discuţie extrem de edificatoare, spune Erica, zâmbind către camerele de filmat.

Lumea din sală aclamă la finalul interviului. În lumina difuză, oamenii vorbesc între ei, alţii intră repede pe internet ca să vadă reacţiile telespectatorilor. Iar, în tot acest timp, sunt elaborate chestionare, sondaje de opinie şi strategii.

— Nu pari foarte încântată, îmi spune Enya Sleepwell.

Scutur din cap.

— S-a enervat rău.

Iar eu ştiu foarte bine cum reacţionează Crevan când e furios.

41

— Mă bucur să te cunosc în sfârşit, spune Enya.

Îmi întinde mâna. Are o strânsoare puternică şi caldă.

— Şi eu, spun fără prea mare convingere. Veţi desfiinţa Ghilda dacă ajungeţi la putere?

Enya zâmbeşte.

— Eşti foarte directă. Noi nu folosim cuvântul *dacă*, ci *când.*

Observ că nu-mi răspunde la întrebare.

— Vino cu mine să discutăm între patru ochi, îmi spune şi ne îndepărtăm.

Carrick mă urmăreşte cu o privire uşor îngrijorată, temându-se probabil să nu o insult pe femeia pe care toţi cei de faţă o venerează, o consideră o eroină.

Enya îmi pune o mână pe spate şi mă conduce într-un birou micuţ, departe de agitaţie. Câteva persoane adunate în jurul unui computer părăsesc camera imediat ce o văd intrând.

Enya se aşază pe birou şi mă priveşte cu atenţie.

— Nu ai încredere în mine. De ce?

— Nu am încredere în nimeni, i-o tai scurt.

— E de înţeles.

— Carrick are mare încredere în dumneavoastră. Crede în dumneavoastră, la fel ca şi ceilalţi de aici şi ca miile de oameni din ţară care vă susţin. Mie nu mi-aţi dat încă niciun motiv de încredere, spun cu un nod în gât. Sper doar să nu vă uitaţi promisiunile dacă veţi ajunge la putere.

— *Când* voi ajunge la putere, nu-mi voi uita promisiunile. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a le duce la îndeplinire.

— Ce anume promiteţi?

— O atitudine corectă fată de Defecţi. Transformarea Ghildei, spune ea.

— Transformare? Atitudine corectă? spun. Nu ajunge. Toate astea trebuie să dispară.

— Vrei să desființăm Ghilda? mă întreabă îngrijorată. Nu o putem face peste noapte, Celestine. Trebuie s-o luăm treptat.

— Paşii mici sunt nesemnificativi într-o ţară care trebuie să facă salturi mari.

Meditează la vorbele mele.

— O să-mi ţin promisiunea faţă de Defecţi, crede-mă. Iar, dacă şi tu vei fi la fel de angajată ca până acum, un model de urmat pentru Defecţi, şi vei arăta populaţiei că Defecţii sunt oameni, nu monştri, nu mă vei ajuta doar pe mine. Te vei ajuta pe tine. Eşti o tânără demnă de admirat, Celestine. Ţara are nevoie de o persoană ca tine de mai multă vreme, o persoană care să ridice problema Defecţilor. M-ai inspirat enorm. Cred că se vede după sloganul meu de campanie.

Încuviinţez din cap.

— Da… e măgulitor.

— Şi acum revenind, spune-mi cu ce te pot ajuta.

O privesc mirată.

— Cred că e momentul ca cineva să-ţi întindă o mână de ajutor, nu?

— Ar însemna să ajutaţi un Defect. Şi un fugar, pe deasupra, spun.

— Uită-te în jur.

Privesc pe geam şi observ că majoritatea susţinătorilor ei de afară poartă banderole cu litera D, unii au cicatrici vizibile, alţii, în locuri ascunse.

— Eu nu ajut pe nimeni, îmi zice. Din punctul meu de vedere, ceilalţi mă ajută pe mine.

Zâmbesc.

— Isteaţă justificare.

Încă îmi tremură picioarele şi simt brusc nevoia să stau jos.

— Te simţi bine?

— M-a prins Crevan, m-a dus într-un centru secret al Ghildei şi mi-a injectat o substanţă paralizantă. Am reuşit să fug de acolo.

Se uită la mine şocată. Durează o vreme până să priceapă ce-i spun.

— Ce se întâmplă între voi doi, Celestine? De ce e atât de obsedat de tine?

— Nu vă pot spune.

— Dar e ceva.

Încuviinţez din cap.

— Ceva serios.

— Crucial.

Face ochii mari.

Iau o hotărâre.

— Mă zbat să expun adevărul despre Crevan. Sunteţi dispusă să mă ajutaţi?

— Prin orice mijloc.

Ieşim din birou şi Enya mă conduce la un bărbat retras într-un colţ liniştit, departe de toată agitaţia. Stă aplecat în faţa unui computer, cu un monitor imens cum n-am mai văzut, înconjurat de trei laptopuri şi un păienjeniş de cabluri. Are căşti la urechi şi analizează cu atenţie o înregistrare pe monitor, care o prezintă pe Enya în turneul ei de campanie.

— Se ocupă de editarea prezentării electorale, îmi explică Enya. Se difuzează mâine-seară.

Pune o mână pe umărul bărbatului care îşi scoate căştile.

— Pete, am o fată aici care are nevoie de tine. Pune-i la dispoziţie tot ce vrea.

Entuziasmată, iau tot ce pot de la Pete. Îndes în rucsac un laptop, un telefon şi încărcătoarele. Îl simt pe Carrick în spatele meu.

— Adineauri, am vorbit cu Tina, mă anunţă. Pentru că încă „dormi”, doctoriţa Greene a decis să amâne operaţia până mâine-dimineaţă. E prea târziu să o mai facă acum. Aşa că am scăpat cu bine astă-seară. Mâine-dimineaţă, la prima oră, mama ta o să se înfiinţeze acolo.

Mi se face rău la gândul ca Juniper să petreacă noaptea în locul acela oribil. Orice se poate întâmpla cât timp e Crevan prin preajmă, mai ales

că este prost-dispus după interviul dezastruos cu Erica Edelman. Îmi fac griji şi pentru mama, când mă gândesc că o să dea piept cu fluierarii, o să intre acolo şi o să-i acuze că i-au încurcat fiicele. Chiar o să ţină păcăleala? O să le lase pe amândouă să plece? Uit de orice slăbiciune şi mă mişc extrem de repede.

— Ai voie să iei toate lucrurile astea? mă întreabă Carrick în şoaptă.

— Enya a zis că pot să iau tot ce vreau.

Ridică din sprâncene.

— E o femeie amabilă, recunosc, în cele din urmă.

— Ce pui la cale? mă întreabă Carrick.

— Mergem în vizită la cineva, spun.

— La cine?

Îmi vine în minte sfatul lui Raphael Angelo. Decât să fugi o viaţă întreagă de ceva, mai bine înfrunţi problema odată pentru totdeauna.

Bileţelul pe care mi l-a dat Tina când am fugit conţinea o adresă. Nimic altceva, niciun nume, nicio lămurire, dar nici nu-mi trebuie. Ştiu exact adresa cui este.

— Mergem în vizită la Mary May.

42

De câte ori îmi este neclar ceva, mă gândesc la ceea ce ştiu. Cine e împotriva mea, cine e de partea mea. În cine pot avea încredere, în cine nu pot şi cum să mă folosesc de ambele părţi. În mare, cine e împotriva mea? Cei care nu sunt Defecţi. Cine e de partea mea? Defecţii.

Nu putem risca să mergem până la maşina lui Leonard ori Mini Cooper-ul lui Raphael la o oră atât de târzie, la fel cum este exclus să folosim vreunul dintre vehiculele pe care le deţine Enya Sleepwell. Vestea că are legătură cu mine ar distruge tot ce a făcut până acum pentru a câştiga încrederea oamenilor. Trebuie să stăm printre ai noştri şi singurul mijloc de transport pe care îl putem folosi în siguranţă ca să ajungem acasă la Mary May este autobuzul care transportă Defecţi.

Mary May locuieşte în afara oraşului, dincolo de suburbii, lângă lac. Mi-a părut mereu genul de persoană care locuieşte la o fermă, poate la una de cai, dar poate că nici animalele n-o plac. Am un al şaselea simţ când vine vorba de oameni ca ea. Cu toate astea, nu m-aş fi aşteptat niciodată la un lac. Lacul este ceva frumos, magic, înconjurat de munţi pictaţi de umbrele norilor şi de negură. Familia prietenei mele Marlena are o casă de vacanţă acolo. Mergea acolo aproape în fiecare weekend şi, uneori, mă lua şi pe mine. Mama ne urca deseori în maşină şi ne ducea acolo ca să admirăm răsăritul. Asta până când eu şi Juniper am început să ne plângem că e plictisitor, iar, de atunci, s-a dus singură. Mă încearcă un sentiment de vinovăţie acum.

Nici eu, nici Carrick nu avem certitudinea că înregistrarea se află la Mary May, dar e singurul nostru indiciu. Din spusele lui Juniper, a venit la noi acasă în haine civile, a luat toate obiectele din camera mea şi le-a încărcat în maşina personală.

Nu-mi pot imagina ce fel de haine erau, nici nu-mi vine să cred că are în garderobă altceva decât uniforma de Fluierat. Ştiu însă că judecătorul Crevan a pus o presiune uriaşă pe ea ca să mă găsească, dar şi ca să recupereze filmarea. Dar i-am scăpat printre degete. Cel mai sigur, lucrurile mele se află în casa ei, ca să le poată examina în voie. Sunt doar nişte obiecte, dar mă întristează să ştiu că sunt acolo. Dragii mei ursuleţi de pluş, fotografiile, cărţile, hainele, tot ce aveam mi-a fost răpit.

Juniper mi-a dat o şapcă. O trag jos pe frunte şi îmi despletesc părul ca să acopăr semnul de pe tâmplă. Purtăm banderolele cu litera D primite de la echipa coordonată de Enya, ca să nu ieşim în evidenţă. Un Defect care urcă într-un autobuz pentru Defecţi fără banderolă ar atrage imediat atenţia. N-am mai purtat-o de câteva săptămâni şi faptul că o am pe braţ este ca o greutate în plus pentru mine. Evident, Carrick se simte la fel, fiindcă i se schimbă tot comportamentul în momentul în care se vede cu ea pe braţ. Presupun că ăsta e şi scopul, să ne simţim hărţuiţi, umiliţi şi izolaţi de societate.

Cel puţin, Carrick a fost cruţat de ruşinea de a-şi expune semnul zi de zi, deşi înfierările sunt o nedreptate atât pentru cei ale căror semne se văd, cât şi pentru cei care le pot masca, iar banderolele cu litera D au fost introduse special pentru a elimina această distincţie.

Ajungem în staţia aglomerată de autobuz, plină cu Defecţi. Semenii noştri. Carrick îşi trage şapca pe ochi şi se postează lângă mine, cu privirea în pământ. Eu stau cu spatele la ceilalţi.

La urcare, fiecare Defect îşi trece cartea de identitate prin cititorul magnetic, apoi ia loc pe un scaun.

— Nu avem cărţi de identitate, îmi şopteşte Carrick.

— Ba avem, spun.

Bag mâna în rucsac şi scot două cartele pe care le-am împrumutat de la Enya. Dacă îi pasă într-adevăr de ei, o să-i ajute să facă rost de altele.

Carrick se uită mirat şi râde, impresionat de ingeniozitatea mea. Chiar dacă s-a nimerit ca eu să fiu Harlan Murphy, analist IT în vârstă de treizeci de ani, iar el e Trina Overbye, o bibliotecară de peste patruzeci de ani.

Urcăm în autobuz cu capul în pământ şi ne aşezăm pe rândul din spate. Nu ştiu dacă se uită cineva la mine, pentru că eu nu mă uit la nimeni.

Ar trebui să mă simt în siguranţă într-un autobuz plin cu Defecţi, semenii mei, şi totuşi mi-e frică. Pe ecranul din faţă, apare un mesaj. E un anunţ sponsorizat de Ghildă, ca, de altfel, toate anunţurile difuzate în autobuzele pentru Defecţi. E fotografia lui Carrick. Inima începe să-i bată nebuneşte şi îi dau un ghiont zdravăn ca să-i atrag atenţia.

Fotografia e din perioada când Fluierarii l-au dus la Castelul Highland. Recunosc fundalul, e ca o poză de identitate. Se uită la cameră cu o privire duşmănoasă şi rea, de tip cu adevărat dur, cu gâtul gros şi muşchii umerilor umflaţi.

Sub fotografie, stă scris: FUGAR.

Recunosc vocea ciripitoare a jurnalistei care i-a luat locul Piei Wang.

„Carrick Vane se ascunde împreună cu Celestine North, al cărei complice este. Cei care îi întâlnesc sunt rugaţi să sune la numărul acesta de telefon şi vor fi recompensaţi.”

Să oferi recompensă unui Defect e ca şi cum ai lăsa un copil singur într-un magazin de dulciuri.

— Juniper, îi spun lui Carrick. Şi-au dat seama că nu sunt eu. Nu mai avem timp.

— Nu-i adevărat, nu spun nimic de tine, îmi zice. Uite.

Are dreptate. Anunţul se referă doar la Carrick. Crevan încă îşi imaginează că eu sunt pe patul de spital şi nu-i mai rămâne decât să îl reducă la

tăcere pe Carrick. Peste patruzeci de minute, mama şi echipa ei vor da buzna în spitalul lui Crevan şi abia atunci se va prinde că i-am scăpat din nou de sub nas. O să-mi vrea capul pe tavă.

Femeia de pe scaunul din faţă se întoarce şi ne priveşte îndelung. Ridic ochii şi mai văd câteva capete întoarse spre noi.

— Stai liniştită, spune Carrick, cu privirea în pământ.

N-am cum să stau liniştită. Deja toţi pasagerii din autobuz s-au întors să ne examineze. Îi văd pe câţiva butonând telefoanele.

Autobuzul opreşte brusc pe marginea drumului. Îmi sare inima din piept. Îl ţin pe Carrick de mână, eu stau la fereastră, el la culoar, iar degetul lui mare îmi mângâie cicatricea din palmă. Cred că o face inconştient. E ca şi cum mi-ar păzi rănile, ca şi cum ar preţui tot ceea ce lumea consideră urât.

Şoferul se ridică de la volan şi ni se adresează.

— Vă rog să coborâţi cu toţii câteva clipe. Mergeţi la o cafenea, beţi o cafea, faceţi-vă nevoile sau ce altceva doriţi.

Se aud câteva bombăneli şi lumea începe să se îngrijoreze.

— Ce se-ntâmplă? şoptesc.

Carrick ridică din umeri.

— E intolerabil, protestează un bărbat de vârstă mijlocie, ridicându-se în picioare. E a *treia* oară săptămâna asta când autobuzul meu are întârziere. Nu mai suport. Coborâm şi, pe urmă, ne trezim că nu mai putem urca. Ba sunt probleme la motor, ba la pneuri. Şi eu ce fac? Iar ajung să fiu pedepsit, fiindcă am depăşit ora stingerii. Nu mă dau jos nici mort, zice el şi îşi pune mâinile în sân.

Câteva voci îl aclamă.

— E o înscenare! strigă altcineva şi uralele se înteţesc.

Majoritatea vor să evite scandalul şi coboară imediat din autobuz. Înăuntru, rămân vreo şase persoane.

— Ascultaţi-mă, spune şoferul. Astea sunt ordinele. Adineauri, m-au anunţat. Trebuie să opresc şi să aştept mecanicul. Nu fac decât să respect ce mi se spune.

Pasagerii se răstesc la el şi flutură dispreţuitori din mâini. Nimeni nu-şi părăseşte locul.

— Mai bine coborâm, îi spun lui Carrick.

Dau să mă ridic, dar mă trage înapoi.

— Stai puţin.

Ghilda are o problemă cu autobuzele pentru Defecţi, pentru că toţi cei aflaţi la bord sunt Defecţi. Pentru că legea spunea că nu au voie să se adune mai mult de doi la un loc, au trebuit să tină cont de ea şi în cazul autobuzelor. La început, era câte un Fluierar în fiecare autobuz, după care, dovedindu-se prea costisitor, au pus un Fluierar pe post de şofer. Dar, chiar înainte să înceapă campania electorală, şoferii de autobuz au intrat în grevă, acuzând că sunt lăsaţi fără slujbe. Ca să creeze noi locuri de muncă, guvernul a fost nevoit să dea posturile de şoferi înapoi civililor. În locul Fluierarilor, au fost montate camere de luat vederi, pentru a evita riscul unor potenţiale revolte.

Deodată, o bătrână se întoarce spre mine şi Carrick şi ne spune:

— Nu puteţi rezolva problema?

Toată lumea se uită la noi. Inclusiv şoferul.

— Rahat, şopteşte Carrick.

— Ce puneţi la cale voi doi? întreabă şoferul, recunoscându-ne imediat.

— De parcă ţi-ar spune ţie, îl repede bătrâna. Sunt tineri, au toată viaţa înainte, fac exact ce-ar fi trebuit să facem şi noi de la bun început.

Îi zâmbesc recunoscătoare.

— Ascultaţi-mă, spune şoferul şi ridică braţele. Am şi eu un nepot Defect. Până să păţească asta, nu vă suportam. După aia, am început să văd lucrurile cu alţi ochi.

Tăcere.

— Nu vreau să fiu în autobuz cu ei doi! strigă altă femeie. O să am necazuri doar pentru că v-am văzut. Am suferit destul din cauza voastră. De ce nu pleci capul şi faci ce ţi se cere, Celestine North? Nu ne mai băga în belele şi pe noi, ceilalţi!

Mă ridic şi mă adresez pasagerilor. Îmi tremură picioarele.

— Aţi uitat că sunt de partea voastră? Încerc să dovedesc că *nu* suntem Defecţi. Sau, chiar dacă suntem, că nu e nimic în neregulă cu asta. Toţi am făcut greşeli şi am învăţat din ele. Dar am nevoie de timp ca să realizez ce mi-am propus.

— Fata asta este singura care ne apără drepturile, spune o femeie. Sau, cel puţin, singura care nu foloseşte violenţă. Toţi huliganii care incită la scandal nu fac niciun bine cauzei noastre. Cel puţin, Celestine luptă pe cale paşnică.

— Da, are dreptate. Oamenii o plac. I-am auzit spunând asta. Nu prea înţeleg ce face, dar *o plac.* Multă lume se îndoieşte că a fost judecată corect. Vă vine să credeţi că se spune asta despre un Defect?

— N-o să iasă nimic de-aici! răbufneşte un bărbat. O să se stingă, ca orice altă discuţie.

— Ce altă discuţie? îl apostrofează bătrâna. Defecţii n-au avut *niciodată* parte de atâta susţinere. Trebuie să contribuim şi noi dacă vrem mai multă.

— Nu vom pierde susţinerea, intervin. Nu voi permite aşa ceva.

Şoferul pare să mediteze, cântăreşte cu grijă toate argumentele, de parcă ar fi judecător şi juriu în propriul său autobuz.

— O să-mi eliberezi nepotul? întreabă.

— Fac tot ce depinde de mine, răspund.

Dă aprobator din cap şi se uită la Carrick.

— O ajuţi şi tu?

— Ea ne ajută pe noi toţi.

— Unde vreţi să mergeţi?

Îi întind foaia pe care e scrisă adresa. O studiază cu atenţie.

— Presupun că e o chestie importantă.

Încuviinţez din cap.

— O să-i duc unde vor să ajungă, are cineva vreo obiecţie?

Scepticii tac mâlc.

— Dacă suflaţi o vorbă despre asta, o să spun că sunteţi o şleahtă de mincinoşi. Ne-am înţeles? ameninţă şoferul.

Femeile din faţa noastră ne strâng mâinile şi ne urează noroc.

— Vreau să fie clar că ei sunt singurul motiv pentru care mă dau jos, declară bărbatul care a declanşat protestul, apoi se uită la mine. Fă-o pentru noi, Celestine. Ai puterea să reuşeşti.

Pleacă, îndreptând un deget ameninţător spre şofer.

— Ai face bine să-i duci unde trebuie.

Îmi dau lacrimile de recunoştinţă. Trebuie să lupt pentru ei, pentru toată lumea.

Şoferul se întoarce la volan şi închide uşile, fără să mai lase pe nimeni altcineva să urce la bord. Oamenii se uită furioşi la autobuz. Porneşte motorul şi plecăm.

Într-un autobuz, mi-am pierdut încrederea în umanitate. Tot într-un autobuz, am regăsit-o.

43

E deja noapte când coborâm din autobuz. Şoferul ne lasă cât mai aproape de casa lui Mary May. E periculos să se apropie mai mult, căci un autobuz pentru Defecţi care se abate de la ruta sa obişnuită ar trezi imediat suspiciuni.

Căsuţa lui Mary May, cu acoperiş de stuf, stă singuratică lângă pontonul de pescuit. Ca să intri pe aleea ei îngustă, trebuie să faci la dreapta, înainte de capătul pontonului, iar grădina se întinde până în lac. Ustensilele de pescuit se leagănă alene pe mal. Casa e cufundată în beznă. Sper să fie plecată, ceea ce ne-ar uşura mult sarcina, dar, deocamdată, nimic nu a fost uşor.

Coborâm spre ponton şi escaladăm zidul grădinii, o peluză lungă plină cu flori exotice, bine îngrijită şi traversată de un pârâiaş peste care se întinde un podeţ. Un peisaj atât de idilic pentru un monstru ca Mary May.

Înaintăm cu prudenţă şi mă ţin după Carrick, până în spatele tufelor, de unde putem cerceta casa mai bine. Este poziţionată cu spatele către lac. În partea din spate trebuie să ajungem noi. Îmi făcusem un plan atât de simplu. Mergem acasă la Mary May şi luăm înregistrarea, dar, odată ajunşi la faţa locului, îmi dau seama că planul meu lasă mult de dorit. Problema cea mai mare este cum pătrundem în casă.

— Cum intrăm? întreb în şoaptă.

— Sunăm la uşă, o legăm bine, îi tragem un pumn la nevoie, îi tragem un pumn chiar dacă nu e nevoie. Tu iei globul de cristal.

Mă uit la el, convinsă că este cea mai ridicolă idee pe care am auzit-o vreodată.

— Dacă o rănim, o să avem şi mai multe necazuri. O să ne urmărească şi poliţia. Mary May e un Fluierar important.

— Atunci nu-i fac nimic. Doar o leg. Bine de tot.

— Carrick, spun uşor exasperată, trebuie să găsim altă soluţie decât forţa brută.

Se uită la mine cu o privire goală.

Trag o înjurătură în gând, dându-mi seama că trebuie să fac planul singură. Înţeleg că e surescitat, numai când te gândeşti la pericolele care ne pândesc şi deja te trec fiori. Studiez casa, ca să găsesc o cale de a pătrunde. În prag, apare o siluetă. Uşa din spate se deschide brusc şi ne lăsăm amândoi la pământ.

— Drace! Ea e.

Sunt sigură că ne-a văzut. Cui îi arde să se plimbe prin grădină la ora unsprezece noaptea?

O bătrână în cămaşă de noapte păşeşte pe iarbă în picioarele goale. Are părul lung şi cărunt, împletit într-o parte, şi se profilează ca o stafie în cămaşa albă, vaporoasă, pe cerul negru.

A lăsat uşa deschisă. Îl văd pe Carrick uitându-se la ea. Ştiu ce îi trece prin minte, dar instinctul îmi şopteşte că ar fi o greşeală să ne năpustim spre casă.

Bătrâna seamănă cu Mary May şi realizez imediat că e mama ei, singurul membru al familiei, în afară de Mary May, care a scăpat neînfierat. Bătrâna ia o stropitoare de lângă uşă şi începe să ude ghivecele suspendate. Nu curge niciun strop de apă.

— Ţţţţ, mormăie ea. E goală.

Se uită spre lac şi porneşte prin grădină.

— Bun. Eu fug în casă, tu stai de pază, spune Carrick, gata să o ia la goană.

— Stai un pic, spun şi îl apuc de braţ.

Trebuie să îl ţin cu ambele mâini de braţ ca să-l opresc.

— N-o putem lăsa acolo. E mult prea aproape de apă. O să cadă.

— Ai o obsesie să ajuţi bătrâni? mă întreabă, dar glasul îi e blând, iar atingerea mâinii, caldă.

Bătrâna stă pe iarbă şi se apleacă peste margine, ca să bage stropitoarea în apă. Mă duc spre ea. Fără să spun nimic, îi iau stropitoarea din mână, o umplu cu apă şi i-o dau înapoi.

Îmi aruncă o privire circumspectă, nu glacială, ci mai degrabă curioasă, parcă încercând să mă identifice.

— Vine după mine astă-seară? mă întreabă cu o voce suavă, aproape copilărească.

Nu spun nimic, neştiind la ce se referă.

— Dumnezeu. El te-a trimis să mă iei. Nu-i nimic, spune ea şi se îndreaptă de spate. Sunt pregătită. O să-l văd din nou pe Bobby.

Întoarce capul spre casă.

— Ar fi bine să mă împac cu ea. Sper ca bunul Dumnezeu să aibă milă de ea, spune bătrâna, cu o privire optimistă. A făcut greşeli pentru că aşa a crezut ea că e corect. Sunt mama ei. O să merg în faţa lui Dumnezeu şi o să-l rog să o ierte. Dar ceilalţi… ceilalţi n-o vor ierta în veci. Sper să mă ierte pe mine. Din cauza ei au ajuns Defecţi, adaugă şi chipul i se înăspreşte din nou. Nu-mi amintesc prea multe, dar asta mi-o amintesc. Caută ceva. Ai idee ce caută?

Încuviinţez din cap.

— Noapte de noapte, se duce în garaj. Oare El ştie unde e? Dacă El ar şti, cred că şi-ar găsi şi ea liniştea. O macină…

În căsuţă, se aprinde o lumină. Ridicăm amândouă privirea.

— Vine, şopteşte bătrâna. Cât timp mai am până când mă ia Domnul?

Îmi sare inima din piept când o văd pe Mary May că iese din casă şi vine spre noi.

— Mamă! urlă ea furioasă.

Duc un deget la buze şi sper să nu-l observe pe Carrick care face semne disperate din mâini. Mama lui Mary May dă aprobator din cap.

— Vii după mine, da?

Încuviinţez din cap.

Împăcată, îşi ia stropitoarea, iar eu mă pitesc repede în spatele unui tufiş. Carrick îmi aruncă o privire alarmată, dar niciunul dintre noi nu schiţează vreo mişcare. Nu avem altă cale de scăpare decât lacul. Iar, la nevoie, ne vom arunca în el. Mă prinde protector de mijloc şi mă strânge cu putere.

Mama lui Mary May priveşte oglinda lacului, ca şi când şi-ar lua adio de la el, cu un aer resemnat, dar nu şi trist. Pe chipul ei, se citeşte mulţumirea, satisfacţia, liniştea. Regret confuzia creată, dar bătrâna pare împăcată cu soarta ei.

— Mamă! răsună glasul aspru al lui Mary May, aproape ca un mârâit.

E îmbrăcată tot în cămaşă de noapte şi se îndreaptă nervoasă spre mama ei.

— Am luat apă pentru flori, îi spune bătrâna cu răceală. N-a mai plouat de câteva zile.

— De câte ori ţi-am zis să nu te mai apleci peste margine? E periculos! Poţi să cazi în apă. Cum ai… mamă, cum ai făcut rost de atâta apă?

— De la înger. De la îngerul milostiv. Vine să mă ia.

— Înger? şopteşte Carrick, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Mă abţin de la orice explicaţie, de teamă să nu mă audă Mary May. Mă mir că nu ne-a adulmecat deja cu simţurile ei supranaturale de Fluierar. Ia stropitoarea din mâna mamei sale.

— Gata cu aiurelile despre îngeri, mamă. E trecut de ora unsprezece. Trebuie să te culci. Dacă nu te potoleşti, o să montez un sistem de alarmă.

Ne uităm unul la altul. Deci, nu au sistem de alarmă.

— Bobby ţine morţiş ca florile să fie udate.

— Tata s-a dus, mami, ai uitat?

— Lui Alice îi place să adune petale ca să le folosească la proiectele ei artistice.

Mary May trage aer în piept.

— Să nu te mai aud că-i pronunţi numele în prezenţa mea, şuieră ea.

Varsă apă înapoi în lac, îşi prinde mama de cot şi o conduce spre casă.

— Unde e toată lumea? întreabă mama ei, pe un ton exasperant de copilăros. De ce nu-mi spui niciodată? Vreau să-mi văd copiii. Vreau să ştiu că sunt bine. Vreau să-mi iau rămas-bun de la ei.

— N-ai de ce să-ţi iei rămas-bun. Nu păţeşti nimic lângă mine, da? Suntem doar noi două, mamă, şi nu avem nevoie de altcineva.

Le urmărim cum intră în casă.

— Femeia e chiar mai scrântită decât credeam, şopteşte Carrick.

Ea îi instruieşte pe viitorii Fluierari. Mă gândesc la Art şi la cât de mult îi otrăveşte Mary May mintea. Cine ştie ce i-o fi spus despre mine? Cine ştie câte minciuni i-a băgat în cap? Iar el le-a crezut. Îi găsesc scuze lui Art din nou? Încerc să mi-l alung din minte.

Se aprinde lumina în camera din faţă.

— Dormitorul mamei, spune Carrick. Unde naiba găsim globul ăla? Cine ştie pe unde o fi?

— În garaj, spun, uitându-mă la clădirea anexă.

— De unde ştii?

— Mama ei mi-a zis că tot scotoceşte prin garaj. Acolo trebuie să fie.

O zărim pe Mary May trecând încă o dată prin dreptul uşii din spate, apoi se aprinde o lumină şi vedem bucătăria. De acolo, trece în garaj. Se aprinde lumina la cele două ferestre înalte ale garajului. Putem să pătrundem doar prin casă sau pe intrarea principală pentru maşină de pe cealaltă parte.

Se aud zăngănituri, sunetul cutiilor mutate din loc, ciocnete, apoi ţipete, un fel de urlete sălbatice. Te înfioară, te duce cu gândul la o vrăjitoare arsă pe rug, un ţipăt chinuit de spaimă şi frustrare.

Am impresia că devastează totul şi mi-e teamă să nu spargă globul şi să găsească înregistrarea

ascunsă în el sau să îl strice. S-a făcut rece afară, e de la briza lacului. Dârdâi în tricoul meu subţire, Carrick mă ia în braţe, mă sărută pe gât şi mă încălzeşte imediat cu trupul lui.

Mary May cotrobăie vreo douăzeci de minute, după care, se lasă tăcerea. Căutările frenetice au epuizat-o. Lumina din garaj se stinge şi femeia reapare în bucătărie, desfigurată, cu părul vâlvoi, desprins din obişnuitul ei coc impecabil. Tremur din nou şi Carrick mă strânge mai tare lângă el.

Lumina se stinge şi Mary May dispare. Dormitorul ei se află în partea din faţă a casei, camera mamei, în spate.

— Mai stăm vreo patruzeci şi cinci de minute, după care intrăm, spune Carrick. O să dureze până când se calmează.

Oftez de nerăbdare. Suntem atât de aproape şi totuşi atât de departe.

— N-avem atâta vreme de pierdut, Carrick. Dacă descoperă Crevan că am fugit, pe cine crezi că o să sune mai întâi? Pe ea, normal.

— Ţi-am explicat că avem destul timp, îmi răspunde, uitându-se la ceas. Au reprogramat operaţia mâine-dimineaţă. Mai sunt cel puţin şapte ore până când se va duce mama ta peste ei. Tina o păzeşte pe Juniper. Crevan nu-i acolo. Totul e în regulă. Tina o să mă anunţe dacă apare Crevan.

— Şapte ore înseamnă enorm, spun, gândindu-mă câte nenorociri se pot întâmpla în acest răstimp.

Pândesc casa cu un gol în stomac.

Bunicul e închis la Castelul Highland în timp ce Ghilda strânge dovezi împotriva lui, Juniper e prizonieră într-un spital improvizat, mama se pregăteşte să dea buzna acolo şi să declare că s-a comis un abuz şi o nedreptate, Carrick se află pe lista celor mai căutaţi infractori. În momentul ăsta, toţi suntem în pericol. Nu-i pot trage la fund după mine. Planul trebuie neapărat să reuşească.

44

Pândim casa lui Mary May cu ochi de vultur. Patruzeci de minute mai târziu, după ce ne convingem că s-au liniştit apele în casă, trecem la acţiune. Carrick se furişează până la garaj ca să verifice dacă putem intra fără să o luăm prin casă, dacă există o alternativă. Nu există nicio uşă, nicio încuietoare pe care s-o forţeze, niciun geam pe care să-l spargi, iar cele două ferestre din partea de sus sunt prea înguste ca să ne putem strecura prin ele. Nu avem altă soluţie decât să trecem prin casă.

Mă duc la fereastra dormitorului mamei, cu inima cât un purice, şi ciocănesc încet, rugându-mă ca Mary May să nu fie acolo.

Tresar când mama ei îmi apare în faţă. În lumina aceea, cămaşa albă, părul şi chipul cenuşii îi conferă o înfăţişare mai degrabă sinistră, decât angelică. Pun un deget pe buze şi îi fac semn către uşa din faţă. Bătrâna se îndreaptă spre ea, fără să scoată un sunet. O deschide, intru şi mă ţin după ea, lăsând uşa întredeschisă pentru Carrick. Înăuntru, domneşte o linişte mormântală. Înaintez tiptil, dar ghetele lui Carrick sunt atât de grele, încât îi este imposibil să se strecoare furiş. Încremenesc de câte ori loveşte ceva ori scârţâie podeaua. În casă miroase a prăjituri şi a igrasie.

La capătul holului îngust se află dormitorul lui Mary May. Uşa e întredeschisă, ca să audă orice mişcare a mamei sale. Intru în dormitorul mamei şi închid uşa cu atenţie. Mă aşez lângă ea, pe un scaun. Bătrâna se întinde pe pat, rezemată de perne.

— Ştiu cine eşti, îmi şopteşte. Nu eşti înger. Eşti fata aceea Defectă.

Încremenesc. Îmi vine să o iau la fugă, dar bătrâna întinde mâna spre mine.

— Stai jos, îmi zice. Aşa e normal să se întâmple. Aşa e corect. Ai venit după obiectul pe

care îl caută Mary May?

Încuviinţez din cap.

— Şi va îndrepta lucrurile?

— O să încerc.

— O să reuşeşti, îmi spune. Am o presimţire în ceea ce te priveşte. Am mai cunoscut o singură fată la fel de hotărâtă ca tine.

Ştim amândouă la cine se referă.

— Minunat lucru e dragostea, aşa spunea tata mereu. El era o fire romantică, spune bătrâna. Dar eu văd ce orori se pot naşte din dragoste. Războaie. Situaţia de faţă.

— Ce s-a întâmplat? întreb în şoaptă.

— Mary May l-a iubit nespus pe Henry, dar dragostea ei n-a fost ceva minunat, a fost ceva… nefiresc. Era… obsedată de el. Când Henry a părăsit-o şi s-a îndrăgostit de sora ei mai mică, Alice, Mary May şi-a pierdut minţile. S-a întors împotriva lui Alice şi a tuturor membrilor familiei care ştiuseră de aventura celor doi şi nu-i spuseseră. Oamenii i-au ascuns asta, pentru că ştiau cum avea să reacţioneze, dar nimeni nu s-a aşteptat să ne facă aşa ceva. Pur şi simplu, ne-a distrus.

— I-a denunţat Ghildei?

— A denunţat afacerea familiei. Toţi lucrau la ferma de la Yellow Meadows. Era o mică fermă de familie. Aveam o cooperativă, oamenii cumpărau acţiuni care le dădeau dreptul de a achiziţiona produse de la fermă. Laptele era curat, animalele nu erau tratate cu hormoni de creştere, toate produsele erau organice. Lui Tommy îi plăcea agricultura adevărată. Ministerul Resurselor Naturale stătea cu ochii pe ei. Mary May ştia asta şi le urmărea fiecare mişcare, doar-doar vor călca strâmb. Ghilda i-a declarat Defecţi, a zis că mâncarea lor e periculoasă şi ne-a pus să distrugem totul. Am aruncat tot laptele, am spart ouăle. Mâncare cât se poate de bună. Agricultura sănătoasă e privită ca o infracţiune, marile

corporaţii nu vor să le facem concurenţă. Alice nici măcar n-avea vreo legătură cu asta. Era medic veterinar şi se ocupa de animale, dar a fost pedepsită odată cu ceilalţi. I-au acuzat că sunt autonomi, independenţi. Că sunt o pată ruşinoasă pe obrazul societăţii. Le-au frânt inimile, exact ce şi-a dorit Mary May.

O podidesc lacrimile, chiar şi după atâta vreme, durerea este încă sfâşietoare. Abia acum îmi dau seama de unde ştia bunicul atâtea lucruri despre Mary May şi originile ei agricole. Comunitatea fermierilor e o lume mică.

— Îmi pare rău, îi spun şi îi întind un şerveţel. Îmi cer scuze că v-am speriat mai devreme.

Bătrâna zâmbeşte.

— Nu m-am speriat, tocmai asta e interesant. Ceea ce înseamnă că sunt pregătită sufleteşte.

Pare împăcată.

Tresărim amândouă la auzul unui ciocănit în fereastra dormitorului. Sunt convinsă că Mary May a chemat gărzile şi că totul s-a terminat. Mama ei trage draperia şi dăm cu ochii de Carrick, cu globul de cristal în mână.

— Asta căuta Mary May? mă întreabă bătrâna.

— Da, asta căuta.

— Deci, lucrurile vor reveni la normal acum? mă întreabă plină de speranţă. Îmi vreau familia înapoi.

Îi prind mâinile între palme şi i le strâng afectuos.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă.

45

Sunt acasă la judecătoarea Sanchez, împreună cu Raphael Angelo. Un apartament de marmură şi sticlă, situat la ultimul etaj al celei mai înalte clădiri din oraş, complet diferit de cabana din munţi a lui Raphael. Judecătorii Ghildei sunt plătiţi cu bani grei ca să înfiereze cetăţenii şi să se uite de sus la ceilalţi, începând din sala de judecată şi până la apartamentul din oraş. Oamenii sunt doar nişte pete minuscule în parcarea de sub fereastra ei, aproape inexistenţi, iar hotărârile se iau fără să se ţină cont de realitate.

Totuşi, realitatea a pătruns acum în locuinţa judecătoarei Sanchez. Încă nu s-a dezmeticit, este adormită, după ce-am dat buzna peste ea cu noaptea în cap.

E aproape de nerecunoscut fără rujul ei roşu şi ochelarii cu rame roşii care au făcut-o celebră. E nemachiată, are părul prins într-o clamă şi stă înfofolită într-un pulover negru de caşmir, de parcă i-ar fi frig, deşi nu e deloc frig.

Stăm în spaţiul deschis care serveşte drept bucătărie, salon şi sufragerie. E enorm, cu ferestre cât peretele şi tavan de sticlă. Mă surprinde uitându-mă la el.

— Fiul meu e pasionat de stele, îmi spune. Tocmai de-asta am şi cumpărat apartamentul.

— Cred ci termenul corect e astronom, spune un adolescent şi intră în bucătărie, somnoros, ciufulit şi legându-şi cordonul halatului.

Pare cam de-o seamă cu mine, e frumuşel, ţanţoş şi are un aer uşor arogant.

— Doar dacă eşti plătit să te uiţi la ele, îi răspunde mama lui, uitându-se la laptopul pe care i-l pune în faţă Raphael.

Băiatul mă măsoară din priviri, apoi se întoarce mirat spre mama lui. Celestine North se află în casa lor.

— Avem cafea, mamă? o întreabă.

Nu reuşesc să mi-o imaginez ca mamă. Ca pe o femeie capabilă să iubească şi să ţină la cineva. Bănuiesc totuşi că judecătoarea Sanchez vrea să mă ajute, chiar dacă îşi urmăreşte propriul interes.

Ea îi face semn din cap spre cafea.

— Vreau şi eu una, te rog, îi spune Raphael.

— Mamei îi place să privească în jos, eu prefer să privesc în sus, spune băiatul şi îi pune cana în faţă lui Raphael. Vrei să mergem sus să-ţi arăt? mă întreabă, după aceea. Am un telescop.

Nu ţin morţiş să vid filmarea la care urmează să se uite Raphael şi judecătoarea, dar ar trebui să fiu de faţă. E prea importantă ca s-o ratez.

— Nu, mulţumesc, răspund politicos.

Mă examinează cu atenţie. Observ pe halatul lui emblema celui mai prestigios internat din ţară.

— E nedrept că te-au declarat Defectă, spune el pe un ton ridicat, parcă vrând neapărat să-şi enerveze mama. I-am zis şi ei asta. Verdictul a fost absolut ridicol. Bănuiesc că sunt nişte interese sinistre la mijloc.

Îmi întinde o cană de cafea, deşi nu i-am cerut.

— Mulţumesc, spun emoţionată de acel simplu gest de bunăvoinţă.

Simt mirosul cafelei. Ştiu că e cafea. Gust. Nimic.

Exact cum a zis Tina, am găsit stickul în postamentul globului de cristal. Mary May îl pusese deoparte de restul lucrurilor din garaj, prin urmare, Carrick l-a găsit repede. Loialitatea lui Mary May faţă de Ghildă părea să o fi orbit într-atât, încât nici prin gând nu-i trecuse că dovada care i-ar distruge şeful s-ar putea afla într-un obiect atât de drag ei. Stickul era în postamentul fals; l-am găsit uşor după ce l-am deşurubat. L-am sunat pe Raphael imediat după aceea şi a venit să ne ia de la casa de lângă lac.

Am refuzat să văd înregistrarea. Am coborât din maşină şi i-am lăsat pe Carrick şi Raphael să se

uite la ea. Judecând după feţele lor, fusese surprins tot ce trebuia. Raphael nu îndrăznea să se mai uite la mine, în timp ce Carrick nu se putea abţine să mă privească.

Am considerat că e mai bine să nu îl luăm pe Carrick cu noi. O persoană ca Sanchez îi exploatează pe cei care îi sunt de folos şi se debarasează de ceilalţi. Carrick nu reprezintă nimic pentru ea şi ar fi riscat să fie trimis pe loc la Castelul Highland. În plus, cam pe la ora asta, mama urmează să dea buzna în spitalul improvizat (sau centru de detenţie), iar Crevan va afla în curând că am evadat. Carrick e mai în siguranţă dacă stă departe de mine. În plus, le e de mai mare ajutor mamei şi lui Juniper.

Verific telefonul, în speranţa că am primit vreo veste de la Carrick. Nimic.

Mă uit la televizorul din bucătărie, să văd dacă se anunţă ceva la jurnalul de ştiri. Cum era de aşteptat, judecătoarea Sanchez urmăreşte News 24, canalul lui Crevan. Nicio ştire de ultimă oră despre mama ori Juniper, dar nici nu s-ar difuza aşa ceva, cel puţin, nu pe News 24. Ar ascunde un asemenea eveniment.

— Pleacă, Tobias, spune judecătoarea, pe un ton autoritar, iar băiatul părăseşte încăperea, cu capul sus, umerii drepţi şi ziarul la subraţ.

Mă aşez în spatele lui Sanchez ca să văd bine ecranul. Acum, că sunt în casa judecătoarei, trebuie să fiu atentă la ce se uită şi să-mi dau seama cum vede ea lucrurile.

— Cine mai are copie? întreabă Sanchez.

— Ăsta e originalul, răspunde Raphael. N-am arătat-o nimănui.

— A fost filmată cu telefonul domnului Berry, sigur a transferat-o pe un computer ca să o poată salva apoi pe stick.

— Bănuim că, odată cu domnul Berry, judecătorul Crevan i-a găsit şi laptopul şi cardul de memorie. Asta e singura înregistrare rămasă. Cea

pe care o caută Crevan de atâta vreme, spune Raphael.

— Vreţi să cred că nu aţi făcut nicio copie înainte să veniţi aici? spune judecătoarea, ridicând sceptică din sprâncene.

Raphael se uită la mine.

— Dă-i-o.

Rămân şocată.

— Raphael.

— Sinceritate totală, îmi spune. E singura soluţie dacă vrem să reuşim.

Scot nervoasă din buzunar singura copie pe care am făcut-o şi o pun pe masă, în faţa judecătoarei. O ia repede şi o vâră în buzunar.

Apasă pe butonul de redare. Raphael se lasă pe spătarul scaunului. Sanchez se apleacă în faţă.

Eu mă agit în spatele lor, rozându-mi unghiile de emoţie.

Începe înregistrarea. Este neclară. Văd podeaua, după care camera se roteşte de jur-împrejur, înceţoşată, iar, pe fundal, răsună voci, este gălăgie. Văd pantofii mamei îndepărtându-se, aud strigătele tatei şi vacarmul iscat în clipa în care sunt scoşi cu forţa din camera de observare. Sanchez se uită iritată la Raphael, de parcă toată chestia asta ar fi o pierdere de timp.

Apoi se ridică şi, în imagine, apare Camera Însemnării. Se vede spatele lui Crevan, într-o robă de un roşu sângeriu. Mă imobilizează în scaun.

Telefonul coboară din nou în pământ, urmează alte ţipete, mai mare zarvă şi o imagine neclară.

— Mare scofală, pufneşte Sanchez exasperată. Da, Crevan e în Camera Însemnării. Asta nu dovedeşte nimic.

— Priviţi în continuare, spune Raphael calm.

Domnul Berry îşi schimbă poziţia ca să aibă o vizibilitate mai bună. Stă în afara camerei. De-aia nu l-am văzut. Crevan se apropie de mine, astfel că apar şi eu în cadru. E un sentiment extrem de neplăcut să mă văd legată de scaun. Mi-au deschis

gura cu forţa. Mi se face rău când îmi amintesc de acele clipe oribile.

Domnul Berry pare să fie îmbrâncit, iar camera de filmat e din nou îndreptată spre podea. Îi vedem picioarele. Apoi nişte ghete de Fluierar şi o a treia pereche de pantofi. Tenişii lui Carrick.

— Filmaţi mai departe, se aude clar vocea lui Carrick.

Sanchez se întoarce instantaneu spre mine.

— A cui e vocea?

Nici eu, nici Raphael nu o băgăm în seamă. Telefonul se ridică din nou exact în momentul în care sunt înfierată pe limbă. După care, răsună ţipetele lui Crevan.

— Căieşte-te, Celestine!

Pe filmare se vede limpede cum se postează în faţa scaunului meu.

— Căieşte-te!

Gardienii mă dezleagă. Toţi par realmente zguduiţi, inclusiv Funar, care m-a înfierat, şi Bark, care mă detestă. Mă pun într-un scaun cu rotile.

— Arde-o pe spinare! ordonă Crevan deodată.

Se aude cât se poate de limpede. Mă simt atât de uşurată că l-am prins în sfârşit.

Plec de lângă laptop, nu pentru că n-aş suporta să privesc ce urmează, ci pentru că vreau să văd faţa judecătoarei Sanchez. Vreau să vadă cu ochii ei ce-am păţit sub conducerea ei.

Chipul ei este impenetrabil, inexpresiv, îşi stăpâneşte perfect reacţiile. Nici urmă de emoţie, milă, compătimire, nimic. Ochii ei urmăresc imaginile şi le analizează ca un robot.

Nici măcar nu clipeşte la strigătele lui Crevan, la împotrivirile gardienilor, la vederea fierului încins în mâna lui Crevan sau la gemetele mele înăbuşite. Raphael se scarpină în cap, pe nas, se foieşte în scaun, vizibil tulburat de imaginile în care sunt înfierată pe şira spinării, fără anestezie, şi urlu de groază. Judecătoarea însă nici nu clipeşte.

Înregistrarea se termină.

Sanchez ridică privirea spre mine, cu un calm desăvârşit. Totuşi, e prea impasibilă, prea calmă, ceea ce mă face să cred că e doar o mască în spatele căreia îşi ascunde adevăratele sentimente.

— O să pretindă că e o reconstituire.

— Aiurea, spune Raphael.

— Dacă intraţi pe YouTube, găsiţi sute de astfel de filmări.

— Se vede limpede că e reală, protestează Raphael.

— Nu m-ar mira să scape basma curată. E cuvântul unui Defect împotriva unui om influent şi convingător.

— Se mai poate dovedi într-un fel, spun.

Mă întorc cu spatele, îmi ridic bluza şi îmi arăt semnul de pe spate.

Sanchez nu are nicio reacţie.

— Arată altfel decât celelalte.

— Nu a fost imobilizată, nu i s-a administrat anestezic, Crevan a înfierat-o cu mâna lui, în timp ce fata zbiera ca din gură de şarpe. Aţi văzut-o cu ochii dumneavoastră. Semnul e incontestabil, exact cum reiese de pe înregistrare.

Raphael o priveşte suspicios, străduindu-se să-şi păstreze calmul, deşi e vizibil iritat.

— Ce se întâmplă? Parcă voiaţi să scăpaţi de Crevan din Ghildă? V-aţi speriat deodată?

— Nu m-am speriat şi, din câte îmi amintesc, *eu* am avut ideea de a-l înlătura pe Crevan din funcţia de prim-judecător.

— Mi-aţi cerut să vă aduc dovada care să-l afunde pe Crevan şi v-am adus-o, spun furioasă, dându-mi seama că judecătoarea bate în retragere.

Se uită la mine şi, pentru prima oară, expresia de pe chip i se schimbă.

— E o dovadă copleşitoare, Celestine. Înregistrarea asta poate distruge întreaga Ghildă. Abia acum înţeleg de ce e atât de disperat Crevan să pună mâna pe tine.

45

Mă uit îngrijorată la Raphael. Pare la fel de şocat ca mine. În decurs de câteva minute, am ajuns dintr-o poziţie de forţă într-un mare impas. Ne aflăm într-o situaţie delicată. Sanchez voia să se debaraseze de Crevan, nu să distrugă Ghilda. Prin urmare, poate să se joace din nou cu mine, de-a şoarecele şi pisica.

Raphael îşi drege glasul.

— Asta înseamnă că suntem în postura de a ajunge la o înţelegere.

Sanchez întoarce capul spre el cu o viteză uluitoare.

— Mă ameninţaţi?

— Dumneavoastră îmi ameninţaţi clienta? răspunde el calm.

Pe fruntea judecătoarei apar câteva riduri, în ciuda injecţiilor cu Botox.

— Doamnă judecătoare, situaţia e neschimbată. V-am adus ce ne-aţi cerut. Nu e nevoie să faceţi publică înregistrarea. O puteţi folosi cum găsiţi de cuviinţă pentru a-l discredita pe Crevan. Dumneavoastră decideţi. Nu dorim decât să se admită că judecătorul Crevan a încălcat regulile Ghildei prin faptele sale şi să fie concediat. Şi ca sentinţa primită de clienta mea să fie anulată.

Sanchez cade pe gânduri.

— Crevan o să-şi dea seama că nu vreau să se afle de ea. Nu-l am cu nimic la mână. Eu însămi am făcut parte din completul de judecată care a permis acest abuz. Indiferent dacă s-a petrecut cu ştirea sau fără ştirea mea, şi eu sunt răspunzătoare. Va trebui ca toţi cei trei judecători ai Ghildei, eu, Jackson şi Crevan, să ne asumăm responsabilitatea.

— Nu şi dacă dumneavoastră sunteţi cea care demascaţi totul. Aveţi ocazia să faceţi prima mutare, spune Raphael.

— L-am prins, spun şi îmi aud tremurul din voce.

— În realitate, Celestine, singura persoană pe care am prins-o eşti *tu.* Iar Crevan abia aşteaptă să pună mâna pe tine.

— Vreţi să mă folosiţi ca să vă atingeţi scopul, spun.

— E absolut scandalos! strigă Raphael, sărind de pe scaun. E ceva lipsit de etică, morală şi principii, de o josnicie care depăşeşte până şi legile Ghildei. O să vă combat până la capăt! declară Raphael. Crevan e deja anchetat. Acesta este începutul sfârşitului Ghildei. Ar trebui să alegeţi de partea cui sunteţi. A supravieţuitorilor sau a celor de pe nava care se scufundă.

— Aveţi dreptate. Sunt o supravieţuitoare.

Raphael răsuflă uşurat.

— Păcat că, din punctul meu de vedere, cauza voastră e nava care se scufundă. O să fie cam greu să lupţi până la capăt, Raphael, după ce Ghilda te va închide pentru că ai ajutat un Defect.

— E avocatul meu. Am semnat un contract.

— Avocatul unei fugare.

Raphael clatină din cap, zâmbind cu gura până la urechi, parcă amuzat de încurcătura în care ne aflăm.

Se uită la mine.

— Hai să plecăm, Celestine.

— Mă tem că nu vă pot lăsa să plecaţi, spune Sanchez şi pune mâna pe telefon. Anna, eu sunt. Dă-mi-l imediat pe Crevan la telefon.

Mă reped să iau stickul rămas în laptop, dar mi-l smulge din mână şi mă îmbrânceşte. E mai puternică decât îmi imaginam. Cad peste măsuţa de cafea, care se sparge. Raphael îmi sare în ajutor.

— Eşti bine? mă întreabă.

— Tobias! strigă Sanchez.

Băiatul îşi face apariţia, îmbrăcat acum în treningul cu însemnele internatului său, şi

evaluează situaţia, eu întinsă pe jos, peste cioburi, mama lui, cu telefonul în mână.

— Ce-ai făcut? îşi întreabă mama.

— Nu-i lăsa să plece!

Judecătoarea fuge în dormitor, cu mobilul la ureche.

— Fir-ar să fie, Anna! Mai sună-l! Trebuie neapărat să vorbesc cu el! TOBIAS, încuie uşa IMEDIAT! ţipă şi închide uşa dormitorului după ea.

Băiatul se repede la uşă şi o încuie, după care tastează un număr pe un panou de control. O voce de robot anunţă că toate intrările sunt blocate. Nu mă îndoiesc că o persoană cu funcţia lui Sanchez beneficiază de măsuri de maximă securitate. Tobias ne priveşte ezitant.

Raphael e puternic, dar nu îndeajuns de puternic pentru a-i ţine piept lui Tobias.

— Dă-ne drumul, spune Raphael. Nu ne poţi sechestra aici.

— Ce i-aţi făcut mamei? întreabă băiatul nedumerit.

Raphael clatină din cap şi îi întoarce spatele dezgustat.

— Problema cu oamenii care cască ochii la stele este că, deseori, nu văd ce se întâmplă în jurul lor. Pari băiat de treabă. Nu e şi cazul mamei tale. Nu pare deloc o femeie de treabă.

Tobias se uită îngrijorat la noi doi, în timp ce Raphael mă ajută să mă ridic dintre cioburi. Din fericire, am scăpat fără tăieturi.

— Ştiaţi că există cinci sute de miliarde de galaxii? întreabă Tobias, parcă mai speriat decât mine şi Raphael, în vreme ce-mi scutur hainele. Numai în galaxia noastră, există şaptesprezece miliarde de planete de dimensiunea Pământului. Poate că pe una dintre ele există un univers paralel în care nu sunteţi tot un cap pătrat.

Raphael dă capul pe spate şi râde în hohote.

— Bravos, băiete.

— Chestia asta mă depăşeşte, bombăne Tobias, iar deasupra buzei superioare îi apar broboane de sudoare. Mamă! ţipă din toţi rărunchi, forţând-o pe judecătoare să iasă repede din dormitor, doar pe jumătate îmbrăcată. N-ai decât să te descurci singură!

Introduce codul alarmei, descuie uşa de la intrare, o deschide şi iese în goană, lăsând-o larg deschisă în urma lui.

46

Eu şi Raphael ne uităm miraţi la uşa deschisă.

Apoi Raphael se repede spre ea.

Pe moment, judecătoarea Sanchez rămâne stupefiată de plecarea fiului ei, dar se dezmeticeşte rapid şi fuge spre uşă. Îl întrece pe Raphael, o trânteşte şi tastează din nou codul de securitate. Suntem iarăşi blocaţi. E încălţată doar cu un pantof. E îmbrăcată cu o fustă creion şi o bluza roşie de mătase. Rujul roşu şi ochelarii cu rame roşii au revenit la locul lor.

Sună telefonul în dormitorul ei. Judecătoarea se retrage agale, nu ştie dacă să răspundă la telefonul prin care speră, fără îndoială, să dea de Crevan, lăsându-ne astfel singuri, sau să stea cu ochii pe noi. Se repede spre dormitor. Trânteşte o înjurătură fiindcă ţârâitul se opreşte înainte de a apuca să răspundă.

Îmi verific telefonul să văd dacă am primit vreun mesaj de la Carrick.

Juniper salvată. Toată lumea în siguranţă. Voi?

Răsuflu uşurată. Ce veste bună! Mă mobilizez imediat şi îmi vine o idee. Nu e nicio problemă dacă află Crevan că am scăpat. Juniper e la adăpost, mama e la adăpost, Carrick e la adăpost.

— Ce vrei să faci? mă întreabă Raphael, văzându-mă că pun mâna pe telefonul de pe biroul judecătoarei Sanchez.

— Vă rog să-mi faceţi legătura cu Castelul Highland, spun repede.

— *Ce* naiba faci? întreabă Raphael şi se repede spre mine.

Acopăr receptorul de teamă să nu-mi întrerupă convorbirea şi îi şoptesc:

— Ai încredere în mine.

Face un pas înapoi.

— Bună ziua. Mă numesc Celestine North şi aş dori să mă predau, spun repede, în vreme ce

Raphael dă ochii peste cap îngrozit.

Se repede spre mine şi încearcă să-mi smulgă receptorul din mână. Mă ridic în picioare pe un scaun şi iau şi telefonul cu mine. N-are cum să ajungă atât de sus. Se uită după cablu.

— Sunt în apartamentul doamnei judecătoare Sanchez din Grimes Tower şi vreau să fiu luată de aici imediat. Vă mulţumesc.

Închid. Îmi bate inima puternic.

Raphael se târăşte în genunchi, căutând capătul cablului. Îl scoate din priză. Prea târziu. Mă uit cum stă cu fundul în sus.

— De ce-ai făcut asta? mă întreabă.

— Judecătoarea Sanchez îl sună pe Crevan chiar acum. Vrea să facă o înţelegere cu el. Ai impresia că vreunul dintre ei va permite să fim reţinuţi în mod oficial, ţinând cont câte ştim despre ei? Ascultă-mă pe mine, vom fi mult mai protejaţi dacă vin Fluierarii după noi.

Raphael se întoarce brusc şi se aşază în fund.

— La asta nu m-am gândit. Să ştii că asta e cea mai bună idee pe care ai avut-o până acum. Presupun că isteţimea mea e contagioasă.

— Nu ne rămâne decât să sperăm că Fluierarii vor ajunge primii.

În timp ce judecătoarea e în dormitor şi încearcă să ia legătura cu Crevan, ca să negocieze libertatea mea în schimbul intereselor ei personale, noi doi stăm în sufragerie şi aşteptăm să vedem ce ne rezervă soarta. Câteva minute mai târziu, cineva bate la uşă. Mă uit pe vizor. N-am fost niciodată atât de fericită la vederea căştilor roşii.

— Fluierarii, spun.

Batem palma de bucurie.

47

— Fluierarii! strigă ei. Deschideţi uşa!

— Mă tem că nu e posibil, răspunde Raphael calm prin uşă. Suntem încuiaţi aici şi nu avem cum să deschidem. Va trebui să o spargeţi.

În ciuda a tot ce se întâmplă, a Fluierarilor care se pregătesc să spargă uşa şi să mă aresteze, e foarte uşor să mă molipsesc de blazarea lui Raphael. Mă simt la fel de calmă pe cât se comportă el. Chiar dacă ştiu că e doar o faţadă; un vegan care îşi decorează casa cu trofee umane doar ca să demonstreze ceva, care îşi petrece viaţa luptând să facă dreptate altora, e orice, numai blazat nu. Poate că tocmai de asta zâmbesc, pentru că sub masca aceea glumeaţă se ascunde un om foarte serios.

— Daţi-vă înapoi! strigă o voce.

Ne supunem.

În locul sunetului făcut de vreun dispozitiv electric, se aude o bubuitură.

— Dau cu barosul, spune Raphael şi se reazemă de perete, cu braţele încrucişate pe piept. Au venit pregătiţi.

Răsună o a doua bubuitură.

— Ce se întâmplă? întreabă judecătoarea Sanchez, ieşind speriată din dormitor.

Sunt curioasă dacă a apucat să negocieze cu Crevan. Dacă m-a vândut ca să obţină şi mai multă putere.

— Au venit Fluierarii, o informez, pe un ton calm.

— Poftim?!

Se uită îngrozită când la mine, când la Raphael. Calmul nostru nu face decât să o bulverseze şi mai mult.

— Nu. Nu se poate aşa ceva.

BUM!

— Ba, se poate, confirmă Raphael, în timp ce ia o bomboană de mentă. Bănuiesc că nu aveam cum să le auzim fluierele de la înălţimea asta.

Sanchez se albeşte la faţă.

— *Poftim?*.

E atât de panicată, încă aproape mă pufneşte râsul.

BUM!

— Ce vor să facă?

— Să spargă uşa, îi explică Raphael.

— Ce? De ce? Hei! Heeei! Vă rog să vă opriţi!

— Pentru că suntem sechestraţi, spun.

Îşi ia vocea autoritară, dar nu reuşeşte să se facă auzită de partea cealaltă a uşii, unde Fluierarii lovesc de zor cu barosul.

Într-un final, uşa cedează.

Judecătoarea Sanchez face un salt înapoi în momentul în care rumeguşul, aşchiile de lemn şi o bucată de baros aterizează pe covorul ei moale. În prag, sunt doisprezece Fluierari.

— Doamnă judecătoare Sanchez, spune un tânăr, strecurându-se prin uşa spartă, am fost informaţi că Celestine North se află aici. Aţi păţit ceva?

Judecătoarea se uită dezgustată la bărbat, la covor, la cămaşa ei de mătase, plină de aşchii şi rumeguş.

— Mi-aţi distrus uşa.

Tânărul devine confuz.

— Ni s-a spus că nu se poate deschide.

— Ei nu pot s-o deschidă, pentru că i-am închis *eu*.

Fluierarul se face roşu ca racul.

Unul dintre colegii lui din spate îşi muşcă buzele ca să nu pufnească în râs.

— Voi ordona să fie înlocuită imediat, doamnă judecătoare.

— Normal! se răsteşte Sanchez. Trecând peste asta, spune-mi de ce… cum… ce căutaţi aici? E o

chestiune privată între mine şi judecătorul Crevan. Aştept să mă sune înapoi.

Fluierarii se uită nedumeriţi unii la alţii.

— Am primit un telefon de la această adresă. Domnul judecător Crevan este ocupat cu pregătirile de paradă.

— Paradă? întreabă Raphael. Ce paradă?

— Toţi Defecţii au primit ordin să se prezinte imediat la Fluierarul lor, de unde vor fi transportaţi într-un loc central. Ni s-a spus să ducem *toţi* Defecţii acolo, fără excepţie.

— Nu puteţi s-o luaţi pe Celestine. Trebuie să discut mai întâi cu judecătorul Crevan.

— Nu facem altceva decât să respectăm instrucţiunile judecătorului Crevan, intervine un alt Fluierar, apropiindu-se de mine. Îl vom anunţa că am reţinut-o pe Celestine. Urmează-ne.

Înainte de a mă apuca de cot, duce la gură fluierul roşu care îi atârnă la gât de un lanţ de aur.

— Astupă-ţi urechile, îl sfătuiesc pe Raphael.

Abia apucă, şi cei doisprezece Fluierari suflă în fluiere pentru a da de veste că au mai arestat un Defect. Încă unul.

PARTEA A TREIA

48

Judecătoarea Sanchez le ordonă să îl reţină şi pe Raphael.

Suntem transportaţi la un depozit din zona docurilor, în faţa căruia sunt mai multe autobuze pentru Defecţi.

— Ce-or mai însemna şi toate astea acum? îl întreb pe Raphael.

Nu-mi răspunde, fiindcă e prea ocupat să se uite pe fereastră, încercând să-şi dea seama ce se petrece.

— Ştiai că azi trebuie să te prezinţi la Fluierarul tău? mă întreabă, în cele din urmă.

— De unde să ştiu? Sunt fugară. Am stat numai printre oameni care nu trebuie să dea socoteală Fluierarilor.

— Îmi explică şi mie cineva ce se întâmplă?

Raphael se apleacă în faţă şi i se adresează unui Fluierar.

— Toţi Defecţii nominalizaţi trebuie să se prezinte la această adresă la ora nouă dimineaţa fix.

— De ce?

— Aşa a ordonat Ghilda.

— Fii amabil şi lămureşte-mă, cu mine ce-aveţi de gând? Nu sunt Defect.

— Va ducem la castel.

— Judecătorul Crevan le va ţine un discurs Defecţilor, adaugă alt Fluierar.

— Personal? întreabă Raphael îngândurat. Tuturor Defecţilor din Humming?

— Cât înseamnă asta? întreb.

— La o populaţie de şapte milioane, stai un pic să calculez, spune el, pe un ton teatral, înseamnă şapte milioane de Defecţi. Dar, în actele oficiale, figurează doar treizeci de mii.

— O să se adune aici treizeci de mii de oameni? îi întreb pe Fluierarii din faţă.

— Nu toţi odată. Sunt împărţiţi pe mai multe zone. E prima oară când auzi asta? mă întreabă un Fluierar, întorcându-se în scaun şi uitându-se la mine de parcă aş fi fost de pe altă planetă.

— E fugară, explică Raphael, arătând spre mine. Nu prea te interesează astfel de informaţii când fugi de lege. Deşi, n-ar fi stricat să fi ştiut.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici, Raphael.

— Nu-ţi cere scuze. Ştiam cum se va termina, ai uitat? Mă simt ciudat de liber. Cred că începusem să mă simt ca un prizonier în casa mea din munţi, un prizonier care stătea acolo de bunăvoie. Asta e menirea mea. Tu te simţi bine?

Dau din cap în semn că da, apoi că nu, după care ridic din umeri.

— O voi lua ca pe o încuviinţare, fiindcă nu mă pricep deloc să consolez pe cineva.

Maşina se opreşte din cauza traficului. Mă uit la depozitele de pe docuri. Într-un gang dintre două depozite, zăresc două femei ieşite la o pauza de ţigară. Poartă salopete albe, mânjite de pete roşii, inclusiv pe braţe, până la cot.

— Raphael, murmur cu voce tremurătoare.

— Măruntaie de peşte, îmi explică. În depozitele alea, se eviscerează şi se ambalează peştele.

Mi-aş dori nespus să-l cred, dar nu pot.

Uşa de pe partea lui Raphael se deschide şi un Fluierar îi ordonă să iasă. Nici nu apucăm să ne luăm rămas-bun. Îmi strigă doar „Baftă, puştoaico” şi uşa de trânteşte după el.

Apoi se deschide uşa de pe partea mea şi cobor. Mă flanchează doi Fluierari. Pe Raphael îl duc în direcţia opusă, spre altă maşină de Fluierari, cu destinaţia Castelul Highland.

Se deschide uşa depozitului. La intrare, sunt amplasate un detector de metale, prin care trec fără probleme, şi un scaner care mă identifică imediat. Bărbaţii sunt duşi în dreapta, femeile, în stânga. Mirosul de peşte îmi întoarce stomacul pe dos.

Când intru în zona destinată femeilor, îşi fac apariţia alte două muncitoare, cu şorţuri pline de sânge, de parcă ar fi măcelărit un om. Privirile ni se intersectează şi ochii uneia dintre ele se mai îmblânzesc.

— Scuze, îmi spune femeia şi trece grăbită mai departe, împreună cu prietena ei.

În clipa în care pătrund în sectorul femeilor, am senzaţia că am ajuns în iad.

49

Sute de persoane, surorile mele Defecte, se întorc spre mine. Unele mă aclamă, altele vin să-mi strângă mâna sau măcar să mă atingă, o femeie plânge, crezând că o pot salva, alta plânge pentru că arestarea mea i-a spulberat orice speranţă de salvare.

Examinez cu atenţie sala. Este, într-adevăr, o magazie folosită pentru eviscerarea peştilor. Aici peştii sunt descărcaţi de pe bărci, curăţaţi şi transportaţi la pieţele şi magazinele din zonă. Spaţiul e plin de chiuvete dreptunghiulare, înşirate una după alta, astfel încât angajaţii să poată lucra nestânjeniţi în picioare. Podeaua e acoperită cu dale subţiri de argilă, uşor de curăţat, aşezate în pantă, pentru ca sângele să se scurgă spre canalizări. De ce ne-au adus aici? Mintea mea naşte tot felul de scenarii înfiorătoare.

Văd o faţă cunoscută în mulţime. O fată blondă. O recunosc din fotografia pe care mi-a dat-o nu demult iubitul ei, Leonard.

— Lizzie? spun.

Mă priveşte nedumerită.

— Celestine North? De unde mă cunoşti?

— De la iubitul tău, Leonard. Te caută. A ştiut dintotdeauna că eşti Defectă. Te iubeşte. El m-a ajutat. I-am promis că o să încerc să te găsesc.

Se ridică în picioare şocată.

— Bahee mi-a zis că Leonard a aflat că sunt Defectă şi a refuzat să mai audă de mine. Mi-a zis că trebuie să plec, altfel îi pun pe toţi în pericol. N-am vrut să plec, dar m-a obligat.

Scutur din cap.

— Bahee ne-a minţit cu neruşinare pe toţi. Leonard te iubeşte. Te caută încontinuu de când ai dispărut.

— Oh, zâmbeşte ea surprinsă. Mulţumesc.

— El m-a salvat de Fluierari. E un om bun, adaug.

Se aude un fluier şi toată lumea amuţeşte.

Pe un perete, apare lumina unui proiector.

Defect TV.

— Domnul judecător Crevan va da o declaraţie în direct la Defect TV în legătură cu evenimentele de astăzi, anunţă jovial înlocuitoarea Piei Wang, de parcă ar fi pe un canal de divertisment.

Pe ecran, apare Crevan, aşezat într-un fotoliu din piele cafenie dintr-un birou al Ghildei, îmbrăcat în roba lui de un roşu sângeriu.

— Astăzi sărbătorim cea de-a patruzecea aniversare a Ghildei, înfiinţată de bunicul meu. Am făcut progrese imense în această perioadă. Dacă ne reamintim situaţia în care se găsea ţara atunci, atât din punct de vedere economic, cât şi politic, şi haosul născut din nepăsarea şi deciziile nechibzuite ale liderilor noştri, realizăm cât de mult am evoluat. Se apropie vremea în care nu vor mai exista Defecţi, în care deciziile imorale, iraţionale, nedrepte şi iresponsabile nu vor mai fi posibile. Companiile noastre sunt conduse de oameni competenţi, pe scena mondială suntem recunoscuţi drept o ţară demnă de încredere, o ţară cu care poţi negocia şi cu care poţi încheia afaceri. În ultima perioadă, ne-am confruntat cu o serie de revolte, atât în oraşul nostru, cât şi în alte orăşele din ţară, ceea ce demonstrează că ne îndepărtăm de ţelul propus. Astăzi este momentul în care ne îndreptăm din nou atenţia asupra obiectivului nostru. Astăzi, vi-i vom arăta pe cei care ne ameninţă societatea. O paradă a celor câteva minţi otrăvitoare care nu gândesc şi nu se comportă precum noi ceilalţi. Bineînţeles că toţi ne iubim rudele, iar înfierarea acestora nu ne ştirbeşte câtuşi de puţin dragostea pentru ele, dar asta este pentru *binele nostru* demonstrează lumii că *suntem* o societate decentă şi organizată.

Priveşte fix în cameră, ochii lui albaştri străpungându-ne până în suflet.

— Astăzi, veţi înţelege de ce există Ghilda. Persoanele pe care le veţi vedea reprezintă acea parte a populaţiei în care vor fi încadraţi toţi cei care nu doresc să trăiască într-o societate decentă şi organizată. Pe această cale, invit, rog publicul să iasă din case şi să umple străzile pentru a-şi arăta sprijinul faţă de noi.

Imaginea dispare şi toate femeile din depozit încep să vorbească, să dezbată, unele calm, majoritatea aproape isteric.

Se aude ţârâitul unui fluier. Vacarmul nu se potoleşte decât după ce răsună a patra oară.

Un căpitan de Fluierari strigă de deasupra noastră:

— Defecţi, scoate-vă hainele şi îmbrăcaţi-vă în echipamentele pe care le veţi găsi aranjate în partea din faţă a camerei. Schimbaţi-vă repede şi fără să puneţi întrebări.

Mă ridic pe vârfuri ca să văd ce anume se află în partea din faţă a camerei. Văd haine roşii, unele par în degradé, parcă vopsite de curând, şi brusc înţeleg de ce femeile pe care le-am văzut afară aveau şorţuri ce păreau a fi pătate de sânge. Au vopsit în roşu haine pentru Defecţi.

Iniţial, nimeni nu se grăbeşte. Femeile discută, apoi coboară agale pe podeaua înclinată până la mormanele de haine. Abia după ce-şi dau seama că sunt doar câteva mărimi şi doar un număr limitat din fiecare mărime, încep să tragă de haine, îmbrâncindu-se şi bătându-se pe zdrenţele roşii.

S, M, L şi XL. Lângă mine plânge o bătrână. Mă duc la masă, caut un S pentru mine şi XL pentru ea, în speranţa că o s-o încapă. S-urile s-au terminat. O femeie din stânga mea mi-o cedează pe a ei şi se duce spre grămada de M-uri.

— Mulţumesc, spun nedumerită.

Spre mirarea mea, nimeni nu mă îmbrânceşte. Bătrâna acceptă hainele, cu lacrimi în ochi.

Despăturesc hainele mototolite şi mă uit la ele. Mă simt de-a dreptul revoltată, la fel şi celelalte femei, judecând după ţipetele şi strigătele lor. E vorba de un furou mai mult decât indecent.

— Eu nu port aşa ceva, strigă o femeie. NU port aşa ceva.

Cuvintele ei se răspândesc rapid prin mulţime, până când toată lumea adoptă aceeaşi atitudine, unele mai îndrăzneţ, altele mai timid, şi toate furourile sfârşesc aruncate pe podeaua depozitului.

Câţiva Fluierari îşi croiesc drum către femeia care a declanşat protestul.

— Din ordinul Ghildei, sunteţi obligate să purtaţi aceste haine.

Toată lumea tace ca vadă ce se întâmplă.

Femeia ia furoul şi îl aruncă la picioarele Fluierarilor.

Urmează un moment de linişte, după care vedem un baston ridicat care o doboară la pământ cu o lovitură în pulpă. Femeia se loveşte la cap în cădere, îşi sparge buzele şi ţipă de durere. Incidentul stârneşte două reacţii. O parte din femei se retrag şi se îmbracă imediat, celelalte sar la atac. Sunt departe de încăierare, în capătul celălalt, şi urmăresc stupefiată ce se întâmplă. Ne-au înghesuit acolo şi ne tratează ca pe animale.

Deodată, fluierele încep să răsune. Ne uităm confuze unele la altele. Nu fluieră ca să facă linişte, fluieră ca şi când ar fi prins pe cineva. E foarte ciudat, fiindcă toate suntem Defecte. E posibil să prinzi un Defect de două ori? Aşa ceva nu s-a mai pomenit.

Parcă urmând un scenariu, majoritatea Fluierarilor îşi părăsesc posturile şi îşi fac loc prin mulţimea de Defecte. În loc să o încercuiască pe protestatara Defectă, se opresc în dreptul unui Fluierar, care se uită la ei îngrozit. Femeia e înconjurată de propriii colegi. Ţiuitul fluierelor răsună atât de tare în depozitul spaţios, încât şi ea şi noi ne acoperim urechile cu palmele. Se adună

în jurul ei, o strâng într-un cerc şi încep să-şi împungă colega cu bastoanele. Nu o fac în joacă.

— Dezbracă-te, Karen.

— Faci uniforma de ruşine. Dă-o jos! strigă altul.

Continuă să o şicaneze, să o înghiontească, să o împungă, până când femeia le strigă să se oprească. Ţipă după ajutor, dar niciuna dintre noi nu se clinteşte din loc. Cu doar câteva minute în urmă, ne obliga să ne dezbrăcăm.

Fluierarii o culcă la pământ şi încep să îi tragă hainele de pe ea, printre ţipete şi lovituri. Reuşesc să o dezbrace de uniformă şi îi pun furoul pe cap. Femeia se zbate zadarnic să o ia înapoi, a rămas fără uniformă, nu poate ieşi din depozit, ceilalţi nu o lasă să iasă, e prinsă între noi. E absolut neputincioasă, ca noi celelalte. Se retrage plângând, într-un colţ.

Pe moment, întâmplarea pune capăt certurilor dintre noi, până când, în capătul opus al sălii, se iau la harţă două femei. Sunt extrem de înverşunate şi se lovesc violent.

— Mi-a luat furoul! zbiară una dintre ele.

— Nu-i adevărat! strigă cealaltă. Eu am pus prima mâna pe el! L-am pus jos o secundă şi mi l-ai şi luat!

Restul privesc scena cu reticenţă, nedorind să se amestece. Mă uit la Fluierari. Şefa lor râde vizibil încântată. Văd roşu în faţa ochilor. Mă năpustesc prin mulţimea de femei din faţa mea şi mă reped la cele doua femei care se bat. Le despart imediat. Sunt mai voinice, mai bătrâne, mai puternice şi mai dure decât mine. Se uită la mine uimite.

— Râd. De. Noi, le zic.

Intenţia mea era să o spun în şoaptă, dar cuvintele îmi ies din gură ca un şuierat ameninţător.

Una dintre femei nu mă bagă în seamă, bombănind întruna despre haine, dar cealaltă e atentă la mine. Se uită la Fluierari şi îi vede cum

râd de ciondănelile noastre pentru nişte mormane de cârpe. Încleştează pumnii.

— Vrei să râdă de noi?

Scutură din cap.

— Le faceţi jocul, spun din ce în ce mai nervoasă.

— Eşti Celestine North, spune femeia.

Remarca ei atrage atenţia femeii şi mai voinice care se uită, în sfârşit, la mine.

— Mie nu-mi vine ăsta! strigă ea, strângând furoul în mână. E pe măsura ei.

— E prea strâmt. Se vede prin el şi ce-am mâncat la micul dejun.

— Nici măcar nu pot să mi-l trag pe cap. Pentru tine, e cu două numere mai mari. Dă dovadă de un strop de bun-simţ.

— Ghinion! Eu l-am luat prima!

Fluierarii râd din nou de faptul că ne certăm pe nişte cârpe hidoase, singurele pe care le avem la dispoziţie pentru a ne acoperi goliciunea. Cele două femei le aruncă brusc câte o privire dușmănoasă, uitând de animozităţile dintre ele. Se vede că sunt furioase. Deodată, au devenit aliate.

— Colaboraţi, le şoptesc.

— Lasă şuşotelile, North! îmi strigă şefa Fluierarilor, venind spre mine.

— În momentul în care ne-au închis pe toate aici, am devenit prietene. Aici, toate suntem în aceeaşi tabără. Luptăm împotriva *lor*, nu împotriva noastră.

Iau furoul din mâna femeii mai voinice.

— Întindeţi materialul aşa.

Vâr braţele în furou şi le îndepărtez. Bumbacul se întinde. După care, ridic genunchiul şi îl forţez şi mai mult. Roşul se transformă în roz pe măsură ce materialul de bumbac se întinde. I-l întind femei mai suple.

— Dă-i mărimea mai mare.

Femeia stă pe gânduri, apoi oftează şi îi dă furoul mai larg. Se uită amândouă la furourile lor

ca doi copii bosumflaţi.

— Acum, vă rog să zâmbiţi, le spun pe un ton mai destins.

— Poftim?

Mă privesc nedumerite.

— Zâmbiţi, le spun vesel printre dinţi.

Se străduiesc să zâmbească.

— Capul sus. Să încercăm să trecem peste asta cu o minimă demnitate.

Ridică brusc capetele. Gestul lor este preluat de restul celor din mulţime. Demonstraţia noastră de solidaritate alungă rânjetul de pe feţele Fluierarilor.

Fluieră în cor, atât de tare, încât trebuie să ne astupăm urechile. Ne mână ca pe vite şi ne organizează pe mai multe rânduri, întrerupte doar de mesele lungi pe care sunt eviscerаţi peştii. Stau în spatele lui Lizzie. Până şi Fluierarul Karen e obligată să pornească în următoarea călătorie, oriunde ne va purta aceasta. Pare pierdută, e albă la faţă, fiindcă ştie ce va urma.

Bătrâna continuă să suspine, este în acelaşi rând cu mine. Stă în furoul roşu, despuiată, umilită, cu pielea flască şi varicele la vedere. Trupurile ies din furourile întinse la maximum de sânii, fundurile şi şoldurile prea mari. Altele, mai firave, au fost nevoite să-şi lege bretelele pentru a-şi acoperi zonele intime. E o veritabilă expoziţie de corpuri de toace formele şi dimensiunile. O fată care nu pare să aibă nici măcar şaisprezece ani, dar sigur are, potrivit legilor aplicate Defecţilor, încearcă să-şi ascundă corpul în schimbare cu mâinile şi braţele, roşie la faţă ca racul. Ca femei, ne îmbrăcam, conştient ori inconştient, în haine care să ne ascundă defectele şi să ne evidenţieze atuurile. Hainele sunt o prelungire a propriei noastre persoane, o oglindă a personalităţilor noastre. În momentul ăsta, ne-a fost răpită şi ultima fărâmă de demnitate, suntem practic expuse în toată goliciunea noastră, totul e la vedere,

inclusiv părţile pe care vrem să le ascundem, părţile de care ne ruşinăm sau versiunile noastre secrete pe care dorim să le ferim de privirea celorlalţi. Şi, chiar dacă nu toată lumea e stânjenită de propriul corp, impunerea unei uniforme este, pur şi simplu, înjositoare. Ne-au despuiat de identitate, de unicitatea noastră. Ne-au transmis că suntem toate la fel, că nu contăm, că suntem neînsemnate. Suntem doar numere, o armată de imperfecţiuni, o armată slabă.

Şi toate ne punem aceeaşi întrebare. Ce urmăresc prin asta? Ce se va întâmpla de acum încolo?

Primim câte o pereche de şlapi, cu tălpi atât de subţiri, încât răceala dalelor pătrunde prin ele. Şefa Fluierarilor se plimbă printre noi şi ne inspectează. Se opreşte în dreptul meu şi mă măsoară din cap până-n picioare, cu o figură scârbită de parcă ar mirosi nişte deşeuri menajere.

— Tu, Celestine North. Îţi place s-o faci pe şefa, nu-i aşa?

Nu-i răspund.

— Acum ai şansa să străluceşti, îmi spune pe un ton răutăcios. Treci în faţă.

Mă strecor printre rânduri, urmărită de toate privirile.

— Du-te, Celestine, îmi zice o femeie.

Altcineva aplaudă, ca şi când m-aş pregăti să urc pe ring. Simt mâini care mă bat pe umeri, pe spate, lumea îmi face cu ochiul ca să mă îmbărbăteze, alte persoane îmi zâmbesc timid. Toată sala mă susţine. Îmi dau lacrimile, lacrimi de recunoştinţă şi mândrie pentru sprijinul pe care mi-l arată.

Apoi fluierele răsună din nou ca să pună capăt manifestaţiei de susţinere. Şefa Fluierarilor nu se aştepta la o asemenea reacţie de solidaritate. Mă aşez în capul rândului. Rândul nostru va porni primul, cu mine în frunte, deşi n-am nici cea mai vagă idee unde mergem.

Se deschid uşile depozitului, sala este inundată de lumina soarelui, iar cineva ne ordonă să pornim.

50

Odată cu noi încep să iasă şi bărbaţii din depozitul alăturat. Poartă maiouri şi boxeri roşii. Judecând după nasurile sparte şi ochii învineţiţi, e limpede că şi revolta lor s-a soldat cu o înfrângere. Câteva femei izbucnesc în plâns la vederea lor. Izbucnesc în plâns şi câţiva bărbaţi, alţii întorc privirile din respect pentru noi.

Bărbatul din fruntea şirului de Defecţi se uită la mine şi trânteşte o înjurătură, când vede ce ne-au obligat să purtăm. Şeful Fluierarilor îl loveşte imediat peste cap ca să-i închidă gura. Ne întâlnim în centru şi primim ordin să înaintăm în paralel. Eu conduc femeile, el conduce bărbaţii. Mă întreb cum o fi ajuns în postura asta, sunt convinsă că bărbaţii nu s-au bătut pe boxeri. Arunc o privire spre şirul bărbaţilor, în căutarea unui chip cunoscut, dar îmi ţiuie un fluier în faţă, avertizându-mă să privesc doar înainte.

— Eşti Celestine North? mă întreabă bărbatul de lângă mine, fără să-şi mişte buzele.

— Da.

— Ce se întâmplă aici?

Mă uit în jur.

— Habar n-am.

— Sper că ai un plan, îmi zice.

Părăsim zona docurilor şi ne răsfirăm pe străzile pline de oameni, cetăţeni ieşiţi din casele lor şi de la slujbe, ca să urmărească parada Defecţilor. Drumul ruşinii. Drumul vinovăţiei. Din loc în loc, pe trotuare, sunt postaţi Fluierari în echipament de intervenţie, cu scuturile în mâini.

Ne aflăm în zona istorică a oraşului. Pe malul opus al râului, se întinde oraşul modern şi plin de viaţă, ridicat pe rămăşiţele docurilor părăsite. Pe malul acesta, au rămas vechile drumuri pietruite, cartierul negustorilor şi comercianţilor care vând de la fructe şi legume până la cărnuri şi peşte, o

lume prosperă şi pitorească, care clocoteşte de viaţă. De aici ne începem călătoria, de la depozite, printre tarabele din piaţă – corespunde perfect situaţiei noastre. Suntem precum vitele care urmează să fie vândute, studiate şi evaluate.

Mai târziu, şoselele se lărgesc şi defilăm pe lângă cafenele, restaurante şi blocuri cu etaje, de la balcoanele cărora oamenii ne privesc, cu ceşti aburinde în mâini. Înaintăm cu greu pe străzile pavate din cauza şlapilor foarte subţiri. Mă împiedic de mai multe ori şi nu sunt singura. Câteva persoane cad, se rănesc la genunchi şi au nevoie de ajutorul celorlalţi Defecţi pentru a-şi continua drumul.

În difuzoare, răsună glasul lui Crevan, o înregistrare a discursului de mai devreme, fragmente tăiate şi editate, difuzate acum la nesfârşit.

„Astăzi este ziua în care *mulţumim* populaţiei Defecte pentru că ne-a ajutat să curăţăm societatea de imperfecţiuni şi pentru că ne-a permis să punem bazele unei societăţi decente şi organizate.” Declaraţia se bucură de mare popularitate, astfel că rulează încontinuu, ca o placă stricată.

Înalţi, mărunţi, slabi, graşi, negri şi albi, tineri şi bătrâni, ne perindăm într-un alai pestriţ pe sub ochii spectatorilor adunaţi pe marginea străduţelor pietruite. Dinspre grupurile de adolescenţi imaturi răsună câte o fluierătură, dar, în marea lor parte, oamenii par îngroziţi şi ruşinaţi de spectacolul la care asistă. Una e să ştii că Defecşii sunt înfieraţi şi alungaţi la periferia societăţii, şi alta să-i vezi cu ochii tăi cum îşi etalează semnele pedepselor primite. Când nu vezi ceva, uiţi că există. Oamenilor le este uşor să-şi vadă de vieţile lor când nu sunt siliţi să înfrunte realitatea într-un mod atât de brutal.

Parada asta a fost concepută ca un act de cruzime pentru a semăna frică în sufletele oamenilor. Publicul trebuie să fie speriat. E un

mesaj transmis întregii ţări. Iată ce veţi păţi dacă nu credeţi în idealurile statului. Nimeni nu poate face nimic în această privinţă, orice protest ar fi interpretat drept complicitate cu Defecţii, iar curajoşii ar ajunge să mărşăluiască alături de noi. Aşadar, toată lumea tace, de teamă să nu ajungă printre noi.

În ciuda mulţimii de ochi aţintiţi asupra mea, mă simt invizibilă. Nimeni nu mă vede cu adevărat. Am senzaţia că, punându-ne laolaltă, nu au făcut altceva decât să ne dezumanizeze, să ne răpească şi ultima frântură de individualitate. Merg mai departe şi lacrimile îmi şiroiesc pe obraji. Capul drept, privirea concentrată la drum. Lacrimile sunt de prisos, nu ajută la nimic. Nimeni, în afară de noi, nu ni le poate şterge.

Privirea mi se intersectează cu ale celorlalţi Defecţi. Ce putem face? Noi măcar ne mai vedem unii pe alţii? Par la fel de neputincioşi ca mine, deznădăjduiţi chiar. Unii merg cu capetele atât de plecate, încât se împiedică în momentul în care cel din faţa lor încetineşte, alţii ţin fruntea sus, sfidători. Unii plâng. Alţii sunt impenetrabili. Trăim clipa până la capăt. Resemnaţi.

Trec pe lângă grădinarul nostru, Tommy. Bărbatul lasă privirea în pământ, de parcă am fi cortegiu funerar. Îl văd pe domnul de la vechiul magazin de dulciuri, din care am furat o bomboană când aveam cinci ani şi la care a trebuit să mă întorc ca să-mi cer iertare. Dentista mea, copiii ei, mamele câtorva colegi de scoală. Directorul scolii. O mulţime de necunoscuţi. Îl caut pe Carrick, dar îmi dau seama că ar fi o prostie să-şi rişte viaţa venind aici. Mă întreb dacă ne urmăreşte la televizor, iar gândul ăsta mă face să zâmbesc. Sper din tot sufletul să fie aşa. Mi-l şi imaginez aşezat pe o canapea, în casă, la adăpost, liber.

— Leonard! ţipă deodată Lizzie, în faţa mea.

Leonard e pe trotuar, în mulţime.

Întinde mâna spre fată şi apucă să se îmbrăţişeze înainte de a-i despărţi un Fluierar.

Merg mai departe, fără ea, fiindcă s-a agăţat atât de tare de Leonard, încât trebuie smulşi unul din braţele celuilalt.

— Lăsaţi-l s-o îmbrăţişeze! strigă o femeie, iar oamenii din sectorul acela încep să-i huiduie pe Fluierari.

— Lepădături Defecte! zbiară cineva către noi.

Îmi continui drumul.

Întorc privirea să văd cât de lungă e coada şi o zăresc pe Mona, departe, spre capăt. Rămân şocată. În spatele ei, e Cordelia. Nici urmă de Evelyn. Sper să fie la adăpost, alături de Alpha şi profesorul Lambert, şi nu în vreo instituţie DDN, cu toate că mă aştept la ce e mai rău. O văd brusc pe Kelly, mama lui Carrick, iar, în partea cealaltă, pe profesorul Lambert. Mi se rupe sufletul, au fost capturaţi cu toţii. Mi-e teamă pentru Juniper, mama şi Carrick. Mă simt vlăguită.

Ieşim de pe străduţele pietruite şi pătrundem în vechea piaţă centrală, înconjurată de clădiri colorate şi frumos ornamentate, construite în secolul al XVIII-lea. Câte au văzut clădirile astea la viaţa lor, pentru ca acum să fie martore la această cruzime.

— Cel mai probabil, mergem la castel, îi spun bărbatului de lângă mine şi inima îmi bate cu putere.

Am numai amintiri de coşmar legate de castel, dar mă gândesc la bunicul. Cel puţin, pe de o parte, vreau să ajung acolo, poate că voi avea ocazia să îl văd. Apoi mă întreb dacă nu cumva bunicul se numără printre bărbaţii Defecţi. Mă întorc şi mă mai uit o dată printre ei. Privesc prea mult înapoi. Cad şi mă julesc la genunchi.

Bărbatul se opreşte să mă ajute, dar se aude un fluier care îl atenţionează să-şi vadă de drum. Se scuză şi merge mai departe. O femeie de pe margine scoate un icnet şi întinde mâna să mă

ajute. Un Fluierar îi aruncă o privire fioroasă şi femeia se dă înapoi.

— Îmi pare rău, scumpo, îmi zice şi buza de jos îi tremură. Îmi pare rău.

Toată lumea trece pe lângă mine, în timp ce zac pe ciment, cu genunchiul plin de sânge, prefăcându-mă mai rănită decât în realitate. Trebuie să cronometrez totul la perfecţie.

— Treci înapoi în rând, îmi porunceşte un Fluierar.

Trag de timp până când Mona ajunge în dreptul meu, după care mă ridic şi mă strecor în rând, înaintea ei.

— Salut. Ce surpriză să te văd aici.

Mă uit la bărbaţii de lângă noi şi îi dau cu ochii de Lennox, Fergus şi Lorcan.

— Arăţi bine, Celestine, îmi spune Lennox vesel.

Zâmbesc, înviorată să fiu din nou printre oamenii mei.

— Nu suport să merg la o petrecere la care toată lumea e îmbrăcată la fel, spune Lorcan şi pufnim cu toţii în râs.

— Ia zi, Celestine, a ieşit cum ai plănuit? mă întreabă Lennox.

Râdem din nou.

— Lăsaţi trăncăneala! se răsteşte un Fluierar când trecem pe lângă el.

— Nu vrem, îi replică Lennox, spre amuzamentul nostru.

— Unde e Carrick? Mama şi Juniper sunt bine?

— Juniper a scăpat din spital şi e la adăpost, împreună cu mama ta, îmi spune Lennox. Ar trebui să fii mândră de ea. A făcut un scandal monstru la sediul Fluierarilor. A venit cu un avocat şi un poliţist. I-au văzut pe toţi cei care sunt ţinuţi acolo, gardienii, Pia Wang, inclusiv elevii dispăruţi. Poliţistul a făcut un tărăboi de nedescris, fiindcă poliţia îi caută pe copiii ăia de câteva zile. Crevan

o să dea socoteală pentru toate astea. Cred că nu mai este mult până când totul va ieşi la iveală.

Zâmbesc uşurată, mândră de mama şi de Juniper, dar mai avem drum lung până acolo şi deocamdată nu ştim ce ne rezervă soarta.

— Carrick unde e? întreb.

Lorcan se uită îngrijorat la Lennox.

— Spune-mi, îl rog.

— Nu ştim. Pe cuvântul meu.

Mi se pune un nod în gât şi încerc din răsputeri să-mi stăpânesc lacrimile. Sper doar să nu fi pus Crevan mâna pe el.

— Am fugit de-acasă cu profesorul de engleză, mărturiseşte Mona, din senin.

— Ce? întreb, întorcându-mă spre ea.

— Capul înainte, mă avertizează un Fluierar.

Mă întorc.

— Când ne-am cunoscut, m-ai întrebat cum am ajuns Defectă. Nu ţi-am zis. La cincisprezece ani am fugit cu profesorul meu de engleză. El avea douăzeci şi nouă. Ne-am căsătorit. A fost ideea mea. Am crezut că totul o să fie bine. Dar n-a fost. S-a vorbit despre asta la toate buletinele de ştiri. De parcă eram o persoană dispărută. Ne-au prins până la urmă. Pe el l-au băgat la închisoare, pe mine, fiindcă aveam sub optsprezece ani, m-au înfierat.

— Nu m-am lăsat de fumat în timpul sarcinii, spune Cordelia, în gura mare, ca să o audă toată lumea. Toate mămicile preţioase din Flushing Meadow au fost oripilate. Şi-au alcătuit propriul tribunal pentru Defecţi şi mi-au dat un avertisment. Dar n-am putut să mă las. Eram gravidă în luna a opta când m-au prins că fumez la fereastra din toaletă, la o petrecere caritabilă, şi au decis să mă denunţe. Le-am implorat să mai aştepte până când nasc, ca să nu-mi declare bebeluşul DDN şi să-l ia de lângă mine. Toate au fost de acord, mai puţin una.

— Mie-mi plăcea să mă îmbrac în hainele bunică-mii, spune Lennox, pe un ton grav, apoi pufneşte în râs. Glumesc. Am creat un site de întâlniri pentru bărbaţii care căutau aventuri extraconjugale.

Ne uităm la el, profund dezgustaţi.

— Tu ai fost ăla? spune Mona, strâmbându-se.

— Un milion de clienţi. Totul era perfect legal. Aveam Ferrari şi alte chestii de lux.

— Ţi l-a luat Ghilda? întreabă Fergus şocat.

— Nu. Nevastă-mea a pus mâna pe el la divorţ.

Râdem cu toţii.

E rândul lui Fergus să facă mărturisiri. E prima oară când îl văd serios.

— Am fost ofiţer de poliţie. Am făcut schimb de „imagini intime” cu iubita mea pe telefonul de serviciu. Mi-au dat o suspendare de cincisprezece luni, fără reducerea salariului. N-am făcut nimic ilegal şi am fost achitat de toate acuzaţiile de comportament inadecvat la Locul de muncă, dar m-a denunţat Poliţia şi am fost declarat Defect.

Îi privesc surprinsă. Cu fiecare mărturisire, altcineva prinde curaj să-şi spună povestea şi toate secretele ies la iveală pe măsură ce mărşăluim.

— M-au înfierat pe limbă pentru că mi-am exprimat nemulţumirea la adresa societăţii în care trăim, spune mama lui Carrick. Eu şi Adam n-am lucrat toată viaţa la uzină, adaugă ea, aproape sarcastic. Am fost medici. Aveam propriul cabinet de medicină generală. Am scris mai multe articole anti-vaccinare în care prezentam pericolele vaccinării. Opiniile noastre n-au fost pe placul medicilor şi al guvernului.

— Eu n-am făcut absolut nimic, spune un necunoscut mai în vârstă, alăturându-ni-se. Mi s-a înscenat totul. Ghilda m-a acuzat că mint şi m-a înfierat.

Se lasă tăcerea după această mărturisire.

În timp ce traversăm podul care uneşte castelul de oraş, încep să mă gândesc la ceea ce simt

ceilalţi pentru noi şi nu mă mai pot opri. Orice om îţi rezervă un loc în sufletul său. Orice om are o anumită reacţie faţă de fiecare persoană pe care o întâlneşte pentru prima dată. Unii pot fi mai pătimaşi, alţii, mai rezervaţi. Străzile sunt înţesate de oameni şi Fluierari, veniţi numai şi numai pentru noi. Amplitudinea sentimentelor lor faţă de noi este uriaşă.

Oamenii care sunt iubiţi pot ajunge, la un moment dat, să fie urâţi în egală măsură. Cât de mult mă iubea Art înainte de a fi prinsă şi cât de mare e duşmănia pe care mi-o poartă acum, cea care l-a împins să se înroleze în rândurile Fluierarilor. Cât de vinovată trebuie să se fi simţit Juniper pentru că l-a ajutat pe Art să se ascundă de mine, de a acceptat să-mi ia locul în spital, riscându-şi propria libertate pentru a se revanşa. Oamenii trec uşor de la un sentiment la altul.

Dacă locul acela este deja rezervat pentru fiecare dintre noi, nu ne rămâne altceva de făcut decât să transformăm sentimentele. Mă uit la chipurile celor care ne privesc cum defilăm pe străzi, etalându-ne defectele, slăbiciunile, declinul, şi sunt optimistă, simt că lucrurile se pot schimba. Dacă ne urăsc atât de mult, înseamnă că ne pot iubi în egală măsură.

Dăm colţul şi urcăm pe străduţa pietruită care duce la Castelul Highland. Parcă citindu-mi gândurile, din mulţime, se aud brusc urale. Urale puternice de bucurie. Distonează profund cu sunetele care ne-au însoţit până acolo. Mă uit în jur, apoi înainte, spre dreapta, şi dau cu ochii de mama, Juniper şi Ewan, care ţopăie pe marginea drumului şi aclamă pe toată lumea, agitând pumnii în aer.

— Iu-hu! ţipă mama, cu lacrimi de fericire în ochi. Asta-i fiica mea! E fata mea!

— Mamă! strig. Mamă!

Nu-mi vine să cred că e acolo. Încep să ţopăi de bucurie.

— Uitaţi-o pe mama mea! le spun celorlalţi, care îi fac cu mâna când ne apropiem.

În momentul în care au atras atenţia celor din jur, mama, Juniper, până şi micul Ewan, îşi descheie cămăşile, îşi trag puloverele peste cap şi îşi arată tricourile pe care este scris cu litere roşii DESFIINŢAŢI GHILDA.

Defecţii care văd inscripţia râd şi le salută curajul de a-şi exprima susţinerea. Sunt nespus de mândră de familia mea. Toţi cei care trec prin dreptul lor zâmbesc şi îşi şterg lacrimile, în timp ce familia mea şi oamenii pe care mama a reuşit să îi adune alături de ea ne aplaudă. Observ că rudele şi prietenii Defecţilor s-au strâns cel mai aproape de porţile Castelului Highland. Când ajung lângă ea, mama întinde mâna spre mine şi i-o apuc. Un Fluierar vine imediat să ne despartă, dar ne ţinem bine şi ne uităm una la alta, cu ochii înecaţi de lacrimi.

— Te iubesc, puiule. Sunt aşa mândră de tine, îmi spune mama, abia reuşind să se stăpânească. Fruntea sus, Celestine! mă îmbărbătează, ridicând vocea. Fruntea sus, oameni buni! Noi vă susţinem!

Ridic fruntea, hotărâtă să o ţin aşa şi mai departe. Apoi ne dăm drumul la mâini.

Aceştia sunt oamenii deosebiţi din viaţa noastră, oameni care au o capacitatea infinită de a ne iubi, în ciuda defectelor noastre.

51

Şirurile de femei şi bărbaţi se unesc în clipa în care pătrundem în curtea Castelului Highland, un spaţiu atât de familiar pentru noi toţi. Este locul în care fiecare dintre noi ne-am luat rămas-bun de la viaţa de până atunci. Suntem mii de oameni care stăm înghesuiţi ca sardelele şi ne sufocăm. Sub turnul cu ceas, sediul Ghildei, a fost ridicată o platformă provizorie.

Crevan îşi ia locul pe ea, îmbrăcat în roba roşie care flutură sub briza blândă de vară. Art îl urmează şi se postează la baza platformei. Imaginea lui nu mă mai şochează la fel de tare ca prima oară. Am avut destul timp să rememorez şi să mă gândesc la asta. Acum îl analizez din curiozitate şi încerc să-mi dau seama ce-i trece prin cap. În momentul în care Crevan trece pe lângă el, îi pune mâna afectuos pe umăr şi rânjeşte cu gura până la urechi, mândru că fiul lui îi este alături. Cineva ţâţâie nemulţumit lângă mine. Stânjenit de această manifestare publică de afecţiune, Art lasă capul în pământ îmbujorat.

Crevan urcă pe podium şi priveşte cercetător în jur. Iniţial, mă gândesc că vrea să-şi facă o imagine de ansamblu, apoi realizez că se uită după cineva. După mine. Ştie că sunt acolo.

Sunt prea departe de platformă. Trebuie să ajung mai aproape.

— Celestine, mormăie Mona. Ce naiba faci?

— Trebuie să ajung mai aproape.

Mă strecor printre oameni, care se dau bucuroşi la o parte, căci nimeni nu doreşte să stea în primul rând. Niciunul dintre noi nu se află aici de bunăvoie.

Crevan mă vede înaintând prin mulţime, ceea ce şi urmăream, iar asta pare să-i distragă atenţia de la discursul său.

Se opreşte, deconcertat pentru o clipă, după care continuă. Mă observă şi Art. Mă măsoară din cap până în picioare, aşa cum sunt îmbrăcată în furoul roşu, identic cu al celorlalte femei. Nu ştiu ce vede când se uită la mine. N-am timp de pierdut. Îmi îndrept din nou atenţia către Crevan.

— Doamnelor şi domnilor, v-am adunat astăzi aici pentru a vă mulţumi că aţi luat parte la defilare. Vă sunt recunoscător pentru timpul acordat. În toate oraşele din ţară, au loc parade similare, cu ocazia cărora Defecţii demonstrează comunităţilor lor că societatea noastră este în plin proces de purificare. V-am adus astăzi aici pentru a vă face cunoscută noua noastră strategie în ceea ce vă priveşte.

Poate din cauza privirii lui ori a felului în care îşi mişcă gură, simt cum mă cuprinde groaza încetul cu încetul.

— Ieri, am avut o întrevedere cu prim-ministrul pentru a discuta această nouă strategie, numită „Reducerea numărului de Defecţi".

Se aud murmure din mulţime.

— Ghilda a considerat că este de datoria noastră să permitem Defecţilor să trăiască alături de restul societăţii, să arate societăţii ce se întâmplă atunci când cedăm în faţa slăbiciunilor noastre, dar, din cauza pericolelor şi violenţelor tot mai mari din ultimele săptămâni, spune Crevan, uitându-se fix la mine, este limpede că această împărţire a societăţii în două clase este primejdioasă. Astfel, am ajuns la concluzia că este spre binele *tuturor* să impunem această strategie. Reducerea numărului de Defecţi este o iniţiativă de a-i instala pe Defecţi în propria lor comunitate, de a le da libertatea să trăiască *laolaltă*, în conformitate cu legile Ghildei.

Cuvintele lui iscă un val de nemulţumiri şi lumea începe să ţipe la el. Indiferent cum a încercat să ambaleze ideea, numind-o libertate pentru Defecţi, nu inspiră niciun strop de încredere. Tremur din tot corpul.

— Ne băgaţi într-o închisoare! zbiară cineva.

— Ghetouri!

— Lagăre!

— Nu va fi nici închisoare, nici ghetou, nici lagăr, ne asigură Crevan pe un ton calm. Dar este clar ca Defecţii nu pot trăi la un loc cu restul societăţii.

În ciuda protestelor, îşi continuă discursul, pentru că ştie că este filmat de camerele televiziunilor.

— Am redactat deja proiectul care urmează a fi implementat de noul guvern.

Priveşte la cameră cu zâmbetul lui calm şi liniştitor şi parcă îl văd aruncându-mi aceeaşi privire într-o altă viaţă. „O să fie bine, Celestine.” Înainte să fac schi nautic prima dată, când a condus Art prima dată, cu noi în maşină. Înainte să mănânc stridii prima dată. După înmormântarea mamei lui Art, când a venit în pragul uşii şi şi-a găsit fiul plângând în braţele mele. Privirea lui spunea mereu: „O să fie bine, Celestine”

Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji, în timp ce mulţimea izbucneşte în huiduieli furioase, iar Crevan părăseşte podiumul, cu pelerina fluturându-i în urmă, şi îl trage după el pe Art, care urmăreşte împietrit scena. Fluierarii avansează spre noi, cu scuturile ridicate şi bastoanele în mâini, aşteptându-se la o revoltă.

Dar nu e bine. Nu e bine deloc ce se întâmplă.

O văd pe bătrâna grasă de la depozit, cu braţele încă strânse în jurul corpului, plângându-şi umilinţa, plângând singură în mijlocul haosului. O altă doamnă se apropie de ea şi o prinde de mână. Lângă ea, stă un adolescent deşirat şi costeliv, care nu pare genul luptător. Femeia îl apucă de mână şi stau toţi trei nemişcaţi, parcă uniţi în rugăciune. Mai multe grupuri de Defecţi încearcă să se înţeleagă cu Fluierarii, altele sunt vizibil iritate şi riscă să sară la bătaie.

Alerg la Mona, care se ceartă cu o femeie Fluierar şi îi spune ce crede despre ea doar aşa cum ea poate s-o facă. O apuc de braţ şi o trag de lângă Fluierar.

— Potoleşte-te, Mona.

— Ce e? Dă-mi drumul, Celestine!

Încearcă să scape, dar îmi înfig unghiile în pielea ei.

— Au! Ce nai…

— Termină, îi spun printre dinţi. Îi faceţi jocul lui Crevan. Uită-te şi tu.

În sfârşit, se potoleşte şi priveşte în jur.

— Toţi ochii sunt aţintiţi asupra noastră, iar ei exact asta vor, să ne comportăm ca nişte animale. Crevan ne-a mânat pe străzi şi ne-a ţinut discursul despre reducerea numărului de Defecţi, fiind filmaţi din toate unghiurile de camerele televiziunilor. Trebuie să fim izolaţi pentru că suntem scandalagii. Ne-a întins o cursă.

Toţi telespectatorii vor dori să fim segregaţi, vor prinde frică de noi şi, din acest motiv, vor fi de acord cu planul lui. În sfârşit, reuşesc să o fac pe Mona să înţeleagă. Îl pocneşte pe Fergus. Văzându-l că nu reacţionează, îi mai trage un şut.

— Ce vrei? întreabă el iritat.

O las să transmită mai departe mesajul meu şi mă îndrept spre micul grup de persoane care stau calme în mijlocul furtunii. O iau pe bătrână de mână. O strâng cu putere. Tremură ca frunza.

— Ce naiba face acolo? îl aud pe Lennox întrebând-o pe Mona.

— Carrick ar dori să-i urmăm exemplul. La fel şi Enya.

Vin spre noi şi mă apucă de mână. Mona mă ia de o mână, Lennox se duce în partea cealaltă prinzându-se de umeri cu Fergus şi Lorcan, precum camarazii de arme. Ni se alătură şi alte persoane. În scurt timp, suntem aliniaţi pe mai multe rânduri, mână în mână, umăr la umăr, uniţi.

Toată lumea tace. Şi totuşi simt în mine o forţă cum n-am mai simţit vreodată, un sentiment de apartenenţă copleşitor.

Mă agăţ şi mai care de mâna bătrânei şi de cea a Monei. Văd lacrimile din ochii tuturor şi pe Fergus care strânge din dinţi pentru a-şi stăpâni emoţiile.

Camerele de televiziune surprind întreaga scenă, Fluierarii schimbă priviri nedumerite, aşteptând să se întâmple ceva. Erau pregătiţi să înăbuşe o eventuală revoltă. Dar nu le-am dat ocazia. Îi studiez cu atenţie, vreau să le răpesc şi ultima frântură de autoritate, mă simt atât de puternică, mai puternică decât am fost vreodată. Nu ştiu de unde îmi vine ideea – pur şi simplu, îmi vine –, dar încep să fluier. O fluierătură prelungă şi ascuţită, cât mai asemănătoare cu sunetul lor. Mona o prinde din zbor şi îmi urmează exemplul. Se răspândeşte prin mulţime. În scurt timp, ni se alătură trei mii de oameni. Trei mii de voci, trei mii de fluierături. Fluierarii se uită unii la alţii încurcaţi. Cum să ne oprească dacă nu suntem violenţi? Stăm cuminţi şi le imităm sunetul, dar în stilul nostru.

Un Fluierar coboară scutul, îşi scoate casca şi o aruncă pe jos.

— Nu pot, spune bărbatul ameţit, de parcă ar fi cât pe ce să leşine.

— Riley! spune altul. Treci înapoi în rând!

— Nu. Nu pot. Nu pot, repetă el.

— Merge, spune veselă bătrâna de lângă mine.

Simt că-şi recapătă curajul.

— Aveau dreptate în ceea ce te priveşte, adaugă ea.

Fluierăturile se înteţesc în clipa în care mai iese un Fluierar din formaţie. E o femeie. Kate. Aruncă scutul, îşi scoate casca, pleacă de lângă colegii ei şi ni se alătură. Mă prinde de mână şi se plasează între mine şi bătrână. Suflă în fluier, dar, de data asta, din tabăra noastră şi toţi izbucnim în urale.

Îl zăresc pe Art care mă priveşte din turnul cu ceas, de la fereastră.

52

— Spune ceva, mă îndeamnă Kate.

Are mâna umedă şi miroase a transpiraţie. Îmi dau seama că e îngrozită de gestul pe care l-a făcut, dar rămâne fermă pe poziţie.

— Poftim?

— Ar fi bine să spui ceva, să te adresezi oamenilor, mă încurajează ea.

— Da, fă-o, intervine Mona, care, auzind discuţia noastră, îmi dă drumul la mână.

Mă împinge uşor din rând.

Mă trezesc singură, în faţa tuturor, veriga ruptă din lanţ.

— Nu, protestez, cu stomacul strâns şi un nod în gât.

Revin în rând, dar oamenii mă împing din nou în faţă.

— Nu ştiu ce să spun.

Îmi reamintesc întâmplarea de acum câteva săptămâni, când eram acasă la profesorul Lambert, iar Alpha m-a invitat pe scenă să ţin un discurs. Toţi oamenii aceia care mă sorbeau din priviri, în speranţa că voi scoate ceva măreţ pe gură după aplauzele lor furtunoase. Erau atenţi la mine, erau solidari cu mine şi totuşi habar n-aveam ce le-aş fi putut spune. Ironia sorţii a făcut ca tocmai Fluierarii să mă salveze, întrerupându-ne reuniunea.

— Haide, insistă Mona şi îmi mai dă un ghiont.

Dau să revin la locul meu, dar Mona şi Kate mă blochează, ţinându-se de mâini. Îmi dau seama că suntem filmaţi şi nu vreau să fac o scenă. Am fost dată afară din rând.

— E Celestine, spune cineva.

Am un nume uşor de auzit când îl rosteşte cineva, chiar şi pe la spatele meu ori în şoaptă, imaginându-şi că n-ar ajunge la urechile mele. Din cauza S-urilor, îl aud propagându-se ca un val prin

mulţime, până când fluierăturile se transformă în sâsâieli şi, într-un final, încetează.

Fac câţiva paşi în faţă şi mă întorc spre ei.

— Mă numesc Celestine, spun pe un ton atât de scăzut, încât Lennox începe să strige la mine.

— Mai tare, Celestine! Urcă pe podium!

Îi arunc o privire furioasă, dar toată lumea îl susţine. Mă aştept ca Fluierarii să se opună, dar nici ei nu ştiu cum să reacţioneze în momentul de faţă, iar situaţia pare să le fi scăpat de sub control, de vreme ce chiar oamenii lor au trecut de partea noastră. Se uită la mine cum urc pe podium, fără să intervină. Îmi dreg glasul.

E un coşmar să mă înfăţişez înaintea a mii de oameni, îmbrăcară într-un furou strâmt, cu toate formele şi defectele la vedere. În mod normal, m-aş simţi înjosită, dar nu astăzi. Ce sunt sfătuiţi să facă cei care se tem să vorbească în public? Să-şi imagineze că toţi cei din faţa lor sunt dezbrăcaţi sau doar în lenjerie intimă. Ei bine, în cazul meu, chiar aşa sunt. Toată lumea îşi expune defectele. Niciunul dintre ascultătorii meu nu este Perfect. Nu simt că mă judecă. Dimpotrivă, mă simt mai puternică, uitându-mă la toate chipurile stânjenite din faţa mea, şi scap imediat de trac.

— Mă numesc Celestine North, spun pe un ton mai ridicat, făcându-mă auzită peste mulţime.

Anunţul meu este întâmpinat cu o surprinzătoare rafală de urale. Până şi Fluierarii sunt luaţi prin surprindere de reacţia oamenilor. Îşi iau poziţia de drepţi şi se pregătesc pentru ce va urma.

— Am urmărit interviul acordat de judecătorul Crevan aseară şi am auzit cu toţii ce-a avut de spus. Sper ca acum să audă şi el ce-am eu de spus. A venit rândul meu să vorbesc.

Un Fluierar face un pas înainte să mă oprească.

— Încă am dreptul la liberă exprimare, spun.

Fluierarul îşi priveşte superiorul, care îi face semn din cap să se retragă.

Nu ştiu de unde îmi vin ideile, cert este că tot ce am simţit aseară uitându-mă la interviul lui Crevan începe să răbufnească încetul cu încetul.

— Aroganţă, lăcomie, nerăbdare, încăpăţânare, martiriu, autocritică, autodistrugere. Acestea sunt cele şapte defecte de caracter de care ne-a acuzat judecătorul Crevan. Ţin să vă reamintesc, domnule judecător, că orice poveste are două versiuni. Ceea ce dumneavoastră numiţi lăcomie eu numesc dorinţă. Dorinţa de a trăi într-o societate dreaptă şi echitabilă. Ceea ce dumneavoastră numiţi aroganţă eu numesc mândrie, deoarece convingerile mele mă disting de asupritorii mei. Ceea ce dumneavoastră numiţi nerăbdare eu numesc curajul de a vă pune la îndoială hotărârile, care nu sunt legi, ci simple principii morale. Ceea ce dumneavoastră numiţi încăpăţânare eu numesc dârzenie. Spuneţi că vreau să mă transform în martir, eu spun că este un gest de *altruism*. Autocritica? Eu o privesc ca pe modestie. Spuneţi că mă autodistrug? Ceea ce am făcut pentru Clayton Byrne în autobuz nu a fost din dorinţa de a-mi distruge viaţa, ci am luat o decizie pornind de la convingerea că ceea ce se întâmplă este inuman. Ceea ce dumneavoastră, domnule judecător, vedeţi drept defecte eu le consider a fi calităţi. Nu trebuie să ne ruşinăm de greşelile noastre. Din greşeli învăţăm să fim responsabili. Învăţăm ce e bine şi ce e rău. Învăţăm ce trebuie să schimbăm, cum să fim altfel, mai buni şi mai înţelepţi în viitor. Nu suntem nişte erori, suntem fiinţe umane.

Vocea mi se stinge, iar mulţimea izbucneşte în aplauze frenetice şi respectuoase.

— A greşi e omeneşte. Învăţăm din greşeli, spun mulţimii care amuţeşte deodată. Lumea întreagă foloseşte aceste zicale. Dacă acest lucru este adevărat, iar judecătorul Crevan şi actualii noştri conducători nu au greşit *niciodată*, înseamnă că au de învăţat de la *noi,* căci iată-mă stând în faţa voastră, eu, cea mai înfierată, cea mai Defectă

persoană de pe faţa pământului. Astăzi ieşim de sub înrâurirea Ghildei, acest tribunal moral, şi ne afirmăm drept liderii viitorului.

Mona ridică un pumn în aer şi scoate un urlet de susţinere, ceilalţi spectatori urmându-i rapid exemplul. Îl văd pe profesorul Lambert aplaudând cu mândrie, în vreme ce Lorcan şi Fergus bat palma cu alţii.

A meritat. Chiar a meritat. În ciuda a ceea ce se va întâmpla în continuare.

53

Nu simt niciun pic de teamă în momentul în care Fluierarii mă iau pe sus. Deocamdată, sunt încă surescitată după discursul pe care l-am ţinut. N-am idee de unde mi-au venit cuvintele, pur şi simplu mi-au năpădit mintea exact când aveam mai mare nevoie. Sper doar să le fi auzit şi familia mea, şi Carrick, indiferent unde s-ar afla.

Fluierarii nu mă tratează cu mănuşi. Imediat ce ieşim din raza camerelor de filmat, mă înşfacă zdravăn de braţe şi mă trag după ei în pas alert. Nu mai e Tina. Eu nu mai sunt o adolescentă neînţeleasă de şaptesprezece ani, dar nu mă deranjează, sunt conştientă că nu mai sunt aceeaşi fată care trecea îngrozită pe holurile astea cu câteva luni în urmă şi îşi punea toate speranţele de a fi salvată în relaţia ei cu judecătorul Crevan. Mă speria orice sunet, mă speriau gardienii, priveam mereu în jur, eram moartă de frică.

Nu-mi mai e frică. De data asta, ştiu că eu am dreptate, iar ei greşesc.

Fluierarii mă duc prin castel până la lift şi de acolo coborâm la subsol. Mă conduc la biroul de recepţie. Toţi gardienii pe care îi întâlnesc nu ezită să-şi exprime părerea despre mine. Odată ajunşi în arest, prima persoană de care dau cu ochii este Raphael Angelo, închis singur într-o celulă. Stă pe un scaun, cu picioarele încrucişate sub el şi se uită la Defect TV, întors cu spatele la mine.

Nonşalanţa lui mă face să zâmbesc. Pe ecran e imaginea mulţimii de oameni adunaţi în curte. Toţi Defecţii s-au aşezat pe jos şi fluieră. Un protest paşnic. La porţi, s-au strâns oameni din public. Şi ei fluieră. Fluierarii în echipamente de intervenţie îi înconjoară pe Defecţi, dar ei nu ripostează.

Raphael se întoarce spre noi, probabil văzându-ne reflexia în celula sa de sticlă. Îmi zâmbeşte şi îmi face semnul de OK. Dau să îi răspund cu

acelaşi gest, dar Fluierarii mă apucă de braţe şi mi le imobilizează la spate, de parcă aş fi încercat să arunc o grenadă. Ţip de durere şi mă îndoi de mijloc în timp ce ei îmi contorsionează corpul în cele mai nefireşti moduri.

— Casă, dulce casă, spune unul dintre ei, când ajungem în dreptul fostei mele celule.

E neschimbată. Cu o singură excepţie. Înăuntru, îl găsesc pe bunicul.

— Bunicule! strig şi alerg în braţele lui, strângându-l cu putere lângă mine, de parcă viaţa mea ar atârna de asta. Eşti bine?

Mă trag înapoi şi îl examinez, îi pipăi faţa şi îi întorc faţa când într-o parte, când în cealaltă, ca să mă asigur că e nevătămat.

— N-am nimic. N-am nimic, mă linişteşte şi mă trage din nou la pieptul lui.

Are lacrimi în ochi.

— Am crezut că te-am ars de vie, îmi şopteşte speriat. N-o să mi-o iert niciodată că te-am pus în asemenea pericol.

— Nu m-ai ars, nu? spun, strângându-l cu putere. Sunt aici, în faţa ta.

— N-aveam de unde să ştiu. Nu eram sigur… mă tot vedeam cum am aruncat flacăra peste tine. Noaptea, când mă culc, îţi aud ţipetele, spune şi mă strânge mai tare.

— Sunt vie, bunicule. N-am păţit nimic, spun, după care cobor tonul ca să nu mă audă gardienii. Dimpotrivă, m-ai salvat. Ţine minte asta. N-aş fi avut cum să scap dacă nu erai tu.

Mă sărută pe creştet şi îl simt cum tremură din tot corpul.

— Povesteşte-mi ce s-a mai întâmplat, spun ca să-l distrag.

— Gata, ne întrerupe brutal unul dintre gardieni. A expirat timpul.

Bunicul se supune imediat ordinului. E închis aici de atâta vreme, încât ştie că orice împotrivire e de prisos.

— Vreau să mai stau cu bunicul, spun autoritar, dar nimeni nu mă ia în seamă.

Gardienii îl prind bine şi îl mută în celula de lângă Raphael, în diagonală cu a mea. Deşi e surprinzător de docil, bunicul arată bine, sănătos, e proaspăt bărbierit. Condiţiile din arest sunt bune, a fost îngrijit aşa cum se cuvine, singura problemă este că l-au ţinut închis mai mult decât era cazul. A avut prea mult timp de meditaţie, iar chipul lui resemnat îmi frânge sufletul.

Într-un final, mă uit spre celula vecină şi oftez cu o nostalgie ridicolă după bărbatul de care m-am îndrăgostit. Ştiu că e stupid din partea mea să mi-l doresc pe Carrick prizonier, alături de mine, fiindcă el e afară, în lumea reală, bucurându-se de o oarecare libertate, dar acesta e locul în care ne-am cunoscut şi n-am stat niciodată aici fără el.

Clipesc, crezând că nu văd bine. Că văd ce vreau, şi nu realitatea. Dar vedenia nu dispare.

Carrick e chiar aici. Stă lângă geam şi mă priveşte.

Are o vânătaie la ochiul stâng. Încremenesc, nevenindu-mi a crede. Îmi joacă feste imaginaţia sau chiar e aici?

— Iartă-mă, murmură, cu o figură învinsă.

— Azi-dimineaţă, l-am prins şi pe iubitul tău. E exact ca pe vremuri, nu? râd gardienii şi încuie uşa după ei.

Mă reped la geam şi lipesc mâna pe el.

Ne-am întors de unde am plecat, doar că acum nu mă mai pot mulţumi cu asta. Acum cunosc senzaţia atingerii lui, îi cunosc vocea, îi cunosc mirosul. Şi peretele ăsta care ne-a despărţit, dar care ne-a unit după – nu mă mai pot mulţumi cu asta.

Carrick trebuia să fie la adăpost. Planul nostru nu prevedea aşa ceva.

Lovesc cu pumnii în geam şi urlu.

54

Nu rămân singură în celulă mult timp. Nu durează mult şi îşi fac apariţia judecătorul Crevan, judecătoarea Sanchez şi judecătorul Jackson, însoţiţi de un bărbat într-un costum şifonat de in alb, cu un barbişon cărunt şi faţa arsă de soare. Judecătorii sunt îmbrăcaţi în robele lor roşii, cu însemnele Ghildei pe piept. Toţi *Instauratorii Perfecţiunii* mă onorează cu vizita lor.

Vin spre mine, aliniaţi unul în spatele celuilalt, ca o mică armată plecată în misiune, cu dosarele la subraţ. Judecătoarea Sanchez pare la un pas să leşine şi se uită la mine cu ochi mari şi speriaţi.

Se anunţă o discuţie interesantă.

Carrick, bunicul şi Raphael se ridică imediat în picioare ca să vadă ce se petrece. Susţinătorii mei. Deşi suntem despărţiţi de geamuri, prezenţa lor îmi dă putere. Gardianul le descuie uşa, îi lasă să intre, apoi se postează într-un colţ.

— Poţi pleca, îi ordonă Crevan femeii, care pare uşor tulburată de a se vedea dată afară.

Nu pentru că i se spusese ce să facă, ci pentru că îşi face griji că i-aş putea ataca pe cei trei judecători preţioşi. Nu seamănă deloc cu Tina.

— Ia loc, Celestine, îmi spune Crevan.

Pare obosit. Îmbătrânit. Eu l-am îmbătrânit şi sunt mândră de asta.

— Prefer să stau în picioare.

— Dumnezeule Mare, Celestine! răbufneşte el şi loveşte cu palma în masă, speriindu-l pe bărbatul prăjit de soare.

Zâmbesc.

— Chiar nu poţi să faci măcar *un* lucru din ce ţi se cere?

— Încăpăţânare. Împotrivire la schimbare, spun, citându-l pe el.

Se citeşte pe faţa lui că e iritat, ceea ce mă bucură nespus. Sanchez e stresată, se uită speriată

când la el, când la mine. Pare calmă, dar o trădează ochii, care nu stau locului o clipă, încercând să analizeze totul. O s-o pârăsc? – asta e întrebarea care o frământă probabil.

— Am auzit ce i-ai făcut surorii mele, Juniper, spun şi îl fixez cu privirea, amândoi ştiind la fel de bine că pe mine m-a prins în vârful dealului. Ceilalţi judecători ştiu ce s-a întâmplat?

E limpede că Jackson a aflat de incident, fiindcă se uită enervat la Crevan.

— A fost o încurcătură nefericită, deşi, din câte am înţeles, nu e prima oară când ai fost confundată cu sora ta.

La un moment dat, am fost pedepsită pentru că mi-aş fi acoperit semnul de la tâmplă, când trustul lui Crevan a publicat o fotografie de-a mea cu părul despletit. În realitate, era Juniper, dar am avut nevoie de sprijinul Piei Wang pentru a demonstra acest lucru.

— Dar pe Logan, Colleen, Gavin şi Natasha cu cine i-ai confundat?

Jackson se uită la Crevan, probabil, aşteptând un răspuns pe care şi el ar dori să-l audă.

Crevan nu se pierde cu firea.

— Atât ei, cât şi gardienii, mă ajutau pe mine şi o echipă specială de Fluierari să aflăm unde te ascunzi. Ghilda nu glumeşte când e vorba de fugari.

Atitudinea lui calmă mă face să cred că o să scape basma curată, chiar dacă mama a venit cu un ofiţer de poliţie şi cu un avocat, chiar dacă i-au găsit pe adolescenţii dispăruţi, pe soră-mea şi pe gardienii sedaţi. E posibil să scape şi de data asta.

— Aş vrea să vorbesc cu Celestine între patru ochi, spune deodată Sanchez.

— De ce? întreabă Jackson.

— Ca de la femeie la femeie. Ştiu că Celestine şi domnul judecător Crevan au mai multe de împărţit şi, din cauza asta, nu reuşesc să poarte un dialog constructiv.

— Chiar şi aşa, aş prefera să asist la discuţie, răspunde Jackson. Sunt convins că şi judecătorul Crevan doreşte acelaşi lucru. Aş propune ca noi să discutăm, iar dumneavoastră, domnule judecător, să staţi deoparte de data asta.

Crevan îşi dă imediat acordul.

Judecătoarea Sanchez se uită la mine.

— Eu şi Celestine am avut deja ocazia să discutăm anumite lucruri, la scurt timp după ce a fost înfierată, lucruri care sper să fi rămas valabile de atunci.

Durează câteva clipe până să descifrez mesajul. Revenim la înţelegerea noastră? Noi două împotriva lui Crevan? Pe de altă parte, Sanchez m-a păcălit deja o dată. Pot să contez pe ea? Mai mult decât atât, sunt dispusă să-mi asum acest risc?

Carrick, bunicul şi Raphael stau lipiţi de geamurile celulelor, străduindu-se să-şi dea seama ce se întâmplă. Carrick e atât de aproape de noi, încât parcă ar fi în aceeaşi celulă, dar nu aude nimic din ce se discută. Raphael îmi face semn. Vrea să fie şi el de faţă.

Îmi bubuie inima în piept. Am iubit matematica pentru că orice problemă are o soluţie. Dacă aplici teorema, găseşti răspunsul. De la o vreme încoace, e un haos în mintea mea, nu există teoreme, oamenii nu fac altceva decât să se joace unii cu alţii şi să schimbe regulile din mers. Dar, doar pentru că ei schimbă regulile, nu înseamnă că şi eu trebuie să fac la fel.

— Dumneavoastră cine sunteţi? îl întreb pe bărbatul în costumul de in.

— Dumnealui este Richard Willingham, îmi răspunde Crevan, deşi nu lui i-am adresat întrebarea. A venit să discute despre cazul tău. Conform legilor Defecţilor, ai dreptul la un reprezentant legal.

— Am deja un reprezentant legal.

Crevan lasă stiloul jos.

— Domnul Willingham s-a întors din străinătate în ultima clipă ca să mă ajute astăzi.

— Îmi pare rău că v-am stricat vacanţa, îi spun. Dat fiind că fostul meu avocat, domnul Berry, e sedat, cer să mi se permită să mă sfătuiesc cu noul meu apărător. Nu e nevoie să-l aduceţi cu vreun avion privat. Uitaţi-l acolo. Nu mai am ce discuta cu dumneavoastră până când nu e şi el aici de faţă.

Toate privirile se întorc spre Raphael. Le face cu mâna.

— *El*? întreabă Willingham.

— Cei mai puternici oameni sunt cei care au fost nevoiţi să lupte din greu în viaţa lor. Dumneavoastră a trebuit să luptaţi vreodată pentru ceva, domnule Willingham? Dacă doriţi să-mi preluaţi cazul, convingeţi-mă că meritaţi să vă acord încrederea mea.

— Nu, mi-o retează Crevan, scurt. Domnul Willingham este avocatul tău din oficiu.

Sanchez şi Jackson se uită la Crevan, conştienţi că face un abuz. Am dreptul să-mi aleg singură avocatul.

— Cred că domnişoara North are dreptul să-şi aleagă reprezentatul legal, spune Jackson, trecând peste decizia lui Crevan.

În vreme ce Jackson, Crevan şi nervosul domn Willingham discută modificările, Sanchez trimite de zor mesaje pe telefon. Mă întreb ce pune la cale.

— Domnule Willingham, vă mulţumesc că aţi venit astăzi aici. Staţi liniştit, Ghilda vă va pune un avion la dispoziţie, spune Crevan, în cele din urmă.

Domnul Willingham pare extrem de iritat şi îşi exprimă nemulţumirea printr-o serie de pufăieli, oftaturi şi priviri urâte, dar nu are încotro şi trebuie să se supună deciziei. La plecare, îi aruncă lui Raphael o privire scârbită.

Odată adus în celula mea, Raphael se aşază picior peste picior pe un scaun.

— Deci, unde rămăseserăm?

— Ne-am adunat aici pentru a discuta pedeapsa pe care o va primi Celestine în urma ultimelor evenimente, spune Jackson. Faptele ei demonstrează o lipsă flagrantă de disciplină şi respect faţă de Ghildă, faţă de legile Ghildei şi trebuie pedepsită în consecinţă. Cu toate că nu este primul fugar din istoria Ghildei şi există legi care îi pedepsesc pe cei care comit asemenea fapte, cazul ei este fără precedent. Am considerat de cuviinţă să ne întrunim cu toţii şi să dezbatem această situaţie în afara sălii de judecată.

Crevan şi Sanchez nu scot o vorbă. Amândoi îşi urmăresc propriile interese. Vor să influenţeze justiţia după bunul lor plac.

— Domnule judecător Jackson, vă suntem recunoscători că încercaţi să soluţionaţi problema în acest mod, spune Raphael. Este cel mai bine pentru toate părţile implicate. Aşadar, să începem. Ghilda este un tribunal moral. Spuneţi-mi, vă rog, ce fapte imorale a comis Celestine în ultima perioadă? A ţinut un discurs în faţa unei adunări convocate la ordinul domniilor voastre? Un discurs absolut emoţionant pentru care ţin să te felicit, Celestine. Din cunoştinţele mele, Ghilda nu a abrogat încă dreptul la liberă exprimare. Singurul lucru de care se face vinovată Celestine este că a fugit de Fluierarul sub supravegherea căruia se afla şi că nu a respectat ora stingerii în câteva rânduri. Iar, dacă este să fie pedepsiră pentru aceste fapte, avem suficiente precedente juridice după care putem să ne ghidăm. Angelinei Tinder, de pildă, acuzată că nu a respectat ora stingerii, i-au fost luaţi copiii timp de o săptămână. Victoria Shannon a fost condamnată la o săptămână de muncă fără plata, Daniel Schmidt, la o lună, Michael Taylor, la şase luni, până când, neputându-şi achita ratele ipotecare, bărbatul a fost *cât pe ce* să-şi piardă casa, dacă nu ar fi precumpănit raţiunea prin vocea Înaltei Curţi.

Înşiră toate aceste cazuri într-o suflare.

— Dar Celestine nu are o slujbă, nu are copii şi nici casă. Dacă îi pedepsiţi familia, promit să vă dau în judecată pentru încălcarea drepturilor omului. Familiile Defecţilor nu pot fi pedepsite pentru faptele Defecţilor. Poate că, până acum, familiile n-au avut curaj să vă dea în judecată, dar eu ştiu ce drepturi are Celestine şi mă voi ţine de cuvânt. De asemenea, să nu uităm că Ghilda i-a încarcerat pe nedrept atât sora, cât şi bunicul, care nu au greşit cu nimic. Acţiuni întreprinse doar pentru a o forţa pe Celestine să iasă din ascunzătoare. Ghilda nu a făcut altceva decât să-mi hărţuiască clienta şi să o intimideze în aşa fel încât să-i blocheze orice cale de reintegrare în societate.

Un gardian ne întrerupe discuţia.

— Domnule judecător Jackson, aţi primit un telefon important. Sunteţi aşteptat în biroul dumneavoastră.

— Acum? întreabă Jackson nedumerit. Am o treabă *mai* importantă.

— E ceva urgent, domnule.

Mă uit la Sanchez, care tace mâlc, şi realizez că mesajele pe care le-a trimis mai devreme au legătură cu plecarea lui Jackson din încăpere.

Raphael îl aşteaptă să iasă şi continuă.

— Ce pedeapsă aţi dori să îi mai aplicaţi clientei mele? În definitiv, aţi înfierat-o deja pe cele cinci zone ale corpului.

— Mai găsim şi altele, răspunde Crevan glumeţ, cu o sticlire în ochi.

Îşi închipuie că nu ştie nimeni. Sanchez începe să-l privească cu alţi ochi. Se vede că aroganţa lui a scos-o din fire.

— Poate pe şira spinării, spune Raphael.

Îmi bate inima nebuneşte. În sfârşit, am ajuns la subiectul arzător. Raphael se pregăteşte de atac.

Sanchez intuieşte ce urmează şi îşi ia o poziţie rigidă.

Crevan se uită la Raphael cu o expresie glacială.

— Haideţi să fim sinceri, spune Raphael. Există o înregistrare, domnule judecător Crevan, care vă înfăţişează în momentul în care o înfieraţi pe această tânără pe şira spinării. Cu mâna dumneavoastră şi fără anestezie.

Ochiul drept al lui Crevan zvâcneşte nervos.

— Pretindeţi că există această înregistrare misterioasă, dar, deocamdată, nimeni n-a găsit-o ca să vadă ce conţine de fapt. După părerea mea, e doar o ameninţare fără temei, iar înregistrarea nu există.

— Ba există, spun.

— Vă asigur, doamnă judecătoare Sanchez, spune Crevan, că nu există o asemenea înregistrare şi, chiar dacă există, sunt convins că e doar o mascaradă ieftină, ca mai toate filmările care circulă pe internet.

Încearcă să găsească o cale prin care Ghilda să anunţe public că înregistrarea e o născocire. Încearcă să o atragă pe Sanchez de partea lui. Judecătoarea tace şi nu-şi dezvăluie intenţiile. Nu sunt sigură cu cine se va alia până la urmă.

— Am înţeles că Celestine a fost la dumneavoastră acasă, azi-dimineaţă, spune Crevan bănuitor.

— Aşa este. V-am sunat personal ca să vă anunţ, dar Fluierarii au ajuns primii.

— Eu m-am autodenunţat, spun, întrerupându-le joaca de-a pisica şi şoarecele, care începe să mă enerveze.

M-am săturat de jocuri. Vreau să vorbim deschis.

— Doamna judecătoare voia să mă aducă personal la tine. Voia să obţină ceva în schimbul meu. Să facă o mică înţelegere cu tine.

Sanchez se uită mirată la mine, dar, odată deschisă discuţia, nu mai e cale de întoarcere.

— Ai făcut prea multe greşeli, Bosco, spune ea. S-a deschis o anchetă în cazul tău şi mi s-a cerut să cooperez întru totul. Va trebui să le răspund sincer.

— Ce vrei de la mine? întreabă Crevan, ca şi când eu şi Raphael am fi dispărut brusc din cameră.

— Vreau să pleci. Vreau să fiu prim-judecător al Ghildei.

55

Crevan râde nervos.

— Vrei să demisionez?

— Vreau putere. Putere deplină.

Crevan se ridică în picioare, mai îndârjit decât înainte.

— Şi ce-mi oferi în schimbul funcţiei mele? Pe *ea?* spune, arătând cu degetul spre mine. deja a mea.

Mă simt jignită că nici măcar nu binevoieşte să-mi rostească numele. La fel şi Raphael, care îl priveşte dezgustat.

— Iar *eu* am înregistrarea, răspunde Sanchez, iar Crevan se albeşte la faţă. Te-am văzut când ai înfierat o fată de şaptesprezece ani cu mâna ta. Deplorabil gest. Dezgustător. Asta nu e menirea Ghildei şi nici a noastră.

Crevan rămâne perplex câteva clipe.

— Înregistrarea e un fals, cum am zis şi mai devreme, ripostează el.

— Oamenii n-ar fi aşa siguri, cum nici tu n-ai fi dacă ai vedea-o.

Crevan înghite în sec.

— Pune întreaga Ghildă într-o lumină proastă, Bosco. Dar o voi face publică la nevoie, pentru că e numai şi numai vina *ta. Tu* ai compromis Ghilda. Dacă rămâi în continuare prim-judecător, nu vei face decât să o distrugi. O resimţim deja. *Tu* eşti ţinta atacurilor, nu Ghilda. Dacă demisionezi, Ghilda va avea numai de câştigat. Voi putea lega o relaţie cu viitorul guvern. Va fi ca un nou început. Vom duce mai departe ceea ce ne-am propus.

Crevan nu e deloc mulţumit. Ghilda este creaţia lui, copilul lui, Erica Edelman are dreptate când afirmă că judecătorul Crevan tratează ţara ca pe propriul său copil. Moartea soţiei sale l-a răvăşit profund, a început să învinuiască pe toată lumea de pierderea ei, începând prin a-i înfiera pe medicii

care nu au depistat cancerul din cauză că au greşit diagnosticul. Apoi a prins gustul răzbunării şi şi-a pierdut minţile complet, transformându-se în monstrul de acum.

— Nu poţi face aşa ceva, mârâie printre dinţi. Familia mea a fondat Ghilda şi a fost dintotdeauna condusă de un Crevan.

— Pot s-o fac şi o voi face, spune Sanchez şi se ridică în picioare.

Schimb o privire cu Raphael. Situaţia nu se anunţă foarte promiţătoare pentru mine. Ei doi negociază, iar eu nu mă aleg cu nimic.

— E cea mai bună decizie. Demisionezi în condiţiile stabilite de tine, la începutul de mandat al unui nou guvern, al unei noi ere, un nou început pentru Ghildă. Te retragi discret, fără tam-tam, şi înregistrarea nu va fi dată publicităţii.

— Cu mine cum rămâne? întreb, curmându-le tăcerea tensionată.

— Îţi voi reda libertatea, îmi spune Sanchez.

— Ai de gând să treci peste decizia mea? se răsteşte Crevan.

— E singura soluţie.

— Nu-i adevărat! urlă el.

— E cea mai bună soluţie.

Carrick şi bunicul stau lipiţi de pereţii de sticlă, încercând să-şi dea seama ce se petrece, la fel de confuzi ca mine şi Raphael, care suntem martori la discuţia lor.

Crevan se îndreaptă spre uşa celulei şi dă să o deschidă.

— E încuiată, spun.

— Pentru Dumnezeu, deschideţi uşa! strigă din răsputeri.

— Nu te aude nimeni, îi zic. E antifonată.

Se întoarce spre noi, roşu la faţă şi clocotind de furie, gata să explodeze. Gardianul apare la fix ca să descuie celula, iar Crevan se năpusteşte cu toată viteza afară, mai-mai să îl dărâme.

Sanchez respiră uşurată.

— Aşadar, îmi redaţi libertatea. N-o să mai fiu Defectă.

— Aşa e.

— Îl eliberaţi şi pe bunicul?

— Da.

— Şi pe domnul Angelo?

— Da.

— Părinţii mei au achitat atât onorariul avocatului, cât şi cheltuielile de judecară stabilite de Ghildă.

— Ghilda le va rambursa toate sumele plătite.

— Marlena Ponta a fost martorul apărării la procesul meu. Vreau să declaraţi public că nu a dezinformat Ghilda.

— De acord.

— În ceea ce priveşte semnele pe care le are Celestine, intervine Raphael. Cerem ca Ghilda să acopere cheltuielile aferente operaţiilor de înlăturare a acestora.

— Bine, aproba Sanchez, după câteva secunde de gândire.

— Veţi face publică anularea sentinţei? întreabă Raphael.

— Da.

Am senzaţia că o să-mi sară inima din piept de emoţie. E tot ce mi-am dorit. Vreau ca lumea să afle că judecătorul Crevan a comis o greşeală, pentru că acest lucru va atrage atenţia asupra cazurilor tuturor Defecţilor. Dacă judecătorul Crevan este Defect, la fel este întreaga Ghildă. Şi, poate, asta va pune capăt regimului Defect. Nu-mi vine să cred că am obţinut tot ce mi-am dorit. Deşi, nu e chiar totul.

Sanchez îşi strânge hârtiile şi, parcă citindu-mi gândurile, mă întreabă:

— Asta-i tot?

Mă uit spre Carrick.

— Vreau acelaşi lucru şi pentru Carrick Vane. Vreau să-i fie şi lui anulată sentinţa.

Sanchez se uită la mine şi mi se pare că văd un zâmbet în colţul gurii.

— Nu, îmi răspunde.

56

— Trebuie să-i redaţi şi lui Carrick libertatea, insist, pe un ton ridicat.

— Carrick Vane nu are legătură cu cazul tău, spune Sanchez. Nu are nicio legături cu discuţia de faţă.

— E pedepsit pentru că a fugit împreună cu mine.

— E pedepsit pentru că a fugit de Fluierarul lui. Nu va fi pedepsit pentru că ţi-a fost complice, dacă asta te îngrijorează.

— Trebuie să-l eliberaţi şi pe el, spun, cu voce tremurândă de data asta.

— Nu, spune ea categoric, apoi se întoarce spre Raphael. Gata, am terminat? Mă duc să întocmesc documentele.

— Am nevoie de timp ca să mă consult cu avocatul meu, spun, spre marea mirare a amândurora. Am nevoie de timp de gândire.

Raphael închide ochii îngrozit.

— Cât timp? întreabă Sanchez.

Mă uit la ceas.

— Nu ştiu. Până mâine, poate.

— Ai termen până la finalul zilei.

— Au fost de acord cu toate condiţiile tale, Celestine, spune Raphael. Ţi-ai recăpătat viaţa. *Acceptă oferta.*

— Ascultă-ţi avocatul, Celestine, mă sfătuieşte Sanchez, adunându-şi hârtiile. Oferta mea expiră azi la şase fix.

Se îndreaptă spre uşa celulei pe care gardianul i-o deschide imediat.

— Ce-i cu tine? mă întreabă Raphael, după plecarea ei. Ar trebui să accepţi oferta. E exact ce ţi-ai dorit. Odată ce se va afla că sentinţa ta a fost anulată, va fi pusă în discuţie întreaga situaţie a Defecţilor, ceea ce va fi spre binele tuturor.

— Realist vorbind, cât crezi că va dura până atunci? Îl vreau pe Carrick eliberat imediat.

— Când ai pornit toată acţiunea asta, nu voiai decât să dovedeşti că judecătorul Crevan e Defect. Asta e un pas în direcţia dorită. Ţine-o pe acelaşi drum. Nu te pripi. Poţi face mult mai multe pentru Carrick şi restul Defecţilor după ce-ţi vei recăpăta libertatea. Nu-l lăsa pe Carrick să-ţi influenţeze decizia.

Îmi bate inima puternic din cauza deciziei dificile pe care trebuie să o iau.

— Înţeleg că eşti tânără. La optsprezece ani, eram îndrăgostit lulea de o fată numită Marie. Numai Dumnezeu ştie că, dacă-mi ziceai să sar de pe o stâncă pentru Marie, săream. A fost cât pe-aci să nu merg la Drept, fiindcă visam doar să călătoresc prin lume şi să duc o viaţă boemă alături de Marie. Ea era totul pentru mine. Nu-mi stătea gândul decât la Marie, Marie şi iar Marie, spune Raphael, dând ochii peste cap.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Ne-am certat. Tocul s-a terminat de la o ceartă. Abia pe urmă, mi-am dat seama că nu o iubeam, doar mi se părea că o iubesc. Mi-am dat seama de asta după ce am cunoscut-o pe Susan. Când aveam *douăzeci şi şapte* de ani şi învăţasem câte ceva din viaţa asta. Ascultă ce-ţi spun. Celestine, nu-ţi sacrifica libertatea la optsprezece ani de dragul altcuiva. Ai atâtea de învăţat. Gândeşte-te la tine. Acceptă oferta.

Într-un final, îndrăznesc să mă uit la Carrick, care stă atât de aproape de geam, parcă ameninţând să treacă prin el dacă nu-i spun ce se petrece.

Oftez şi iau un stilou şi o foaie de hârtie. Ridic foaia şi i-o arăt.

Au acceptat tot în afară de tine.

Cade pe gânduri câteva secunde, după care încuviinţează nepăsător din cap, ca şi când ar fi zis

„Ei, şi ce?” Îşi pune braţele în sân şi mă studiază atent. Mă foiesc stânjenită.

Apoi ia o foaie, scrie ceva şi o lipeşte de geam.

Spune-mi că ai acceptat.

Dau din cap că nu.

Ridică braţele exasperat şi scrie furios.

Nu fi nebună. Vreau să fii liberă.

N-o să fiu niciodată liberă dacă nu eşti şi tu, îi răspund.

Replica mea pare să pună şi mai multe paie pe foc. Ştiu că îl emoţionează, dar îl şi întărâtă mai mult, pentru că răbufneşte. Îmi dau seama că îmi strigă numele, dar nu aud nimic din celula mea antifonată. Scutur din cap şi întorc privirea. N-am chef de proteste. N-are cum să se certe cu mine dacă îi întorc spatele, deşi sunt conştientă că gestul meu îl scoate din minţi. Pur şi simplu, n-am chef să mă cert cu el aici, în felul ăsta. Am luat o hotărâre, dar nu reuşesc să-mi scot din minte vorbele lui Raphael. Oare mă pripesc?

— Uneori, dacă vrei să atingi ţelul mai înalt, e bine să fii egoist, îmi zice Raphael, dând nemulţumit din cap.

— Indiferent ce decizie iau, tu şi bunicul scăpaţi cu bine. N-aş putea să vă fac aşa ceva niciunuia dintre voi.

— Îţi mulţumesc, îmi spune aproape compătimitor.

Ce nu înţelege el este că eu chiar *sunt* egoistă. În timp, am ajuns să iubesc lumea asta a Defecţilor. Îmi iubesc noii prieteni, îl iubesc pe Carrick. Ştiu cine sunt. Simt că sunt una de-a lor. Dacă aş pierde toate astea, ar însemna să mă despart din nou de lumea şi de oamenii pe care îi cunosc. În lumea Defecţilor, mă simt în largul meu, poate mai confortabil ca oricând, mă simt bine în pielea mea înfierată. Nu vreau să scap de semne. Nu vreau să redevin persoana de dinainte, să mă întorc la viaţa anterioară. Nu m-aş simţi în largul meu dacă aş fi

Perfectă. Dar lui nu-i pot spune toate aceste lucruri.

— Mai gândeşte-te, insistă Raphael.

Mă uit la ceas.

— De ce te tot uiţi la ceas? mă întreabă deodată bănuitor.

Dar cel mai mult mă frământă ceea ce urmează să se întâmple din clipă în clipă. Ceva mult mai important decât toate astea.

57

— Celestine, pui ceva la cale, nu-i aşa? întreabă Raphael, măsurându-mă cu privirea. De-aia nu vrei să accepţi oferta.

Mă uit la gardianul care a rămas cu noi în celulă.

— Nu pun nimic la cale.

Raphael îmi înţelege ezitarea şi îşi dă seama ca nu e cazul să mai insiste.

Carrick mâzgăleşte furios ceva pe foaie, apoi o lipeşte pe geam ca să citească bunicul. Nu ştiu ce scrie pe ea, fiindcă e îndreptată în direcţia opusă, dar presupun că-i explică ce se petrece.

Bunicul citeşte, dar nu are nicio reacţie, ca şi când n-ar fi citit-o deloc. Se uită la mine, cu ochii mijiţi, parcă încercând să-mi ghicească planul. Mă cunoaşte prea bine. Şi el bănuieşte ceva. Ori, poate, ştie deja.

Carrick e furios. Ia un scaun şi îl arunca în geam – scaunul se loveşte şi ricoşează. Îi văd faţa congestionată şi venele proeminente de pe gât care îi zvâcnesc de nervi.

— Hopa! exclamă Raphael.

Gardianul din celula mea sare în picioare.

— Lasă-l în pace. Se calmează el, spune Raphael.

— Treci înapoi în celula ta, îi răspunde femeia şi deschide uşa.

— Mai am de discutat cu clienta mea, protestează el.

Nu apucă să spună mai multe, fiindcă e târât cu forţa înapoi în celula lui de doi gardieni care vin în fugă să-l potolească pe Carrick. Trebuie să se stăpânească, nu e momentul să se piardă cu firea. Stă înadins cu spatele la mine, ca să-mi arate că e supărat. Îl văd cum gâfâie, încercând să se controleze. Scriu repede ceva pe foaie şi o lipesc de geamul dintre celulele noastre.

O să strice totul dacă nu-şi dă seama ce urmează.

Întoarce-te, Carrick, întoarce-te.

Izbesc cu pumnul în geam ca să-i atrag atenţia, dar bineînţeles că nu aude nimic.

Gardienii deschid uşa celulei sale şi mă rog din tot sufletul să nu-i atace. Într-un final, se întoarce spre mine, dar am luat deja hârtia de la geam. Nu pot risca să vadă gardienii ce-am scris. O rup într-un milion de fâşiuţe şi o arunc la gunoi. Gardienii îl flanchează. Întind mâinile spre el, de parcă ar îmblânzi un cal sălbatic. Carrick nu se sinchiseşte de ei. Se uită la mine, cu ochii roşii, ca şi când ar fi plâns. Crede că mi-a distrus viaţa, nici prin minte nu-i trece cât de mult m-a salvat. În clipa asta, nu mai gândeşte deloc limpede. Dacă îmi citea mesajul, îşi dădea seama ce se întâmplă.

Gardienii stau o vreme cu el, ascunzându-l de ochii mei. După ce pleacă, rămâne nemişcat, în timp ce eu mă străduiesc zadarnic să-l conving să se întoarcă spre mine.

Notează ceva, apoi pune foaia pe geam.

Eu am organizat revolta de la supermarket. A fost ideea mea. Le-am zis lui Fergus şi Lorcan să se ţină după tine şi să-ţi facă probleme. Eu ţi-am făcut toate astea. Te-am minţit.

Zâmbesc şi dau din cap că nu. Se chinuieşte degeaba. Orice-ar spune, n-are cum să mă facă să-l urăsc.

58

Gardienii se întorc cu mâncarea şi ne dau fiecăruia câte o tavă. Cu ocazia asta, ne iau foile şi stilourile din celule.

Raphael ia furculiţa şi amestecă dezgustat prin mâncare. Bunicul se năpusteşte asupra ei şi înfulecă lacom. Carrick stă în continuare cu spatele la mine, făcând abstracţie de gardieni, de mâncare, de toţi şi toate din jur. Vrea să îl urăsc, dar n-o să-i meargă.

Mă întreb dacă sunt în stare să înghit mâncarea din faţă. Îmi chiorăie maţele, parcă special pentru a-mi rezolva dilema. E o supă de un crem indefinibil, ceea ce înseamnă că poate fi făcută din orice, de la legume până la pui. Felul doi e compus din carne şi legume. Încerc testul de miros şi gust pe care l-am învăţat de la Carrick, poate o să-mi dau seama ce e. Simt un miros distinct de mentă. Sau de antiseptic. Poate că mirosul de mentă vine de la carne, poate că e miel, dar, cu cât o adulmec mai mult, cu atât realizez că mirosul nu vine de la carnea care pare mai degrabă a fi vită decât miel. Ridic castronul de supă la nas, închid ochii şi inspir adânc. O uşoară aromă de mentă. Oare ce-o fi? Mă joc de una singură, ca să mai treacă timpul, fiindcă oricum n-am altceva de făcut, dar şi pentru a nu le da satisfacţie. Mănânc oriunde altundeva, chiar dacă habar n-am ce ni s-a spus, dar nu aici. Ar fi un soi de victorie pentru ei. Crevan avea dreptate într-o privinţă, principala mea trăsătură este, fără îndoială, încăpăţânarea.

Mi-e dor să fiu iar în bucătărie, împreună cu Carrick, să stau în faţa frigiderului deschis, legată la ochi, şi să îi simt atingerea degetelor pe buze.

Supă de mazăre cu mentă, îmi zic, dar, în cazul ăsta, ar fi verde, nu crem.

Şi când mă gândesc că mâncarea asta infectă de cantină a fost ultimul lucru pe care l-am gustat

înainte de a deveni Defectă. Poate că e mai bine că nu-i mai simt gustul, deşi asta nu l-a împiedicat pe bunicul să o înfulece ori pe Raphael să ciugulească din ea. Bunicul a devorat tot din farfurie, iar acum s-a întins să-şi facă siesta.

Carrick se ridică de pe pat şi se duce la masă. Foamea e mai puternică decât voinţa lui. Se aşază şi începe să mănânce din supă, sorbind-o din prima, spre deosebire de mine care stau şi o analizez.

Îmi chiorăie stomacul. Oftez resemnată. Ia-ţi inima-n dinţi.

Dar mă opresc imediat ce duc lingura la gură. Menta îmi aduce aminte de Crevan când ne-am întâlnit pe deal, de mirosul de antiseptic care am crezut că e gumă de mestecat. Îmi aduce aminte de spitalul în care m-am trezit după ce m-a injectat în coapsă. Îmi aduce aminte de groaza pe care am simţit-o în timp ce mă târâm pe podea.

Deschid ochii.

Ne-au pus somnifere în mâncare.

Bunicul zace pe pat, cu ochii închişi.

Raphael moţăie pe scaun, cu capul în piept şi ochii închişi.

Carrick stă cu spatele la mine şi înmoaie pâinea tare în supă. Sar în picioare şi lovesc în geam, urlând din toate puterile.

Nu mă aude, firește, dar nu am altă soluţie, aşa că ţip mai departe şi plâng, privindu-l cum mănâncă, răguşită şi cu gâtul uscat, izbind disperată cu palmele şi pumnii în geam.

Mă uit în jur după hârtie şi stilou, dar nu mai sunt. Le-au luat gardienii când ne-au adus de mâncare.

Îmi vine o idee. Trebuie să creez o diversiune. Să fac o scenă. Iau scaunul şi îl arunc. Trag păturile de pe pat şi le arunc pe jos. Răstorn masa. Arunc tot ce-mi cade în mână. Devastez camera. Bănuiesc că, la un moment dat, Carrick simte vibraţiile ori îmi vede reflexia în geam, pentru că

se întoarce brusc şi se uită şocat la celula răvăşită. Gardienii se îndreaptă spre celula mea.

Alerg la geam şi şoptesc: „Mâncarea”. Scutur din cap. „Nu mânca.” Duc mâinile la gât, ca şi când m-aş sugruma.

Carrick face ochii mari, se uită la mâncare, apoi la mine, şi înţelege mesajul. Se ridică şi dă să vină spre mine, dar o ia într-o parte. Se clatină pe picioare. Se uită la bunicul şi la Raphael, abia ţinându-şi echilibrul. Se întoarce iar spre mine, cu ochii tulburi.

Se uită peste umărul meu şi îi văd expresia chinuită de pe chip în clipa în care gardienii deschid uşa şi se îndreaptă către mine. E ultimul lucru pe care îl vede înainte de se sprijini de un scaun şi de a cădea lat pe podea.

— Carrick! ţip.

Uşa celulei se deschide. Îi bombardez pe gardieni cu tot ce apuc.

— Prinde-o, îi spune un gardian celuilalt şi vin amândoi spre mine, cu bastoanele în mâini.

— Lăsaţi-o în pace! Opriţi-vă! se aude o voce.

E Art.

59

Art e îmbrăcat în uniformă de Fluierar.

— Nu vă atingeţi de ea! le spune.

— Mi-e scârbă de tine! spun şi arunc cu un scaun în el.

— Uşurel, Celestine! Potoleşte-te! tună el.

— I-aţi sedat! urlu.

Se uită în celule şi îi vede pe ceilalţi.

Iau castronul de supă şi i-l arunc la picioare.

— Nu mi-a fost foame.

Aleargă toţi către mine, dar Art ajunge primul. Mă prinde în braţe şi, cu toate că e mai mic decât Carrick, e totuşi mai voinic şi mai puternic decât mine. Mă strânge cu putere ca să-mi imobilizeze braţele. Nu forţa lui mă opreşte, ci parfumul lui, senzaţia trupului său lipit de mine, strânsoarea braţelor lor. Mi se pare aberant să mă zbat. Nefiresc. E Art. Iubitul meu, Art. Dinainte de a deveni un monstru.

Mă zvârcolesc din nou. Art îmi şopteşte la ureche:

— Celestine, dacă te calmezi, pleacă şi ei.

Paralizez când aud „ei”. Îmi dă de înţeles că noi suntem împotriva lor. Sau, poate, tocmai asta vrea să mă facă să cred. Sau, poate, asta vreau eu să cred.

— Totul e în regulă, le spune Art, pe un ton ferm. Mă descurc singur.

Gardienii închid şovăitori uşa după ei.

— Frate! Ei n-au încredere în mine, tu n-ai încredere în mine. N-am deloc baftă.

Nu-mi dă drumul din braţe.

Ei n-au încredere în el? Nici nu e de mirare.

— Nu mai arunc nimic, spun. Poţi să-mi dai drumul.

Mă priveşte fix în ochi. Îmi feresc privirea, mă tulbură prea tare să-l văd. Slăbeşte strânsoarea şi

reuşesc să mă desprind de el. Mă duc în capătul opus al celulei, cât mai departe de el.

— Ce le-ai făcut? întreb.

— Nu le-am făcut nimic, îmi răspunde, uitându-se în celelalte celule.

Carrick zace leşinat pe podea.

— Nu mă minţi.

— Nu te mint. A început să arunce lucruri încoace şi încolo. Poate că au vrut să-l calmeze.

— Nu-i adevărat. Se calmase deja, spun. Iar bunicul n-a făcut absolut nimic. Nici Raphael. Nici eu. Eu sunt singura care nu s-a atins de mâncare.

Art se uită la Carrick: cu o expresie duşmănoasă, apoi la bunicul şi pare să se mai îmblânzească. Îi plăcea că bunicul spunea tot ce-i trecea prin minte în prezenţa lui, ba mai mult, compania lui Art părea să îi alimenteze teoriile conspiraţiei. Asta îl amuza pe Art, care ţinea mult la bunicul. Odrasla Satanei, aşa îl numea bunicul, poreclă care, oricât ar părea de ciudat, îl făcea pe Art să râdă. Cred că bunicul îl distra prin felul său de a fi, într-o perioadă în care simţea că toată lumea se purta frumos cu el din cauza funcţiei tatălui său.

— De unde ştii că a aruncat Carrick cu scaunul? Ne-ai urmărit?

— Sunt camere de supraveghere peste tot, Celestine.

Mă întreb dacă a văzut întâlnirea cu judecătorii. Nu cred.

— Te-a pus tati să mă spionezi, Art? îl întreb.

— Termină, spune şi se ridică. Nu vreau decât să-mi dau seama care-i treaba.

— Ştii foarte bine care-i treaba…

— Care-i treaba cu el! ţipă şi arata spre Carrick. Aici te-ai cuplat cu el? Eu muream de grijă şi tu stăteai aici, fără nicio problemă, împreună cu el? Aici s-a-ntâmplat?

— Fără nicio problemă? răspund şi pufnesc în râs. Aşa e. Vezi şi tu ce primitor e, ce relaţii se pot

lega aici, adaug sarcastic. Cam ce crezi tu că s-a întâmplat între noi doi, când eu eram moartă de frică, după ce taică-tu m-a închis aici?

Se plimbă nervos prin cameră.

Trag aer în piept. Încerc să mă calmez.

— S-a întâmplat după aceea, spun. După ce-am scăpat. Tu nu mi-ai fost alături. Trebuia să fug. El era singurul care mă putea ajuta, singurul care înţelegea…

— Şi eu te-aş fi înţeles. Eram iubitul tău!

— Ai dispărut şi m-ai lăsat singură.

— Aveam nevoie de timp de gândire.

— Se vede! Acum, când porţi uniforma asta, se vede limpede că ai decis cine e rău şi cine e bun.

— Când m-am întors, tu erai deja plecată, spune el, încercând să se justifice.

— Trebuia să plec.

— La el?

— Termină cu chestiile astea, Art. Aici nu e vorba de Carrick. Trebuia să fug de tatăl tău, care mă vâna ca pe un animal.

— Nu te-ar fi vânat, dacă nu fugeai. De ce îţi place să agiţi spiritele şi mai tare? Discursul de azi… Tu chiar nu poţi să te *opreşti*? Fă ce ţi se spune. De câte ori te amesteci, compromiţi şi mai mult orice…

— Ce?

— Nu contează.

— Zi-mi.

— Orice şansă ca noi doi să mai fim împreună.

Rămân cu gura căscată. Răspunsul lui mă lasă fără replică. Îmi dau seama că este foarte stânjenit, poate chiar la un pas să izbucnească în lacrimi.

— Tot mai vrei să fim împreună?

Nu-mi răspunde.

— Tu eşti Fluierar, eu sunt Defectă, şi tu încă mă vrei?

Tace.

— Art, cu semne sau fără, ştii foarte bine că sunt aceeaşi persoană. Indiferent ce fac sau ce spun, tot

eu sunt.

— Ba nu eşti, spune el, scuturând din cap.

— Vrei să spui că atunci când pui uniforma pe tine, te schimbi complet?

Ridică imediat capul.

— Nu.

La fel şi eu, aş fi vrut să-i spun, dar las tăcerea să vorbească.

— Trebuie să iau puţin aer, zic şi îmi sprijin capul în mâini, prea obosită ca să fac faţă unei asemenea dezvăluiri.

Art încă vrea să fie cu mine?

— Bună idee, spune Art. În curte, putem discuta mai deschis.

Deschide uşa celulei cu cartela lui magnetică şi pornim pe coridor. Acelaşi coridor pe care am mers şi prima oară, când Funar, sub pretext că ne duce pe mine şi pe Carrick să luăm aer, ne-a forţat să stăm pe o bancă şi să asistăm la înfierarea unui Defect.

A doua oară când am mers pe aici, Carrick stătea pe bancă, martor la înfierarea mea. *Te voi găsi.* Cuvintele lui m-au alinat multă vreme după ce-am ajuns acasă.

Banca e goală acum. Sunt ameţită de tot ce s-a întâmplat şi tot ce mi-a spus Art.

Deodată, fug de lângă Art. Încearcă să mă prindă, dar nu reuşeşte. Mă reped în Camera Însemnării şi încui uşa după mine. Intră furios în sala de observare. Nu aud ce spune, dar el mă aude pe mine. N-are încotro, trebuie să mă asculte.

— Ai idee ce mi-a făcut taică-tu ultima dată când am fost aici?

Îşi acoperă faţa cu palmele.

— M-au pus pe scaunul ăsta. M-au legat. Mi-au făcut cinci semne, Art. Pentru simplul motiv că am ajutat un bătrân. Până la urmă, s-a dovedit că semnele nici măcar nu erau pentru că l-am ajutat, ci pentru că am minţit la proces şi l-am făcut de râs

pe taică-tu. Chiar dacă porţi uniformă, ştiu că nici ţie nu ţi se pare normal.

Deschid sertarele pline cu instrumente. Atâtea D-uri, de toate mărimile, pentru toate părţile corpului, în funcţie de dimensiunile condamnaţilor. N-am remarcat până acum, mă gândeam că există doar o mărime universală.

— În tot acest timp, nu mi-am scos nicio clipă brăţara de la gleznă. Abia mi-o dăduseşi şi îmi plăcea să cred că-mi eşti alături şi că încă mă consideri perfectă. Bark m-a lăsat s-o păstrez. Mi-ai zis că a făcut-o cineva de la castel. El a fost, nu?

Îmi amintesc expresia din ochii lui Bark în momentul în care a legat glezna persoanei pe care urma să o înfiereze ca Defectă, încercând să înţeleagă cât de ipocrită, ironică şi schimbătoare poate fi viaţa.

Art dă aprobator din cap şi văd cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Atunci, m-am bucurat că nu eşti în camera de observare, dar acum îmi pare rău că n-ai fost.

Îmi trec degetele peste vătraiele transformate în instrumente de înfierare pentru Defecţi.

Mă uit la Art.

— Gardienii îşi făceau griji pentru mine. E greu să rezişti la cinci înfierări într-o singură şedinţă. Ar fi vrut să se oprească, dar aveau nevoie de aprobare. Cineva l-a chemat pe taică-tu. A venit aici şi, în loc să-i oprească, a pus mâna pe fierul încins şi mi-a făcut un al şaselea semn. Pe şira spinării, fără anestezie.

Art scutură deznădăjduit din cap. Nu, nu, nu. Nu poate crede aşa ceva.

— Dacă-l întrebi, o să-ţi spună, probabil, că am inventat eu totul. Că răspândesc minciuni pe seama lui. Nu e nicio minciună, Art. Mi-a cerut să mă căiesc şi n-am vrut. Drept urmare, mi-a făcut asta.

Mă întorc cu spatele şi ridic tricoul ca să-mi dezvelesc mijlocul.

— I-a zis doctorului că mi l-am făcut singură. Cum puteam să mă înfierez singură?

Parcă o şi aud pe doctoriţa Greene: *Cum putea fata să-şi facă asta cu mâna ei?*

Art scutură din cap şi lacrimile îi şiroiesc pe obraji.

Îmi trec din nou mâna peste vătraie, încercând să-l descopăr pe cel potrivit, să văd dacă pot răsuci mâna pe la spate, dacă m-aş fi putut înfiera singură. Asta vor încerca să dovedească? Mă vor ridica în picioare în sala de judecată şi mă vor pune să le arăt că pot să mă înfierez singură? Mâna mi se opreşte deasupra unei forme care se deosebeşte de celelalte. Cele trei cercuri interconectate de pe brăţara armoniei geometrice pe care Bark mi-a făcut-o se împletesc cu simbolurile Defecţilor. O iau şi o montez pe o vergea.

— Ce om se înfierează singur? repet cuvintele doctoriţei.

Aprind focul.

Art loveşte cu disperare în geam.

Pun vătraiul pe foc.

— Dacă toată lumea afirmă că eşti într-un fel, de ce n-ai deveni ce spun ei? Nu asta ai făcut şi tu, Art? Ai devenit Fluierar, pentru ca toată lumea consideră că semeni cu tatăl tău? Te-ai săturat să te mai opui, ai vrut să vezi cum e. N-aveai nimic de pierdut.

Plânge şi loveşte în geam, încercând să mă oprească.

— Judecătoarea Sanchez a vrut să facă o înţelegere cu mine. Ştiai asta?

Scutură din cap nedumerit.

— Taică-tu a zburat. Sanchez e la putere acum. După o analiză mai amănunţită, Ghilda a ajuns la concluzia că au făcut o greşeală. Au zis că o să-mi înlăture semnele.

E limpede că Art habar n-are de toate astea.

— Dar eu nu vreau să-mi înlăture semnele. Cicatricile astea m-au făcut mai puternică ca oricând şi nu mă pot preface că nu s-a întâmplat nimic. Trebuie totuşi să existe un echilibru. De-asta port brăţara la gleznă, spun, abia acum înţelegând acest lucru. Mi-ai dăruit cel mai important cadou, Art. Mi-ai spus că sunt perfectă şi, de atunci, am purtat-o zi de zi, ca pe un fel de putere mai presus de semne. Dar brăţara nu are nicio valoare, a contat că mi-ai spus-o tu şi că te-am crezut.

Îmi zâmbeşte cu amărăciune.

— Nimeni nu va putea să-mi răpească acest dar, înţelegi asta, nu?

Încuviinţează din cap.

Îmi ridic tricoul şi îi arăt stomacul.

— Muşchiul transvers abdominal, spun. Mai ţii minte că am învăţat despre el?

Îşi lipeşte palmele şi fruntea de geam şi se dă bătut.

— Este localizat sub muşchii oblici şi se înfăşoară în jurul coloanei vertebrale pentru a o proteja şi a-i conferi stabilitate. E centrul nostru de gravitaţie.

Ţin vătraiul pe foc şi inima îmi bate cu putere. Nu caut nici perfecţiune, nici dreptate, caut echilibru.

Îmi pun fierul încins pe stomac. Însemnată pe veci ca Perfectă.

Perfect şi Defect în acelaşi trup.

Acum, mi-am găsit echilibrul.

60

Durerea este aproape insuportabilă. Scap fierul şi întind mâna spre scaun, agonizând, ameţită, abia văzând în faţa ochilor. Încerc să-mi revin. Mi-e greaţă şi respir adânc. Cineva bate la uşă şi o descui. Art intră şi mă prăbuşesc în braţele lui.

Ne lăsăm amândoi pe podea.

— Ce-ai făcut?! mă întreabă speriat, printre lacrimi. Ce naiba ai făcut?! Trebuie să te duc la infirmerie.

— Nu, mă opun, agăţându-mă cu toată forţa de el.

— Of, Celestine, strigă el, dar e un strigăt blând şi uşor şi îi simt respiraţia caldă pe gât când îşi lipeşte capul de al meu.

— Acum, indiferent de ce vei crede, o parte din tine va fi mereu cu mine.

Îmi ridică bărbia cu mâna şi ne privim ochi în ochi, la doar câţiva centimetri distanţă unul de celalalt.

— Cred că eşti cea mai puternică, mai curajoasă, mai îndrăzneaţă şi mai nebună fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată.

— Pe bune? spun, zâmbind.

— Am fost gelos, spune el şi îşi mai slăbeşte strânsoarea, parcă amintindu-şi brusc că nu mai suntem iubiţi. Pe tine şi pe el. Trebuia să fac ce-aţi făcut voi doi. În loc să fug de unul singur, trebuia să te iau cu mine şi să fugim.

Mă fixează cu acea privire care altădată îmi înmuia genunchii şi aştept fiorul, dar nu se întâmplă. Simt căldură, afecţiune, dar nimic mai mult. Nu mi-l pot scoate pe Carrick din minte, îmbrăţişările lui, privirea lui, parfumul şi gustul lui. Carrick care zace în momentul ăsta pe podeaua celulei.

— Chiar dacă m-a durut groaznic că aţi fugit împreună, mă bucur că ţi-a fost alături, aşa cum ar

fi trebuit să-ţi fiu eu.

— Mulţumesc, îi şoptesc. Şi să ştii că te înţeleg. Şi eu m-am simţit la fel când te-am văzut cu Juniper…

— Încercam să te protejăm.

— Îmi dau seama acum.

Întoarce privirea. Ştie că m-a pierdut.

— M-am gândit că, dacă fac asta, aş putea fi mai apropiat de tata, spune el, uitându-se la uniforma de Fluierar. M-am înşelat. Înainte, nu i-am văzut niciodată latura pe care i-o cunoştea toată lumea, aceea de judecător. Noi doi râdeam pe seama lui, de bravada pe care o afişa, de personajul pe care-l interpreta. Reuşeam să-mi dau seama când e el şi când joacă teatru. Dar acum… s-a schimbat complet.

Nu spun nimic.

— Chiar te-a rănit atât de rău pe cât ai zis? mă întreabă în şoaptă.

Dau din cap că da. Mă strânge şi mai tare în braţe.

— Cine e omul ăsta cu care am trăit până acum?

— Te iubeşte, îi spun, în lipsa unei alte consolări.

Mă dă uşor la o parte ca să se poată ridica în picioare. Mă strâmb de durere. Art cotrobăie prin dulăpioarele de pe pereţi şi se întoarce cu nişte bandaje.

Îmi ridică tricoul, un gest atât de familiar, şi tresare la vederea cicatricii pe care mi-am făcut-o cu mâna mea. E impecabilă, nu se compară cu ce am pe şira spinării. Cicatricea asta nu reprezintă o pedeapsă, ci un simbol al mândriei. Gem şi scrâşnesc din dinţi când îmi curăţă rana, după care îmi pune un pansament peste ea şi îmi înfăşoară bandajul în jurul taliei.

— Dacă într-adevăr mă iubeşte atât de mult cum spui tu, o să mă ierte, spune el. Trebuie să te scot de aici.

— Nu. Nu e nevoie să faci asta.

— Ba da.

— Dar…

Mă uit în direcţia celulelor.

— Bunicul şi Raphael Angelo sunt încă acolo. Şi Carrick, adaug, cu un nod în gât.

Îmi trage tricoul la loc.

— Vă scot pe toţi, îmi răspunde pe un ton calm. Am nevoie de puţin timp ca să văd cum fac asta.

— Mulţumesc.

Îl prind de mână şi mă ajută să mă ridic.

— Măcar atât să fac. Nu vreau ca lumea să spună că semăn cu el. Îţi dai seama, asta e spaima mea cea mai mare. Să semăn cu tata.

— Nimeni n-o să zică aşa ceva când o să afle că tu ne-ai dat drumul.

— Teama mea nu e ce zic oamenii, ci să nu *fiu* ca el.

— N-ai nimic în comun cu el, îi spun, fără să exagerez câtuşi de puţin. Art, mai am ceva să-ţi spun…

Trebuie să-l avertizez despre ce urmează să se întâmple, dar, în momentul în care ridic capul, dau cu ochii de Crevan. Stă în camera de observare. Nu ştiu de cât timp e acolo. Nu ştiu ce-a auzit. Sper să fi auzit tot ce-a spus Art. Ni se intersectează privirile şi înţeleg, după expresia răvăşită de pe faţa lui, că a auzit totul. E îmbrăcat în roba care brusc pare prea mare pentru trupul lui învins. Se ridică şi părăseşte camera.

Art vrea să se ducă după el, dar îl opresc.

Apoi gardienii dau buzna înăuntru, ne văd şi ne împing spre uşa camerei.

Nu opunem nicio rezistenţă.

61

— Uşurel, uşurel, spune Art, văzându-mă că mă schimonosesc de durere când mi prind de braţe.

— Ce s-a întâmplat aici? întreabă un gardian.

— Discutăm cu altă ocazie, îi răspunde Art autoritar.

— Tu o ţii pe ea. Eu îl ţin pe el, zice gardianul.

— N-am făcut decât să respect ordinele tatălui meu, protestează Art.

Gardianul îi aruncă o privire profund dezgustată.

— Băieţelul lui tăticu'! mormăie şi îl trage după el.

În loc să mă conducă înapoi în celulă, mă pun să urc pe o scară întortocheată care duce la birourile Ghildei. N-am fost niciodată în zona asta a castelului. Nimeni nu intră aici, cu excepţia angajaţilor Ghildei.

La fiecare treaptă, durerea mă străfulgeră prin tot corpul, dar trebuie să merg mai departe. Odată ajunşi la ultimul etaj, mă conduc la camera circulară din turn. În mijloc, se află o masă rotundă, pereţii sunt acoperiţi cu etajere cu cărţi, întrerupte doar de ferestrele care dau în curtea castelului şi spre oraş. E destul de clar că lui Sanchez îi place să privească lumea de la înălţime, iar ăsta e locul în care se iau deciziile.

Sanchez şi Jackson stau pe scaune şi par îngânduraţi. După ce au pierdut un judecător care şi-a anunţat public programul sinistru de reducere a numărului de Defecţi, s-au trezit în mijlocul unei crize. Deşi ar trebui să fiu printre ultimele lor motive de îngrijorare, realizez că mă aflu în capul listei.

— Nu ţi-a fost foame? mă întreabă Sanchez iritată.

Mă uit la ea şocată. Ea dăduse ordin să ni se pună sedative în mâncare. Dar de ce?

În momentul ăla, îmi pică fisa. N-a vrut nicio clipă să semnez înţelegerea. Iar m-a tras pe sfoară. Dimpotrivă, *a vrut* să depăşesc termenul-limită. Bineînţeles că nu-şi doreşte ca lumea să afle că mi-a fost anulată sentinţa, din acelaşi motiv pentru care n-ar permite niciodată ca înregistrarea să fie dată publicităţii. Ar fi un dezastru pentru Ghilda la conducerea căreia a ajuns în sfârşit. A obţinut ceea ce şi-a dorit. De ce m-ar ajuta?

Cu încrederea uşor zdruncinată, acum că toţi cei trei susţinători ai mei, printre care şi avocatul, zac leşinaţi la subsol, mă aşez încet la masă, chinuită de rana dureroasă de pe abdomen. Sunt singură împotriva judecătorilor rămaşi, iar soarta mea e în mâinile lor.

Sanchez îmi pune în faţă o foaie de hârtie şi un pix. Un pix inscripţionat cu Castelul Highland, de la magazinul de suvenire.

— După cum am discutat şi mai devreme, ai termen până la finalul programului să accepţi condiţiile noii noastre înţelegeri.

— N-ar trebui să fie şi avocatul meu de faţă?

— Am înţeles că şi-a pierdut cunoştinţa, spune Jackson, iar domnului Willingham i-ai spus să plece.

— Am discutat deja condiţiile cu avocatul tău, iar tu ai avut timp să te consulţi cu el. Nu s-a schimbat nimic între timp. Semnezi contractul sau nu, zice repede Sanchez, ca să grăbească lucrurile.

Tac şi aud cum îmi bubuie inima în piept. Cred că o urăsc realmente pe femeia asta.

— Astea sunt condiţiile, continuă Sanchez. În locul condamnării ca Defect, considerăm că este mai potrivită o condamnare la şase luni de închisoare, aşa cum prevede legea în cazul în care ajuţi un Defect. Am retras verdictul de Defect, bunicul tău şi domnul Angelo nu pot fi puşi sub acuzare, întrucât nu eşti Defectă şi, începând de luni, vei executa trei luni de închisoare la Penitenciarul pentru femei din Highland. Ţi-am

înjumătăţit pedeapsa din cauză că ai ispăşit deja trei luni în calitate de Defect. În mod normal, vei executa o lună din cele trei.

Mă uit uluită la ea.

— Nu asta ne-a fost înţelegerea.

Jackson oftează încruntat, sătul de aceste parlamentări interminabile.

— Asta e înţelegerea, spune el şi bate exasperat cu degetul în foaie. Ştiu că, la vârsta ta, închisoarea ţi se pare un chin, dar îţi vei executa condamnarea într-un penitenciar de minimă securitate, pe o perioadă de maximum treizeci de zile, după care vei fi liberă să-ţi trăieşti viaţa ca orice cetăţean obişnuit din Humming.

Mă uit la pendula de pe perete.

— Cum rămâne cu Carrick?

Jackson pare nedumerit.

— Ţi-am spus deja, Celestine, că nu va fi acuzat pentru că ţi-a fost complice, dar va rămâne Defect. Cazul lui nu are legătură cu cazul tău şi, prin urmare, nu putem face nimic pentru el.

— Ce-o să se întâmple cu judecătorul Crevan? N-o să fie condamnat la închisoare pentru ce mi-a făcut? Nu-l înfieraţi pentru *imoralitatea* faptelor lui? întreb dintr-o suflare, fără a le da ocazia să răspundă. Dumneavoastră n-aţi urmărit decât să puneţi mâna pe funcţia lui. Aţi zis că vreţi să curăţaţi Ghilda, dar, în realitate, voiaţi doar să ajungeţi la putere. În aceeaşi zi, v-aţi pierdut fiul şi aţi obţinut o funcţie. Credeţi că a meritat?

Sanchez închide ochii şi trage aer în piept, străduindu-se parcă să-şi păstreze calmul în faţa unui copil arţăgos.

— Stimată domnişoară, aveţi grijă ce spuneţi şi gândiţi-vă bine la şansa pe care v-am oferit-o. Aţi primit un cadou din partea Ghildei. Aveţi ocazia să duceţi şi un alt fel de viaţă. Ţin totuşi să vă avertizez. Nimeni nu primeşte asemenea cadouri. Aşa că mulţumiţi-vă cu ce aţi învăţat până acum şi mergeţi mai departe.

— Aveţi perfectă dreptate, spun, uitându-mă, în sfârşit, la judecătorul Jackson. Aş vrea să vă spun ce am învăţat până acum dacă îmi permiteţi.

Mă uit din nou la ceas.

— Am învăţat enorm din această experienţă, iar una dintre cele mai importante lecţii pe care le-am primit se referă la încredere. În cine pot avea încredere şi în cine nu pot. Înainte de a fi înfierată, nu cred să mă fi rănit vreodată cineva, cel puţin, nu în adevăratul sens al cuvântului. După înfierare însă oamenii m-au surprins. Nu eu m-am schimbat. Mi-aţi pus litera asta pe mânecă şi mi-aţi făcut semnele astea pe corp şi brusc toată lumea s-a schimbat. A trebuit să învăţ să mă adaptez. A trebuit să-mi dau seama cine sunt, mai mult ca niciodată. În interviul pe care l-a dat, judecătorul Crevan avea dreptate când spunea că pedepsele îi ajută pe oameni să se cunoască mai bine. Mă gândesc mai mult la mine şi am o părere mai bună despre mine, dar, mai presus de toate, am ajuns să-mi cunosc *instinctele* mai bine ca oricând şi să mă las călăuzită de ele. Doamna judecătoare Sanchez m-a abordat acum trei săptămâni, după proces, din dorinţa de a mă ajuta. Îşi făcea griji că am fost declarată Defectă pe nedrept.

Jackson se întoarce spre ea cu o viteză neaşteptată.

— Nu cred că e momentul să ne zăpăceşti cu şi mai multe minciuni! se răsteşte Sanchez.

— Ba eu sunt chiar curios să aud ce are de spus, intervine Jackson. Din câte se pare, multe dintre minciunile fetei s-au dovedit adevărate.

Îi aruncă o privire aspră, apoi îşi îndreaptă din nou atenţia către mine.

Reiau povestea.

— Am făcut tot ce mi-a cerut judecătoarea Sanchez. Azi-dimineaţă, am mers la dumneaei acasă şi i-am prezentat o dovadă suficient de solidă pentru a-l înlătura pe Crevan din funcţia pe care o ocupa. O dovadă într-atât de solidă, încât poate

distruge întreaga Ghildă, nu doar pe Crevan, dar dumneaei a ales să-l amenințe pe Crevan ca să-i ia postul, în loc să mă ajute și să facă dreptate.

Jackson se uită la Sanchez îngrijorat.

Mă uit la Sanchez și zâmbesc.

— Vă mulțumesc pentru această lecție despre încredere.

Sanchez se foiește în scaun, abia așteptând să termin, nerăbdătoare să-și vadă de treaba ei, fără să aibă nici cea mai mică emoție ori remușcare. Mă bucur, fiindcă îmi ușurează mult următoarea sarcină.

— Ghilda m-a pregătit bine, spun, uitându-mă fix la ea. Credeți că nu știam că asta se va întâmpla?

Sanchez face ochii mici.

— Credeți că nu mi-am dat seama că *nu* veți folosi înregistrarea împotriva Ghildei? Aveți impresia că, de la Mary May, am venit direct la dumneavoastră și v-am dat toate copiile existente? Chiar m-ați crezut pe cuvânt? Credeți că nu știam că mă veți păcăli?

Zâmbesc.

Îi zvâcnește un ochi.

— Am fost cu un pas înaintea dumneavoastră. De la bun început. Sunt Defectă, doamnă judecătoare. Nu trebuia să aveți încredere în *mine.*

Mă uit la ceas. E ora 18:00. M-am sincronizat perfect.

62

ÎN URMĂ CU 12 ORE

Când eram mici, mama era mereu obsedată de soare. Nu de amurg, care anunţa sfârşitul zilei, ci de răsărit, care simboliza miracolul unei noi zile. Nu ştiu dacă această pasiune se datora firii sale optimiste şi vesele care o îndemna să se bucure de fiecare zi, ori pesimismului său din cauza căruia se temea că fiecare zi putea să fie ultima. Indiferent de motiv, cert este că se trezea devreme, ne trezea pe toţi şi mergeam pe malul lacului ca să admirăm răsăritul împreună. Când am crescut, am refuzat să ne mai ridicăm din pat în timpul săptămânii şi o însoţeam doar în weekenduri. Mai târziu, au rămas doar dimineţile de duminică, iar, odată ajunse la adolescenţă, am refuzat categoric să mai mergem, aşa că se ducea singură.

Ca să nu îi stricăm toată bucuria, o lăsam să planifice cu mult timp înainte aşa-numitele „Zile ale Răsăritului", în care urma să o însoţim. Dar compania noastră nu era deloc una plăcută. Dormeam pe perne în maşină, uneori chiar refuzam să coborâm din maşină, ceea ce o înfuria sau o rănea, în funcţie de zi. Îmi amintesc cum o priveam într-una dintre zile, înfofolite în pături şi nervoase că mama noastră ciudată ne luase cu forţa din paturile noastre călduţe. Acum însă, când revăd imaginea, mă simt vinovată că nu am împărtăşit acea experienţă cu ea.

Dar aceeaşi imagine îmi aduce totodată zâmbetul pe buze. Când mi-o amintesc uitându-se la soarele care se înalţă înaintea ei, mă cuprinde un sentiment de linişte şi de nespusă dragoste pentru ea.

Ne trimitea fotografii cu răsărituri din toace colţurile lumii, de peste tot unde avea contracte de modeling. Răsărit deasupra Catedralei din Milano,

din timpul săptămânii modei de la Milano. Răsărit deasupra acoperişurilor din Montmartre, din timpul săptămânii modei de la Paris. Răsărit deasupra Manhattanului ori deasupra Pieţei Camden din Londra. De fiecare dată, tata mormăia că le-a făcut, probabil, în drum spre casă.

Mama umplea albume întregi doar cu aceste poze, încerca să ne fotografieze cu răsăritul de câte ori avea ocazia, după care le studia, în special seara, ghemuită în pijamale lângă şemineu, în timp ce noi ceilalţi ne uitam la televizor. Cred că îi dădeau un sentiment de bine. Nu am întrebat-o niciodată de ce. În momentul de faţă, mi se pare o întrebare atât de firească, dar, de când mi-am părăsit familia, zi de zi, îmi trec prin minte o mie de lucruri despre care aş vrea să îi întreb. Chiar şi pe Ewan, care are doar opt ani. Îmi dau seama că sunt atâtea lucruri în scurta lui viaţă despre care nu ştiu absolut nimic.

După ce punem mâna pe globul de cristal din casa lui Mary May, eu şi Carrick ieşim tiptil, îngroziţi să nu ne prindă cumva. Nu-l sunăm încă pe Raphael Angelo să vină după noi, aşa cum i-am promis. În schimb, îi trimit un mesaj mamei şi îi spun să vină la lac.

Sunt mai multe motive pentru care ţin să iau legătura cu mama. În primul rând, vreau neapărat să discut cu ea înainte să dea năvală în spitalul Ghildei unde e închisă Juniper. Am nevoie de ajutorul ei în următoarea etapă a planului, dar mai mult ca orice, mi-e dor de ea. O vreau pe mama. Vreau să-i simt atingerea, mirosul. Vreau să repare totul, aşa cum a făcut mereu pentru mine ori măcar să-mi dea senzaţia că totul va fi bine. Să-mi ofere o protecţie în plus împotriva lumii. Ştiu că sunt destul de mare, dar am nevoie de ea. Aşa cum şi Mary May are nevoie de mama sa. Aşa cum Art a plâns zi de zi după ce a pierdut-o pe a lui, iar Crevan a cedat nervos când fiul său şi-a pierdut

mama, şi la fel cum Carrick şi-a riscat libertatea pentru a-şi regăsi mama.

Îmi doresc nespus să i-l prezint mamei pe Carrick.

Aşteptăm pe nisip. E ora 02:00. Sunt sigură că e trează, fiindcă mai sunt doar câteva ore până când va lua cu asalt unitatea de Fluierari ca să o elibereze pe Juniper. Sunt convinsă că analizează planul pe toate feţele, îl recapitulează şi îl discută împreună cu tata, care nu mă îndoiesc că şi-ar dori să îl ducă el la îndeplinire, dar nu se poate, trebuie neapărat să fie o mamă – mama.

O jumătate de oră mai târziu, vedem lumina farurilor. Ne ascundem. Mama opreşte în parcare. N-a urmărit-o nimeni. Coboară pe mal, îmbrăcată într-un cardigan larg, cu o pătură şi o geantă în mână. Ieşim din ascunzătoare şi mă vede. Faţa i se schimonoseşte de plâns înainte de a ajunge la mine. Deschide larg braţele şi mă pierd în cardiganul imens, în căldura trupului ei. Mă simt ca într-un cocon. În sfârşit, pot să respir, să mă liniştesc, să plâng.

— Mamă, el e Carrick, mă smiorcăi.

— Bună, Carrick, spune mama şi îşi desface iar aripile, cuprinzându-i corpul voinic între ele.

Cele două jumătăţi ale vieţii mele se unesc.

— V-am adus ceva de mâncare, spune ea. Vă e foame?

— Suntem lihniţi, răspundem într-un glas.

Înfulecăm sandviciurile sub privirea ei.

— Ai început să simţi gusturile?

Dau din cap în semn că nu, dar asta nu mă împiedică să devorez sandviciul pe nerăsuflate.

— Uită-te la tine, îmi zice, dându-mi la o parte părul de pe faţă. Ce mare te-ai făcut!

— Au trecut doar trei săptămâni, râd, apoi îi arunc o privire ruşinată lui Carrick.

Mama se uită la el, parcă intuind ce s-a întâmplat între noi, şi îl măsoară în tăcere.

Carrick mestecă încet, dându-şi seama că mama îl analizează. Ridică ochii, se uită la ea şi întoarce repede capul.

— Te-ai tuns, spun, încercând să mă obişnuiesc cu părul ei scurt.

— Întotdeauna mi s-a părut o inepţie să spui că e un gest de curaj ca o femeie să se tundă scurt, ca şi când părul ar avea vreo importanţă. Dar m-am înşelat. Am fost nevoită să-mi ţin părul lung din cauza contractelor cu fabricanţii de produse pentru îngrijirea părului. Lasă-l lung, lasă-l blond, fă-l aşa, fă-l nu mai ştiu cum. De cele mai multe ori, purtam extensii, fiindcă trebuia să promovez imaginea unui păr sănătos. Frumuseţea înseamnă să ai mult păr, perfecţiunea, să ai un păr bogat. M-am săturat de toate astea. Aşa că m-am ras pe jumătate de cap cu ocazia petrecerii de casă nouă a lui Candy Crevan.

— Da, îmi aduc aminte.

— După ce ai plecat, l-am vopsit roz, dar nu mi-a plăcut deloc. Arătam ca bunica lui Barbie. Aşa că l-am tuns. Ni se insuflă ideea că părul lung simbolizează feminitate. Aspectul perfect de vară, părul cu onduleuri lejere. Le-am zis să se ducă dracului cu prostiile lor.

Râdem şi eu şi Carrick.

— Vorbeşti exact ca Juniper.

— Taică-tu e încă indecis, zâmbeşte mama. Dar îi place.

Mi se pune un nod în gât şi inima îmi bate mai tare când pomeneşte de tata. Simt ochii lui Carrick aţintiţi asupra mea, dar e un subiect care încă mă stânjeneşte. Carrick simte că avem nevoie de un moment de intimitate şi ne anunţă că merge să se plimbe.

— De ce veneai mereu aici ca să priveşti răsăritul? o întreb pe mama.

— Când era bebeluş, Juniper a făcut colici. Nu dormea o clipă, o durea burtica, ţipa aproape toată ziua, dar mai ales noaptea. Mă plimbam cu ea în

braţe prin toată casă când taică-tu lucra în tura de noapte. Au fost cele mai îngrozitoare ore din viaţa mea, în care m-am simţit atât de singură! Toţi dormeau, strada era cufundată în linişte, aveam senzaţia că lumea întreagă dormea. Secundele îmi păreau minute, minutele, ore, iar plânsetele alea… spune ea şi se cutremură la amintirea acelor momente. Într-o seară, n-a fost chip s-o liniştesc, aşa că m-am urcat în maşină şi am plecat. Habar n-aveam încotro mergeam, dar nu mai suportam să stau în casă. Uneori, Juniper adormea în maşină, alteori, nu, dar de data asta, am ajuns până la lac. M-am aşezat pe jos cu ea încă zbierându-mi în braţe. Am simţit cum apa şi briza mă calmează, iar noaptea a dispărut brusc, odată cu ivirea zorilor, şi parcă mi-a ridicat o greutate imensă de pe umeri, toată presiunea şi teama s-au risipit odată cu lumina zilei. Iar Juniper, probabil epuizată şi ameţită de briză şi poate pentru că mi-a simţit mulţumirea sufletească, a adormit în sfârşit. Veneam aici în fiecare zi, la răsărit, indiferent dacă dormea sau nu. Era o alinare mai degrabă pentru mine decât pentru ea. Am încercat pe cât posibil să procedez la fel şi după ce a venit Ewan pe lume, dar era mai greu, fiindcă vă aveam şi pe voi două. De câte ori îmi luam rămas-bun de la ziua trecută şi o întâmpinam pe următoarea, aveam senzaţia că viaţa o lua de la capăt. Ca o pânză albă. Adio probleme de ieri, bun venit unei noi zile şi unui alt început.

Stăm una lângă alta, pe nisip, ea, cu un braţ în jurul meu, eu, ghemuită în ea. Îl privesc pe Carrick stând nemişcat pe malul apei, cu mâinile în buzunar, capul în pământ, pierdut în gânduri.

— E un băiat frumos.

— Este într-adevăr, spun, zâmbind.

— Ia spune-i tu mamei tale…

— Nu e nevoie să-i spun nimic. Mama mea ştie mereu tot ce se întâmplă.

Zâmbeşte. I se citeşte îngrijorarea în ochi.

— Da, ştiu, ştiu. Trebuie să fiu atentă, să fiu înţeleaptă etc.

— Foarte bine. Pare un om de treabă. Se vede că ţine la tine. Riscă enorm ca să te ajute.

— Şi tu rişti, spun şi mă trec fiorii de teamă să nu păţească nimic. La fel şi Juniper, adaug, cu lacrimi în ochi, gândindu-mă la locul oribil în care e soră-mea.

Şi la bunicul, închis într-o celulă.

— Nu mi-e frică. Nici lui Juniper nu i-a fost, spune mama. Abia aştept să intru peste ei şi să le cer să-mi elibereze fata. Mi-am dorit enorm să fac asta când erai închisă la Castelul Highland, dar n-am putut. Am ocazia să o fac acum.

— Mulţumesc, mamă. Îmi pare rău că v-am pus în situaţia asta.

Îmi cuprinde obrajii în palme.

— Să nu-ţi pară rău pentru ce-a fost. Ai încercat să ajuţi un om. Ai dat dovadă de o mărinimie de care noi, ceilalţi, nu suntem capabili.

Cuvintele ei sunt o adevărată alinare pentru mine.

Un timp, niciuna dintre noi nu mai spune nimic. Apoi sparg tăcerea.

— Tata ce mai face?

— E bine.

— Tot la televiziune lucrează?

— Da. Îl omoară că trebuie să lucreze pentru familia Crevan, dar…

— Aveţi nevoie de bani.

— Ah, nu ăsta-i motivul, spune mama, spre surprinderea mea. Da, e drept ca avem nevoie de bani, dar se poate angaja altundeva. Taică-tu vrea să fie la curent cu tot ce se întâmplă cu tine. Lucrând la News 24, are avantajul ca poate afla tot ce ştiu ei despre tine.

Zâmbesc, imaginându-mi-l cum mă păzeşte de acolo.

— Cred că ştiu cum poate să intre şi el în gaşcă dacă vrea.

Mama se uită la mine curioasă.

— Carrick crede că ne-am întâlnit ca să punem la cale cum o eliberăm pe Juniper.

Îl privim amândouă cum stă pe malul apei, cu mâinile în buzunare, privind în zare, ca şi când ar purta pe umeri toată povara lumii.

— Nu vreau să afle ce vorbim. Dacă ştie, îmi strică planul.

Îi arăt stickul.

— E înregistrarea în care Crevan îmi face al şaselea semn.

Mama se uită la mine şocată.

— *Crevan* te-a înfierat? Cu mâna lui?

Încuviinţez din cap. Până acum, am refuzat să discut asta cu ea.

— Domnul Berry a filmat totul, spun. Între timp, domnul Berry a dispărut, la fel şi gardienii. Asta caută Crevan cu atâta disperare.

Ia stickul în mână şi îl strânge cu furie, meditând la vorbele mele. La ce i-a făcut omul acela fiicei sale. Se vede că abia aşteaptă să dea buzna peste ei.

— Asta căutau când au scotocit toată casa?

— Da. De-asta mă caută şi pe mine. Nu pe *mine* mă vrea. Vrea *asta.* Te rog să i-l dai tatei ca să facă mai multe copii. Pe urmă, vreau să se ducă la Enya Sleepwell. O să ştie ea ce e de făcut.

— Enya Sleepwell, politiciana?

— E de încredere.

— Bine, bine, dar tot nu pricep de ce nu trebuie să afle Carrick.

— Fiindcă ăsta e un plan de rezervă. Cu cât ştiu mai puţini oameni despre el, cu atât are şanse mai mari de reuşită. Ia şi laptopul ăsta şi pune-l undeva bine. Carrick a copiat filmarea şi pe el. Eu o să păstrez stickul original. Am întâlnire cu judecătoarea Sanchez.

Mama rămâne cu gura căscată.

— Poftim?

— Ăsta-i planul principal.

Soarele apare la orizont. Începe o altă zi.

63

Mă uit la ceasul din camera din turn.

— Aprindeţi televizorul. Cred că o să vi se pară interesant mesajul Partidului Vital, le sugerez.

E o plasmă pe perete.

După câte a auzit până acum, Jackson nu se oboseşte să mai comenteze, ci apasă imediat pe butonul de pornire al telecomenzii.

Tremur ca o frunză, din cauza emoţiei, a adrenalinei, a durerii tot mai intense.

Sanchez face ochii mari şi se întoarce spre televizor. Am impresia că nici nu mai respiră.

— Bună seara. Mă numesc Enya Sleepwell şi sunt liderul Partidului Vital. Am pornit acum cinci ani, cu un număr relativ mic de membri, dar ne-am dezvoltat şi suntem acum partidul cu cea mai rapidă creştere din ţară. De când am devenit lider, cu două luni în urmă, ne-am analizat bine politicile şi ne-am reinventat. Noi reprezentăm dorinţele, speranţele şi visurile oamenilor adevăraţi. Suntem partidul care nu se dezminte de principiile sale, care pune întrebări incomode şi găseşte soluţii. Vrem să transformăm din nou această ţară într-un stat puternic, unit, în care toţi conlucrează în armonie, ajutând-o să evolueze prin compasiune şi raţiune. De asemenea, dorim să demascăm ipocrizia şi să vă dezvăluim adevărata faţă a actualilor noştri lideri. Imaginile pe care le veţi vedea îi vor tulbura, probabil, pe mulţi. Sunt cu adevărat şocante şi profund îngrijorătoare. Actualul nostru guvern este extrem de periculos, actualul nostru guvern permite aceste *abuzuri*.

Camera trece de la Enya la filmarea din Camera Însemnării. Sunt eu, legată de scaun. Judecătorul Crevan stă în faţa mea, în roba lui roşie ca sângele, şi ţipă la mine să mă căiesc. Refuz şi scot limba la el, primul meu gest de sfidare. Bark îmi prinde limba cu un cleşte şi o însemnează cu fierul încins.

Sunetele pe care le scot amintesc de gemetele unui animal rănit.

E o imagine cu adevărat tulburătoare. Judecătorul Jackson duce o mână la cap. Mă îndoiesc că a asistat vreodată la o înfierare.

Apoi Crevan urlă din nou la mine şi mă acuză că sunt Defectă până în măduva oaselor. Dă ordin gardienilor să-mi facă al şaselea semn. Jackson se îndreaptă de spate, se uită şocat la Sanchez şi, din nou, la ecran. Nu-şi poate crede ochilor.

Se aude gălăgie de afară. Zgomotul mulţimii.

Mă ridic şi mă duc la fereastra care dă spre curte. Sanchez şi Jackson sunt atât de absorbiţi de imaginile de pe ecran, încât nici nu încearcă să mă oprească. Miile de Defecţi adunaţi acolo cu câteva ore mai devreme au dispărut, dar curtea a fost redeschisă publicului, care este întotdeauna invitat să vadă cum Defecţii acuzaţi sunt scoşi din clădirea arestului şi conduşi prin curte până la sala de judecată din partea cealaltă.

Mulţi dintre oamenii de afară sunt îmbrăcaţi în roşu, cu toate că nu sunt Defecţi. Sunt cetăţeni care protestează împotriva Ghildei. Poartă aceleaşi tricouri ca mama, Juniper şi Ewan, pe care scrie DESFIINŢAŢI GHILDA. Curtea e plină de protestatari şi oameni obişnuiţi care îşi strigă indignarea. Huiduie.

Abia acum realizez de ce.

Se uită la înregistrare pe ecranul imens, amplasat special pentru ca doritorii să poată urmări procesele. Cineva a schimbat canalele, de pe Defect TV pe acesta. Tot mai multă lume se înghesuie la porţi ca să privească, să vadă de ce s-a făcut asemenea tărăboi. Văd oameni cu mâinile la gură, şocaţi de reacţia lui Crevan.

Bark refuză să mă înfiereze pe şira spinării. Se aude când spune că n-am fost anesteziată.

Aud gemetele oamenilor, îi văd prinzându-se de mâini cu vecinii lor. Se gândesc cu groază la ce urmează să se întâmple. E limpede că nu sunt de

acord. Şi nu e vorba doar de protestatari, ci şi de oameni din public, veniţi să vadă Defecţii duşi la judecată. Oamenii încep să schimbe tabăra.

Crevan apucă fierul încins. Gardienii plâng de milă şi îmi şoptesc vorbe de alinare la ureche în timp ce încearcă să mă imobilizeze. Crevan mă însemnează pe şira spinării, iar urletele mele se lovesc de zidurile castelului şi reverberează în curte şi peste oraş.

Mulţimea huiduie indignată. Tremur din tot corpul.

— Nu se poate! spune Sanchez şi se ridica de pe scaun.

E vizibil zdruncinată, iar roba roşie îi tremură în jurul corpului.

— Ce-i asta? E adevărat? întreabă Jackson, uitându-se întâi la Sanchez, apoi la mine. Dumnezeule mare!

La finalul cumplitei înregistrări, camera revine la Enya Sleepwell.

— Îmi cer scuze că v-am arătat aşa ceva. Vreau să-i cer iertare lui Celestine North pentru ceea ce i s-a întâmplat. Nu putem permite ca tocmai cetăţenii nevinovaţi ai măreţei noastre ţări să fie supuşi la astfel de tratamente. Din acest motiv, Partidul Vital susţine cu tărie desfiinţarea Ghildei. Dacă însăşi Ghilda este defectă, nu trebuie să mai existe. Este o problemă care nu suferă amânare. Gata cu paşii mici, ţara asta are nevoie de salturi mari pentru a evolua. Votaţi Partidul Vital, votaţi echitatea şi dreptatea, o conducere fermă care va contribui la dezvoltarea ţării prin compasiune şi raţiune!

Se lasă liniştea în cameră. Până şi gardianul de la uşă pare încurcat.

Gata, mi-am epuizat toate ideile, toate planurile secrete, toţi aşii din mânecă. N-am nici cea mai vagă idee ce se va întâmpla de acum încolo.

64

Gardienii dau buzna în camera din turn.

— E revoltă afară. Trebuie să vă ducem la adăpost.

Jackson sare în picioare atât de repede, încât îşi răstoarnă scaunul, dar nu se oboseşte să-l ridice. Iese în goană, cu roba fluturând în urma lui, fără să-mi arunce vreo privire ori să-mi ceară scuze.

— Bănuiesc că a căzut înţelegerea, îi spun lui Sanchez.

Se uită la mine aproape admirativ. În sfârşit, am reuşit să o păcălesc şi eu. Apoi îmi întoarce spatele cu răceală şi părăseşte încăperea sub escortă, fără să scoată o vorbă.

Rămân singură în camera circulară, fără să fi primit nicio lămurire.

Mă întreb dacă bunicul, Carrick şi Raphael sunt încă inconştienţi. Mă plimb de colo colo, fremătând de emoţie. Mă uit pe fereastră şi văd Fluierarii în echipamente de intervenţie. Tot mai mulţi oameni se revarsă pe porţi, şi nu pentru a-i aclama pe Fluierari. Agită pumnii în aer, cer lămuri, cer schimbare. Aş vrea să fiu printre ei, nu închisă aici.

Uşa se deschide brusc.

Apare Art.

— Am auzit că e o domniţă la ananghie în turn, spune el. Am venit să vă salvez, Alteţă, adaugă pe un ton teatral, râzând stânjenit.

Dau ochii peste cap. Nu şi-a ales bine momentul să facă glume.

— *Pe toţi* vă salvez, adaugă, înainte să apuc să spun ceva.

— Sunt leşinaţi, îi spun, în timp ce merg cât pot de repede pe coridor, străduindu-mă să uit de durerea de pe abdomen. Cum îi cărăm?

— Am o dubă deja pregătită la o intrare laterală. Trebuie doar să vedem cum îi ducem până acolo,

răspunde, coborând în fugă scara spiralată.

La fiecare etaj, văd angajaţi care aleargă spre ieşirile de urgenţă.

— Avocatul e uşor de ridicat. Îl iau eu, tu te ocupi de bunicul tău, zice.

Încuviinţez din cap exasperată de gluma lui. E mecanismul lui de apărare în situaţii de stres.

În timp ce toată lumea părăseşte clădirea, noi ne îndreptăm în direcţia opusă, coborâm şi iar coborâm, până la subsol.

Mă opresc.

— Stai o clipă, Art. Trebuie să ne gândim bine. Sincer, cum crezi că o să ne descurcăm? Nu-i putem duce în braţe pe toţi.

Se opreşte şi el şi se întoarce spre mine.

— Poate s-au trezit între timp.

— *Concentrează-te* Art. Ultima oară când am fost sedată, mi-a luat câteva ore să-mi revin şi, chiar şi după aceea, nu m-am putut mişca de la mijloc în jos.

— Ultima oară când… ce?

— Atunci sedativul mi-a fost injectat, poate că aici e vorba de altă substanţă. Poate că le-au dat nişte somnifere. Oricum ar fi, trebuie să găsim altă soluţie. Avem nevoie de ajutor. Trebuie să găsim nişte persoane din exterior dispuse să ne ajute.

Meditează.

— Defecţii s-au revoltat. Cetăţenii au luat cu asalt porţile, în semn de protest. Un tâmpit a apăsat pe un buton ca să difuzeze anunţul Partidului Vital în toată curtea. Lumea cere capul tatei.

— Îmi pare rău, murmur.

— Eu am făcut-o.

Mă uit la el cu gura căscată.

— Trecând peste asta, e o idee bună ce spui tu. Hai să mergem să căutăm pe cineva care să ne ajute. Numai că…

Art se uită la uniforma cu care e îmbrăcat.

— E periculos pentru tine să ieşi. Stai aici, Art, şi ai grijă să nu păţească nimic. Descuie-le

celulele. Mă duc eu după ajutoare.

Ce ironie, cum ni s-au inversat rolurile!

— Pot să deschid celulele de aici.

Art intră într-o cameră destinată doar personalului, plină cu monitoare de supraveghere pe care rulează imagini de la subsol. Intru după el şi arunc o privire rapidă pe ecrane, căutându-i pe bunicul, pe Raphael Angelo şi pe Carrick. Sunt tot acolo unde i-am lăsat. Nu par să se fi clintit din loc.

— Mary May, spune Art deodată şi mă răsucesc repede.

Mary May ne urmăreşte din pragul uşii, îmbrăcată în obişnuita ei uniformă de Fluierar, care o face să semene cu Marry Poppins. Chipul îi este schimonosit de o asemenea furie, încât am senzaţia că, dacă s-ar relaxa câtuşi de puţin, faţa ei s-ar repezi la mine ca un bumerang.

Părăsesc încăperea instinctiv, fiindcă n-am nici cea mai mică dorinţă să mă trezesc blocată într-o cameră fără ferestre. Art mă urmează îndeaproape.

— O scot de-aici. E nevinovată, Mary May, spune Art, punându-se între noi două. Ai văzut emisiunea? Gata, s-a terminat.

— Mă doare-n cot de emisiune, răspunde Mary May dispreţuitor, ca şi când habar nu are ce s-a întâmplat. Ai intrat în casa mea, îmi spune, accentuând fiecare cuvânt. Ai vorbit cu mama. Ai intrat în dormitorul ei.

Art se întoarce spre mine. În altă împrejurare, figura lui mi s-ar fi părut comică, dar nu acum, pentru că, în momentul în care ne uităm la Mary May, îi vedem arma din mână.

65

— Uşurel, Mary May! Lasă-l jos! strigă Art, întinzând braţele în faţă. Ce… de unde naiba ai făcut rost de el?

Mary May îl ignoră, de parcă nu l-ar auzi, de parcă am fi doar noi două în cameră. Face câţiva paşi spre mine. Mă retrag. Mă gândesc la uşile deschise ale celulelor de la subsol. Sper să le observe şi ei, să fugă de acolo în momentul în care îşi vor veni în fire.

— Ai intrat în casa mea, repetă ea. Ai intrat în dormitorul mamei.

— Şi tu ai intrat în casa mea, răspund cu voce tremurândă. Mi-ai luat lucrurile, ai uitat? N-am făcut altceva decât să le recuperez.

— Ce i-ai făcut mamei? mă întreabă, ca şi când cuvintele mele ar fi trecut pe lângă urechile ei, ca şi când nu aude decât vocea din capul ei.

Iuţeşte pasul, forţându-mă să mă retrag şi mai mult. Îl simt pe Art apucându-mă de cot. Nu îndrăznesc să mă întorc cu spatele la ea. Nu vreau să testez pe pielea mea dacă e în stare să mă împuşte sau nu. Mi se înmoaie genunchii şi totuşi simt cum aproape mă pufneşte râsul. Nu poate fi adevărat, după toate prin câte am trecut, nu pot sfârşi aşa, ucisă de o femeie singură şi tristă, într-un episod psihotic.

— Nu i-am făcut nimic mamei tale, spun speriată.

— Mergi mai departe, mă îndeamnă Art, conducându-mă pe coridor.

Mergem cu spatele ca să nu o pierdem din ochi pe Mary May care are arma îndreptată spre noi. Imediat ce ajungem la colţ şi scăpăm din raza ei vizuală, ne întoarcem şi o rupem la fugă.

Art aleargă spre ieşire. Îşi trece cartela magnetică prin faţa uşii, dar fără niciun rezultat.

Toate căile de acces sunt blocate, ca să nu pătrundă protestatarii în clădire.

— Îmi trebuie o cheie adevărată, spune Art şi înjură.

Scoate un inel plin cu chei şi o încearcă pe prima, cu degete tremurânde.

Apare şi Mary May, mergând constant, cu paşi lenţi şi hotărâţi şi cu arma aţintită în faţă.

— Mi-a zis că ai stat la capul patului ei, continuă ea, ca în transă. A zis că eşti îngerul ei, spune şi îşi lasă capul într-o parte. De ce-ar crede aşa ceva, Celestine?

— Ha… habar n-am, mă bâlbâi.

Art tot încearcă cheile de pe lanţ. Uşile sunt vechi şi cheile, uriaşe. Până acum, nu a folosit decât cartela magnetică şi e limpede că încuietorile normale îi dau bătăi de cap. Dau înapoi până când mă lovesc cu spatele de Art, dar Mary May continuă să avanseze spre mine.

— A zis că vrea să-i vadă pe ceilalţi. I-am spus că nu se poate. Alice nu merită s-o vadă pe mami după tot ce-a făcut. Niciunul nu merită. Toţi ştiau de ei doi. Chiar înainte să se ducă, mami mi-a spus că mă iartă. *Cu ce-am greşit ca să mă ierte?* şuieră Mary May, printre dinţi. Toată lumea primeşte ceea ce merită. N-am nevoie de iertarea ei. Toţi au primit ceea ce meritau. Toţi ştiau că Alice mi l-a furat. Absolut toţi. Am *cruţat-o* pe mami. I-am făcut un *bine.* Ai intrat în casa mea. Ce i-ai făcut mamei?

— Ţi-am zis că nu i-am făcut nimic. Am recuperat ce era al meu. Lucrurile pe care le-ai furat din dormitorul meu. Le-am luat înapoi. Am găsit înregistrarea pe care o căutai. Au difuzat-o la televizor. Toată lumea a văzut-o. Toată lumea a aflat ce s-a întâmplat. S-a terminat.

Încerc să o trezesc la realitate.

— S-a trezit azi-dimineaţă la opt şi zece. N-a vrut să mănânce ouăle. În fiecare dimineaţă, mănâncă două ouă fierte şi două fire de

sparanghel. De data asta, n-a mai vrut. Ciudată treabă.

În ciuda situaţiei tensionate, mă apucă chicotitul, de emoţie, presupun.

— Nu i-am spus eu să nu-şi mănânce ouăle, mă apăr.

În spatele meu, Art trânteşte o înjurătură şi mai încearcă o cheie.

— Ba da, i-ai făcut tu ceva. De-aia a murit.

66

— Poftim? întreb în şoaptă.

Art uită de uşă şi se întoarce spre mine.

— N-am făcut nimic. Jur. Haide, Art, deschide odată uşa aia, spun deja disperată, abia acum înţelegând furia lui Mary May.

I-a murit mama. Mă consideră vinovată. Are o armă în mână. N-are cum să se termine cu bine.

— Nu şi-a mâncat ouăle, insistă Mary May. Întotdeauna şi le mănâncă. Aşa mi-am dat seama că e ceva suspect. Mi-a zis că a vizitat-o un înger cu o noapte înainte şi că i-a venit vremea să meargă la Domnul. I-am spus că e o aberaţie. Că iar îi trec aiureli prin minte. Nu e prima oară când se întâmplă. Acum e lucidă, o secundă mai târziu, aiurează. La prânz, m-a rugat să-i fac o baie şi i-am făcut.

Într-un final, Art descoperă cheia potrivită şi deschide uşa. Simt imediat mirosul de aer proaspăt, aud strigătele mulţimii. Inspir adânc şi ies, îndepărtându-mă de ea cât pot de repede. Dar mă aflu într-o curte. Un spaţiu deschis, larg, un pătrat perfect acoperit cu dale, în care nu ai unde să te ascunzi. Sunt o ţintă uşoară pentru Mary May.

E vorba de o curte privată, destinată doar personalului, nu şi publicului. Prin poarta cu zăbrele văd agitaţia din curtea principală. Câţiva angajaţi o văd pe Mary May cu pistolul în mână şi o iau la fugă ţipând în direcţia opusă. Nu sunt tocmai ajutoarele la care mă gândeam. Unde-or fi autorităţile? Îmi dau seama că nu-mi vine nimeni în ajutor. Dincolo de faptul că e înarmată cu un pistol, care nu se numără printre armele interzise Fluierarilor, eu sunt Defectă, ea e Fluierar şi, prin urmare, nimeni nu o poate opri. Oricine ar îndrăzni, ar părea că-mi întinde o mână de ajutor. Singurii care mă pot ajuta sunt poliţiştii, dar ultima

noastră întâlnire de la supermarket nu s-a încheiat tocmai amiabil.

— După baie, mama a spus că e obosită, reia Mary May, fără să observe că am pus pe fugă câţiva funcţionari şi că suntem înconjuraţi de zarva Defecţilor şi a publicului din curtea vecină.

E în lumea ei.

— Uneori, mai aţipeşte dimineaţa. Aşa că am dus-o la culcare. Atunci mi-a povestit despre tine. Mi-a zis că ai vizitat-o aseară şi că ai ajutat-o să scoată apă din lac. M-am gândit că e doar o nălucire de-a ei. Pe urmă, mi-a zis că mă iartă. Şi că o să-mi ia apărarea când o să-i sune ceasul…

Nu-şi termină fraza. O lacrimă i se prelinge pe obraz şi începe să-i tremure mâna.

— Tu ai omorât-o, îmi spune.

— Termină, intervine Art, postându-se în faţa mea. Lasă pistolul, Mary May. E ridicol.

— Ai omorât-o pe mămica, repetă ea, fără să-i dea atenţie.

Poarta curţii se deschide şi arunc o privire rapidă spre gloata de oameni care se revarsă înăuntru. Defecţi şi oameni obişnuiţi fug din curtea principală. În fruntea mulţimii, mi se pare ca îl zăresc pe fratele lui Carrick, Rogan, dar nu sunt sigură, şi mi-e prea frică să o scap pe Mary May din ochi.

— Uitaţi-o acolo! strigă cineva.

Îmi imaginez că sunt Fluierarii care vin după mine şi răsuflu uşurată pe moment. Nu-mi pasă cine îmi sare în ajutor, câta vreme nu sfârşesc împuşcată, dar e foarte derutant, fiindcă toată lumea e îmbrăcată în roşu şi nu-i poţi deosebi pe unii de alţii. Ai impresia ca suntem toţi identici.

— Nu mă-nvăţa tu cum să-mi fac meseria, îi replică, în sfârşit, Mary May lui Art. Tatăl tău mi-a ordonat să o supraveghez pe fată şi asta fac. Slujba asta e viaţa mea. Am sacrificat tot pentru ea, tot ca să lucrez sub comanda tatălui tău. Dau totul pentru

el. Şi niciodată n-am lăsat o treabă neterminată! urlă ea.

Atmosfera devine cu atât mai tensionată din cauza mulţimii din curte. Oamenii îşi îndreaptă atenţia către ea. Se strâng în jurul nostru. Îi strigă să lase arma jos.

— Uitaţi-o! V-am zis eu că aici e, spune o voce cunoscută.

Mă uit în stânga şi dau cu ochii de Rogan. Chiar *el* e.

Însoţit de câteva persoane şi arată spre Mary May.

— Trebuia să mă arestezi când ai avut ocazia! îi strigă Rogan. Ia uite cine-a venit să te vadă.

Mary May îi aude, în cele din urmă, şi se uită în dreapta. Se uită la ei şi se schimbă la faţă. Stă cu gura căscată, albă ca hârtia, îngrozită şi şocată.

— Acum nu-ţi mai poţi ignora familia, îi strigă un bărbat.

— Îţi mai aduci aminte de noi, surioară? spune femeia.

Mă uit surprinsă la ei. Sunt sora ei, Alice, şi cei trei fraţi.

— Vreau s-o văd pe mămica, spune Alice.

— Ce-ai făcut cu ea? întreabă unul dintre fraţi.

— Nimic, absolut nimic. E numai vina ei, protestează Mary May fără vlagă.

Pare neputincioasă, văzându-se încolţită de rudele înfierate din cauza ei. Şi-a pierdut tatăl mai demult, iar acum şi-a pierdut şi mama.

Parcă abia acum realizează că nu mai are nicio putere. Se uită la haosul din jur. Defecţi, Fluierari şi cetăţeni aleargă ca nebunii de colo colo. Fluierarii au devenit prada, în vreme ce Defecţi şi non-Defecţi, laolaltă, s-au transformat în vânători.

Coboară arma. I se citeşte spaima în ochi. Dă înapoi şi încearcă să fugă. Nu ajunge prea departe, fiindcă prin uşa pe care am ieşit se iveşte o mână. O mână care a tras după ea un trup întreg pe podeaua rece a arestului şi până în vârful scării

spiralate. Îşi face apariţia Carrick, transpirat, gâfâind de oboseală, exact la timp cât să o prindă de gleznă şi să o împiedice să fugă.

Mary May se dezechilibrează şi întinde braţele în faţă pentru a amortiza căzătura. Uită că are pistolul în mână şi apasă pe trăgaci.

Arma se descarcă. Bubuitul se propagă prin curte.

Toată lumea, efectiv toată lumea, se aruncă la pământ.

67

Cum toată lumea e culcată la pământ, nu-mi dau seama dacă a fost cineva rănit. Nimeni nu scoate un sunet.

Însă ţipetele care răsună imediat după asta sunt un indiciu suficient de grăitor. Un urlet puternic, isteric şi necontrolat. Un urlet de spaimă. A fost împuşcat cineva.

Când încerc să aflu de unde vine, realizez că vine de la mine.

68

Art e întins peste mine, protejându-mă ca un scut. Nu mişcă.

Nu mişcă.

69

— Art! zbier.

— Celestine! strigă Carrick.

— Carrick! striga Rogan şi aleargă spre fratele său.

— Art!

Încerc să mă ridic, dar trupul lui e atât de greu şi nu vreau să-i agravez starea.

— A fost un accident, spune Mary May trântită de la pământ. A fost… N-am vrut să…

Rudele ei se ridică în picioare şi o înconjoară. Unul dintre fraţi îi ia pistolul din mână.

Sora ei pleacă de lângă fraţi şi vine spre noi.

— Sunt medic veterinar. Mai bine zis, am fost, spune ea şi îi verifică pulsul.

— Trăieşte? întreb printre lacrimi.

— Celestine? strigă Carrick. Ai păţit ceva?

Nu-i dau atenţie. Am probleme mai importante pe cap.

Alice încuviinţează din cap şi îl mişcă pe Art. Simt o mare uşurare când îl aud că geme.

— Ia mâinile de pe el! tună judecătorul Crevan.

Ridic ochii şi îl văd alergând spre noi.

— E fiul meu!

Alice se uită la Crevan, apoi la Art şi face legătura între cei doi. Preţ de o secundă, mi-e teamă că va refuza să-l ajute din cauza tatălui lui. Dar Alice se hotărăşte rapid.

— Din câte ştiu, nu există lege care să interzică unui Defect să ajute un Fluierar, zice ea.

— Nu e Fluierar, spun. M-a ajutat să scap.

De dragul lui Art, încerc să mă fac auzită de cât mai mulţi oameni. Nu vrea ca lumea să-l asemene cu tatăl său. Asta e teama lui cea mai mare.

— Celestine! strigă Carrick încă o dată şi ridic privirea.

Se zbate cu disperare să ajungă la mine. Rogan îl ajută să se ţină pe picioare. N-am timp de asta.

Trebuie să mă concentrez asupra lui Art.

Art, Art, Art.

70

Alice îşi scoate cardiganul, îl înfăşoară în jurul rănii de la nivelul abdomenului lui Art şi apasă pe ea. Art m-a protejat, a încasat un glonţ în plin, mi-a salvat viaţa.

— Vine imediat ambulanţa, ne anunţă un Fluierar şi îngenunchează lângă noi.

Crevan se prăbuşeşte în genunchi. Îi ţin capul lui Art în poală. I-l prind între palme şi îmi trec degetele tremurânde prin buclele lui pline de sânge.

Crevan stă în partea cealaltă şi îşi sărută întruna fiul pe faţă. Stăm amândoi aplecaţi peste el şi plângem.

— Va supravieţui? suspină Crevan. Spune-mi că va supravieţui. Nu pot să rămân fără el. E tot ce am.

Art deschide ochii o secundă, apoi îi închide la loc.

— Cine-a făcut asta? mârâie Crevan, uitându-se la mine.

— Ea, răspund pe un ton duşmănos.

Crevan se întoarce. O vedem pe Mary May în genunchi, parcă implorând iertare, păzită de cei trei fraţi Defecţi care par pregătiţi să o ucidă în orice clipă. E doar o umbră palidă a femeii de altădată, o fiinţă deznădăjduită a cărei viaţă s-a năruit.

— Domnule. Domnule judecător Crevan, îngaimă ea. A fost un… N-am vrut să… Am vrut doar… Celestine e de vină, spune, amintindu-şi că mă urăşte. E vina fetei. Eu n-am vrut decât s-o prind, aşa cum mi-aţi spus.

— Ţi-am spus s-o *supraveghezi* nu s-o omori! ţipă Crevan. S-o îndrepţi pe calea cea bună, nu să te transformi într-o asasină!

— Iertaţi-mă, vă rog. Slujba asta e totul pentru mine. E viaţa mea. Am răspuns şi voi răspunde

mereu în faţa dumneavoastră.

— Nu te mai iartă acum, Mary May, spun fraţii ei. L-ai dezamăgit. S-a zis cu tine.

— Ghilda e distrusă! se răsteşte Crevan la ea. Uită-te-n jur!

La auzul acestor cuvinte, femeia devine tot mai mică, parcă topindu-se încetul cu încetul.

Nu-mi iau ochii de la Art, care oscilează între luciditate şi inconştienţă, ba deschizând ochii, ba tuşind şi gemând.

— Celestine! mai strigă o dată Carrick, răguşit de atâtea ţipete.

Ridic capul şi îl văd aşezat lângă uşa pe care am fugit. Rogan e întins pe jos, lângă el. Ni se intersectează privirile. Pare trist, pierdut, optimist. În ochii lui verzi se citeşte o întrebare.

Sosirea ambulanţei ne întrerupe, împiedicându-mă să-i dau un răspuns, ceea ce îmi convine de minune, fiindcă oricum n-aş şti ce să-i spun în momentul ăsta.

71

Stau la căpătâiul lui Art la spital, perfect nemişcată, şi totul în jur pare împietrit. E un contrast izbitor între ceea ce se întâmpla în urmă cu câteva ore şi drumul în ambulanţă până am ajuns aici.

Starea lui Art e stabilă. Oricât ar părea de ciudat, a fost norocos. Glonţul i-a ratat intestinul subţire, colonul, ficatul şi vasele sangvine abdominale. O să se facă bine. Cel puţin, din punct de vedere fizic. Rămâne de văzut ce impact va avea rana abdominală asupra minţii sale deja zdruncinate.

Îmi simt pleoapele grele, ca şi când viaţa mi-ar oferi, în sfârşit, un moment de repaus. În ultimele trei săptămâni, am avut senzaţia că, dacă mă opresc, nici c-o să mai pot să o iau de la capăt. Şi totuşi iată că viaţa mă forţează să mă opresc, parcă vrând să-mi spună: „Ajunge, Celestine, ajunge”. În clipa asta, nici nu vreau să mă mişc. N-aş şti încotro s-o apuc. Sunt exact acolo unde trebuie să fiu.

Pielea mea poartă semnele înfierărilor, Art are o rană de glonţ. Fiecare dintre cicatricile şi imperfecţiunile noastre ascunde o poveste. Semnele mele îmi dau putere, îmi amintesc ca pot învinge orice greutate, rana lui îi aminteşte că m-a protejat, că a făcut un bine, că a ajutat un Defect. Şi-a răscumpărat greşelile şi, prin gestul lui, m-a apărat mai mult decât îşi imaginează. Nu doar că m-a salvat, dar a susţinut şi ceea ce am făcut. Cu fiecare zi în care ne privim trupurile, în care trăim în pielea noastră, amintirile acestea se întipăresc mai bine în memoria noastră.

Intră o asistentă. O cheamă Judy şi e foarte amabilă. Îmi ia cana neatinsă de ceai verde sleit şi mi-o înlocuieşte cu una fierbinte care miroase a fructe de pădure.

— O să tot insist, spune ea vesel. Ai primit asta de la castel.

Îmi întinde rucsacul pe care mi l-au luat azi-dimineaţă când m-au dus la depozitul de eviscerat peşti. Mă bucur să-l văd. Abia aştept să scap de hainele de Defect, şi nu doar pentru că sunt mânjite de sângele lui Art.

— Domnule Crevan, sunt nişte domni afară care vor să vă vorbească, spune ea, dispărându-i orice blândeţe din glas.

Crevan înalţă capul de pe pat pentru prima oară de când am sosit. Are ochii roşii şi injectaţi şi îi curge nasul întruna. Au trecut ore bune de când stăm împreună, fără să fim deranjaţi de tăcerea mormântală dintre noi.

— Sunt de la poliţie? întreabă el, ştergându-şi nasul. Spune-le să intre.

Se şterge pe faţă cu mâneca cămăşii.

Intră doi bărbaţi în costume.

— Domnule Crevan, am vrea să discutăm între patru ochi.

— Putem vorbi aici, spune el şi îşi ridică blugii în talie. Celestine a fost de faţă. Şi ea e martor. Am vorbit deja cu agenţii dumneavoastră, dar mă bucur să văd că vă faceţi datoria cu cea mai mare seriozitate. Sunteţi detectivi?

Bărbaţii încuviinţează din cap.

Se apropie de ei şi le strânge mâna.

— Domnule Crevan, noi am venit cu alte probleme. Nu au legătură cu fiul dumneavoastră. Mary May a fost arestată şi închisă.

— Am înţeles. Atunci despre ce e vorba?

Cei doi detectivi se uită la mine. Simt un gol în stomac. Are legătură cu mine. Cu difuzarea înregistrării.

— Cum spuneam, e mai bine să discutăm între patru ochi.

De data asta, i se adresează pe un ton mult mai oficial, dar Crevan n-are de gând să cedeze cu una, cu două.

— Dacă are legătură cu faptele Ghildei, vă asigur că s-a rezolvat deja. Nu mai lucrez pentru Ghildă, am fost înlăturat din funcţie. Anunţul va fi făcut dis-de-dimineaţă, într-o conferinţă de presă. De asemenea, am înţeles că s-a deschis o anchetă cu privire la hotărârile Ghildei, aşa că, după cum observaţi, domnilor, se iau măsuri la nivel intern. Dacă doriţi mai multe detalii, va sfătuiesc să luaţi legătura cu doamna prim-judecător Sanchez.

Şi-a intrat în rolul de judecător, încearcă să controleze totul, să fie mai presus de toţi şi toate. Nu mai are autoritate. I-a dispărut odată cu roba roşie şi emblema de Instaurator al Perfecţiunii, înlocuite acum de o cămaşă în carouri şifonată şi o pereche de blugi murdari de sânge. E acel Crevan care încearcă să-şi impună autoritatea chiar şi în afara orelor de serviciu, acel Crevan care face ordine în garaj, care îşi spală maşina şi îi duce pe Art şi pe Celestine în oraş. Îmi vine în minte citatul: „Frumuseţea e un blestem. Ea ne împiedică să vedem cine sunt adevăraţii monştri”. Nu l-am privit niciodată ca pe un monstru.

— Dacă e vorba de Celestine, vă informez că i s-a redat libertatea. A fost tot o decizie în cadrul Ghildei. Urma să execute o condamnare la închisoare, dar cred că va fi scutită. Mai exact, nu cred, sunt convins de asta.

— Nu are legătură cu deciziile Ghildei, ci cu actele dumneavoastră care o vizează pe Celestine North, acte care sunt de natură penală, spune un detectiv.

Celălalt e mult mai brutal în exprimare.

— Anchetăm, printre altele, acuzaţiile aduse de Pia Wang, Nathan Berry şi cei patru gardieni care au asistat la infracţiunea din Camera Însemnării, precum şi dispariţia celor patru elevi de la Grace O’Malley.

Infracţiunea.

Iată, în sfârşit, figura pe care de mult voiam să o văd. Expresia şocată, ideea de a fi pus la punct de

autorităţi, de lege, conştientizarea greşelilor comise, a faptului că nu e mai presus de ceilalţi, că tortura la care m-a supus pe mine şi pe alţii a fost o nedreptate. În ochii lui văd nedumerire, îndoială de sine, dispreţ de sine, regrete, întrebări. Masca încrederii în sine îi cade de pe chip.

— Am înţeles că starea fiului dumneavoastră este stabilă. Am aşteptat să primim informaţii de la medici înainte de a vă aborda. Vă rugăm să ne însoţiţi la secţie.

Crevan pare răvăşit la gândul de a-l părăsit pe Art. Îmi aduc aminte cum am fost luată cu forţa din autobuz, de lângă Juniper şi Art, într-un vacarm asurzitor de fluiere. Cum m-au târât prin curte, prin faţa mulţumii ostile. Îmi amintesc de Camera Însemnării, de durerea provocată de înfierarea celor şase semne de pe corp, îmi amintesc că am zăcut la pat o săptămână, că am fost legată şi închisă de presupuşii mei prieteni, îmi amintesc de revolta de la supermarket, că am fost la un pas de a fi arsă de vie, că am defilat pe străzile oraşului aproape dezbrăcată. Dar cel mai cumplit lucru – faptul că a trebuit să fug de familia mea. Toate astea s-au întâmplat din cauza lui Crevan.

Mă uit cum e scos din cameră. Privirile ni se întâlnesc şi văd în ochii lui tot ce-am simţit în ultimele trei luni. Iar acum ştiu că o simte şi el.

Întrebarea este: găsesc vreo consolare în asta?

72

Nu.

Ca cineva să câştige, altcineva trebuie să piardă. Ca să câştigi, trebuie să fi pierdut ceva mai întâi.

Ironia în cazul în care ţi se face dreptate este că tot ceea ce ai simţit înainte şi ceea ce simţi după nu este ceva echilibrat şi nici nepărtinitor. Nici măcar dreptatea nu este perfectă.

73

Îl privesc pe Art o vreme, după plecarea tatălui său. Seamănă cu un înger, chipul îi este nevătămat, pielea de bebeluş, o umbră vagă a părului care începe să îi crească pe faţă. Îi mângâi mâinile fine, cu degete lungi. Parcă le şi văd cântând la chitară despre o girafă care nu-şi găsea un pulover pe gât, despre maimuţa care suferea de vertij, leul care nu ştia să folosească tableta şi zebra cu buline. Ne adunam toţi în jurul lui şi râdeam cu lacrimi, dar nimeni n-a pus cap la cap totul. Cântecele lui vorbeau mereu despre o fiinţă neadaptată, o fiinţă exclusă, care a pierdut ceva ori tânjeşte după ceva.

Frumuseţea e un blestem, ea ne împiedică să vedem cine este adevăratul monstru. Mai mult decât atât, ne împiedică să vedem că monştrii nu se ascund sub pat, ci în mintea noastră. De la moartea mamei lui, Art a trăit cu aceşti demoni. Nu e de mirare că s-a înrolat în rândurile Fluierarilor. Îl înţeleg atât de bine, încât îmi explic alegerea lui şi chiar cred că-l pot ierta. Compasiunea şi raţiunea sunt cheia. Pot să îl iert? Da, pot chiar şi să-l iert.

Trag draperia din jurul patului, ca să mă pot schimba în linişte în blugi şi tricou. Sunt aceleaşi haine pe care le purtam când m-a ajutat Carrick să fug din spitalul secret al lui Crevan, când m-a ajutat să intru în casa lui Mary May ca să caut globul de cristal, când m-au luat Fluierarii din apartamentul lui Sanchez şi m-au dus la depozit, unde ne-au obligat să ne dezbrăcăm şi să tragem pe noi furoul roşu pentru defilarea pe străzile oraşului. Îmi imaginez mirosul lui Carrick. Vreau să mai port hainele astea? Nu cumva voi avea senzaţia că, în loc să merg înainte, regresez?

Scotocesc prin rucsac după alte haine şi dau peste altceva. Carnetele lui Carrick. Îmi amintesc de ultima noastră întâlnire înainte de a-l revedea la castel. Îmi luasem rămas-bun de la mama, iar el

tocmai urca în maşină cu ea, ca să meargă să o salveze pe Juniper de îngrozitoarea operaţie de grefare. Mama urma să dea buzna în spital, să ceară să-şi vadă fiica şi să-i acuze că i-au încurcat copiii. Rolul lui Carrick era să o conducă până acolo. Eu trebuia să-l aştept pe Raphael Angelo pe malul lacului, urmând ca apoi să mergem împreună acasă la Sanchez ca să negociem cu ea.

Îmi amintesc că, în momentul în care au plecat, mi-a venit să strig după ei, să-i spun lui Carrick că şi-a uitat carnetele pe care mi le lăsase în grijă, dar m-am abţinut. Dintr-o pornire egoistă, nu voiam să mă despart de ele. Şi nu fiindcă aş fi vrut să le citesc – normal că voiam, dar nu i-aş fi înşelat niciodată încrederea –, ci pentru că, având un lucru de-al lui, însemna că sigur aveam să-l revăd. Însemna că avea să scape cu bine. Mă amăgeam singură, fireşte, aşa gândeam în momentul ăla. Va trebui să mă caute ca să-şi recupereze carnetele sau îl voi căuta eu ca să i le înapoiez.

Acum, pentru prima oară de când a început coacă nebunia, mă întreb de ce l-am găsit pe Carrick într-o celulă. Cum a ajuns acolo? Dacă a mers cu mama să o scoată pe Juniper din spital, iar mama şi Juniper erau în siguranţă, iar ceilalţi, Mona, Lennox, Fergus şi Lorcan m-au asigurat că scăpase viu şi nevătămat, cum se face ca a ajuns la Castelul Highland?

Arunc o privire pe telefon şi, printre sutele de ştiri despre evenimentele din ţară, dau peste una tipărită negru pe alb. Carrick Vane, acuzat că este complice cu Celestine North, că a fugit de sub supravegherea Fluierarilor şi că a încălcat legile Ghildei, s-a predat de bunăvoie.

Deci, aşa a ajuns în celula alăturată. A vrut să fie acolo.

Iar eu i-am permis.

Ce-o să se întâmple cu el acum? N-am întrebat pe nimeni, nici măcar nu m-am gândit la asta. Am

stat până acum captivă în timp, într-un soi de paralizie mintală. Îmi dau lacrimile.

Scot carnetele, cu un sentiment de vinovăţie, şi suspin la vederea primei pagini.

Descopăr un scris de copil şi îmi dau seama că sunt jurnalele lui din perioada petrecută în instituţie, jurnalele în care scrisese ani la rând şi pe care le ascunsese de profesorii lui.

Astăzi, am făcut un test de gust şi miros. Îi interesa de ce ne amintim când mirosim diverse lucruri. Paul Cott a început să plângă când a mirosit o lămâie. A trebuit să le spună de ce plânge. Apoi profesorii i-au zis că trebuie să uite acea amintire şi că părinţii lui sunt oameni răi.

Pudra de talc mi-a amintit de baie. Cred că am făcut baie cu mami, pentru că aici avem doar duşuri. Îmi amintesc de clăbucii de săpun sub care mă ascundeam, îmi amintesc că mă gâdilau. Îmi amintesc că puneam spumă pe bărbie şi mă prefăceam că am barbă albă ca bunicul. Aşa mi-am amintit de bunicul şi de bunica şi de multe alte lucruri. Îmi amintesc cum râdea mama, cum mă înfăşura într-un prosop imens, ca pe un bebeluş, şi mă ducea în pat. Îmi amintesc că mă zbăteam şi ţipam şi mă prefăceam că nu-mi place, dar, de fapt, îmi plăcea. Îmi amintesc un pahar cu lapte cu cacao în timp ce mă usca pe păr.

Cred că aveam vreo cinci ani atunci. Deci, a fost acum trei ani. Dar îmi amintesc toate astea.

Mi-au zis că nu e o mamă bună. Şi că tata e un tată rău. Îmi tot spun că sunt aici pentru binele meu, că mami şi tati vor să stau aici, dar nu cred că e adevărat. Îmi amintesc că au plâns când m-au luat de lângă ei. Plângeau şi ţipau. Dacă mama e chiar atât de rea, atunci de ce îmi vine mereu să zâmbesc când simt parfumul domnişoarei Harris? N-o să pot să-i spun niciodată că are acelaşi parfum ca mama. De ce mă doare burtica de câte ori mă gândesc la ei?

Au dreptate. Un miros îţi trezeşte altul, şi altul, şi tot aşa. Te ajută să-ţi aminteşti lucruri, iar acum mă gândesc şi îmi amintesc întruna. Ei m-au făcut să-mi amintesc, nu e vina mea. N-o să fac ca restul care le povestesc tot ce îşi amintesc. Cel puţin, nu amintiri reale. Nu vreau să mi le ia.

Răsfoiesc până la ultima pagină a ultimului jurnal, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji. N-am timp să-l citesc pe tot, trebuie să-l găsesc şi să i le înapoiez.

Ne-au zis că, la şaisprezece ani, ne putem alege singuri numele de familie pe care îl vrem. Ei îl înregistrează şi ne dau un paşaport cu care să putem călători. N-avem voie să ne păstrăm numele părinţilor, dar, oricum, ne-au răpit acest drept cu mult timp în urmă. M-ar fi chemat Carrick Brightman. Încă îl folosesc, dar numai în gând. Nu-l spun niciodată cu glas tare. Aici, avem doar un prenume şi un număr pe post de nume de familie.

În sfârşit, mi-am ales numele şi au fost de acord cu el. A trebuit să mă prezint în faţa comisiei şi să-mi justific alegerea. Nu le-am spus adevărul. Pe de altă parte, nu le-am mai spus adevărul de când am început să ţin un jurnal. Cred ca asta mă ajută să-i mint mai uşor, pentru că ştiu că undeva spun adevărul. Dacă le descoperă, voi fi înfierat, dar nu-mi pasă.

Îmi amintesc că într-o noapte am stat până târziu cu tata. Mă cocoţasem pe umerii lui. Era beznă şi alergam. Atunci am crezut că ne jucăm, dar acum îmi dau seama că fugeam de Fluierari, iar mama şi tata doar se prefăceau că ne jucăm.

Cred că ne-am rătăcit, sau aşa mi s-a părut mie, şi atunci m-a învăţat tata despre stele. Mi-a arătat Steaua Nordului şi mi-a explicat importanţa ei.

Mi-a zis să o caut dacă mă rătăcesc vreodată. Ceea ce ştiu sigur este că, peste 1.095 de zile,

când voi pleca de aici, voi încerca să-i găsesc. Ne repetă în fiecare zi că nu există nimic mai rău decât să-i căutăm. Dar vreau neapărat să o găsesc pe femeia care mă înfăşura în prosoape care miroseau a pudră de talc şi pe bărbatul care m-a învăţat despre stele. Cei doi oameni care, prin aceste frânturi de amintiri, m-au făcut să mă simt mai protejat şi mai fericit decât toţi cei de aici.

Nu ştiu unde sunt, dar ştiu un lucru. O să-i caut în nord. Răspunsurile se găsesc în nord, iar eu mă voi lăsa purtat de vânt până la ele.

Din acest motiv, am ales să mă cheme Vane[2].

Carrick Vane.

74

Închid jurnalul, cu lacrimi fierbinţi şiroindu-mi pe obraji, şi simt că trebuie să acţionez imediat. Mă schimb în primele haine care îmi cad în mână, fiindcă nu mă mai interesează. Pot să port hainele de ieri şi să merg înainte. O şosetă mi se agaţă de brăţara de gleznă şi mă aşez pe scaun ca să o scot.

O las lângă patul lui Art.

— Vei fi mereu lângă mine, îi spun.

Îl sărut pe buze.

— La revedere, Art.

Părăsesc salonul, aşteptându-mă să mă oprească cineva la ieşire. Dar asistentele şi medicii se dau la o parte din calea mea. Îmi piere tot curajul când văd Fluierarii postaţi la uşa din capătul coridorului. Încep să mă panichez. Gata, s-a terminat, iar mă arestează. Asistenta amabilă mă îndeamnă să merg mai departe. Mă încrunt. În clipa aceea, mă observă unul dintre Fluierari. Apasă pe clanţă şi îmi deschide uşa.

Pe măsură ce înaintez, personalul spitalului izbucneşte în aplauze, unii dintre ei îmi zâmbesc larg, alţii plâng. Merg înainte, temându-mă că o să mă înşface cineva din clipă în clipă, dar nu se întâmplă. Trec dincolo de uşile deschise şi păşesc în necunoscut.

75

Mă aflu la ferma bunicului. Suntem în luna iulie. Soarele îmi arde pielea. Sunt îmbrăcată într-o rochie de plajă, cu bretele subţiri şi un motiv floral care bulversează albinele.

Sunt singură printre straturile de căpşuni, cu ochii închişi şi faţa ridicată spre soare. Sunt liberă, dar, mai presus de atât, mă simt liberă. Eram liberă şi înainte, dar nu mi-am dat seama. Acum o simt cu toată fiinţa mea.

Din depărtare, răzbat râsete şi frânturi de conversaţie. Vine miros de lemn ars în momentul în care, din groapa de gătit, e scoasă mâncarea pe care o vom împărţi cu toţii. Muncitorii de la fermă, familia mea, Pia Wang, Raphael Angelo cu soţia şi cei şase copii, şi familia lui Carrick. Domnul Berry şi Tina au preferat să nu vină. Nu e la fel de uşor pentru toată lumea. Nu e uşor pentru nimeni.

A trecut o lună de la conferinţa de presă a Ghildei în care trebuia să se anunţe că judecătoarea Sanchez avea să preia funcţia lui Crevan. Dar conferinţa a anunţat cu totul altceva şi anume dizolvarea Ghildei.

Comisia pentru Adevăr şi Reconciliere, desemnată de guvern, va întocmi un raport cu privire la rezultatele anchetei desfăşurate în interiorul Ghildei. În acelaşi timp, va continua ancheta privată cu privire la comportamentul lui Crevan, precum şi ancheta efectuată de poliţie cu privire la faptele lui penale. Momentan, toată lumea pare să facă ceva, cel puţin cercetează abuzurile, chiar dacă nu există nici soluţii, nici pedepse deocamdată.

Ca urmare a înregistrării difuzate în ajunul alegerilor, Enya Sleepwell a ajuns la putere şi este noul nostru prim-ministru. Proiectul de reducere a numărului de Defecţi a fost respins şi nu are nicio şansă de a fi implementat vreodată. În afară de

asta, pe lângă ancheta Comisiei pentru Adevăr şi Reconciliere, Enya a mai cerut un studiu, intitulat „Raportul Sleepwell”, despre procedurile Ghildei, în care să se verifice rolul fiecărui politician, afacerist ori avocat care a călcat vreodată în sălile sale de judecată. Cum anume vor fi aceştia traşi la răspundere, n-aş putea spune. În orice caz, toată lumea aşteaptă cu sufletul la gură rezultatele rapoartelor.

Enya a spus că nimic nu se poate schimba peste noapte, dar s-a înşelat. După câteva săptămâni de dezbateri, guvernul a votat împotriva tribunalului pentru Defecţi şi a decretelor anti-Defecţi, toate legile aplicate Defecţilor fiind abrogate începând cu miezul nopţii în ziua votului. În doar câteva ore, Defecţii au primit drepturi egale cu restul populaţiei, nemaifiind consideraţi cetăţeni inferiori. Oamenii, Defecţi şi non-Defecţi, s-au adunat în curtea Castelului Highland ca să sărbătorească. Am fost şi eu printre ei.

Efectele ulterioare ale acestei decizii sunt uriaşe. Biroul de avocatură al lui Raphael Angelo e în plin avânt, preia cazurile tot mai multor oameni care cer despăgubiri guvernului pentru prejudiciile suferite în momentul în care au fost declaraţi Defecţi. Şi, cu toate că a fost instituit un program guvernamental de despăgubire în valoare de o sută de milioane, cea mai nepreţuită despăgubire a fost discursul ţinut de Enya Sleepwell în care îşi cerea scuze victimelor Ghildei pentru neputinţa guvernului de a interveni.

Probabil cu asta se vor alege majoritatea oamenilor, dar Raphael nu se va linişti până când fiecare persoană înfierată nu va primi *cel puţin* scuze personal, până când nu i se va restabili reputaţia, până când nu vor fi recunoscute public traumele celor care au avut de suferit de pe urma Ghildei.

Guvernul a anunţat că ţara noastră nu va mai permite nicicând ca „o asemenea dezumanizare să

ne otrăvească sufletele şi să priveze oamenii de drepturi elementare". Acum, toată lumea priveşte în urmă şi se întreabă cum am permis un asemenea lucru de la bun început. Totul pare atât de simplu acum.

Cât despre copiii DDN, toţi acei copii care au fost smulşi din căminele lor ori din braţele mamelor la naştere, au voie să se întoarcă la casele lor de drept, dacă asta doresc. În ceea ce îi priveşte pe cei care au crescut fără părinţi, care sunt deja adulţi, ai căror părinţi au îmbătrânit sau nu mai sunt în viaţă, cărora li s-a băgat în cap ideea că părinţii lor sunt monştri, că nu au fost iubiţi sau doriţi, aceştia trebuie să se împace cu gândul că părinţii lor au ajuns în mormânt fără ca cineva să le facă dreptate ori să le ceară iertare pentru suferinţa îndurată. Enya Sleepwell a desemnat-o pe Alpha la conducerea Alianţei pentru drepturile persoanelor DDN, pentru a repara cumva acest uriaş dezastru.

Dar ce semnifică toate acestea pentru noi?

Crevan e încă liber, în aşteptarea procesului în care e acuzat ca mi-a făcut cel de-al şaselea semn. Cu siguranţă va fi condamnat la închisoare. Reputaţia îi va fi pătată şi nu va mai ocupa niciodată o funcţie înaltă. Oamenii îl recunosc pe stradă, îi aruncă priviri duşmănoase, îl huiduie, îl judecă. Înţeleg perfect prin ce trece, am trăit-o şi eu pe pielea mea. Mii de oameni au trăit-o pe pielea lor.

În ceea ce-l priveşte pe Art, are de gând să plece din ţară la studii şi să se stabilească într-un loc în care umbra tatălui său nu va mai plana asupra lui. Va studia Ştiinţele, aşa cum visa de mic. Mi-a promis că vom ţine legătura şi, cu toate că relaţia dintre noi s-a terminat, nu înseamnă că a dispărut. Încă acolo, undeva, şi acolo va rămâne pentru tot restul vieţii, invizibilă, altfel de cum a fost.

Cât despre mine, viitorul meu e puţin mai incert. Mi s-a propus să-mi reiau studiile şi să-mi dau

examenele în şcoala care, cu doar câteva luni în urmă, nu-mi permitea nici măcar accesul pe holuri. Nu mă voi întoarce printre ei, dar voi studia şi îmi voi da examenele. Enya Sleepwell insistă mereu să intru în Partidul Vital, iar mass-media îmi cere opinia despre orice eveniment. Profesorul Lambert spune că mi-a păstrat deja un post.

Pentru prima dată în viaţa mea, nu voi intra în jocul lor, nu voi avea aşteptări, voi lua totul pas cu pas şi voi păstra salturile pentru momentele grele. Mă voi bucura de căldura soarelui, de adierea vântului pe faţă, de atingerea trupului lui Carrick, de glasurile familiei mele, de dragostea lor şi voi preţui loialitatea noilor mei prieteni. De lucrurile mărunte, cum spun unii, dar asta depinde de locul în care trăieşti şi de legile cărora trebuie să te supui, căci nu a fost deloc simplu să realizăm ceea ce am realizat.

Culeg o căpşună, o arunc în găleată şi mă simt din nou copil. Când cobor privirea, văd o buruiană crescută printre straturi şi mă aplec instinctiv să o smulg. Mă opresc. O las în pace şi îi zâmbesc cu subînţeles. Va fi secretul nostru.

Înainte de a mă alătura celorlalţi, nu mă pot abţine, căpşunile sunt mult prea ispititoare şi, de dragul vremurilor de altădată, când eu şi Juniper eram mici şi culegeam căpşuni, iau una din găleată şi o bag în gură. Îi simt mirosul dulceag, dar, după tot ce mi s-a întâmplat anul acesta, nu mă aştept la mai mult. Totuşi, fac ochii mari în clipa în care muşc din ea. Gura mea nu ştie cum să reacţioneze la acea senzaţie.

Scot un ţipăt ascuţit. Discuţiile şi râsetele se opresc deîndată. O iau la fugă dintre straturile de căpşuni.

Când ajung la familie şi prieteni, îi găsesc aşteptându-mă alarmaţi, îngrijoraţi, gata de atac, uitându-se după prădători sau intruşi, fiindcă ne-au călcat şi unii, şi alţii.

Carrick aruncă lopata şi se îndepărtează de groapa de gătit la care a muncit alături de bunicul, tata şi Adam şi vine iute spre mine, cu ochii întunecaţi.

— Ce s-a întâmplat?

Scap găleata cu căpşuni din mână şi fug spre el. Îi sar în braţe, îmi încolăcesc picioarele în jurul lui, agăţându-mă de el, şi îi acopăr faţa uimită cu palmele.

Nu-mi pasă că se uită toată lumea La noi. Kelly ne priveşte visătoare, Juniper fluieră încurajator, tata e stânjenit şi mama râde de el, Ewan se preface că vomită, copiii lui Raphael ne imită şi se leagănă unul în braţele celuilalt, scoţând zgomote de pupături, iar Mona, Lennox, Fergus şi Lorcan ne aclamă. Ne aclamă şi bunicul, exasperându-l şi mai tare pe tata, în vreme ce Pia Wang chicoteşte, alături de soţul şi de cei doi copii ai ei.

Mai bine zis, mă prefac că nu-mi pasă, căci îi simt lângă mine, le simt fiecare particulă de energie şi mă bucur nespus.

Mă uit în ochii lui Carrick. Sunt de un verde perfect. Îmi lipesc buzele de gura lui şi îi gust, în sfârşit, sărutul.

Pe de o parte, poţi fi cine îţi imaginezi că ar trebui să fii, pe de altă parte, eşti cine eşti în realitate. Nu sunt sigură cine ar trebui să fiu, dar ştiu cine sunt.

Iar ăsta este momentul perfect să o iau de la capăt.

SFÂRŞIT

GRUPUL EDITORIAL ALL

Cecelia Ahern

Perfecți

Seria *Defecți* a apărut deja în 15 țări.
În *Perfecți*, a doua carte și ultima din seria *Defecți*, lumea perfectă care îi este refuzată lui Celestine va suferi o transformare ireversibilă.

Celestine North este acum o fugară. După ce a fost însemnată ca Defectă și declarată cel mai periculos infractor din țară de către judecătoiul Crevan, șeful Ghildei, ea a stat numai în ascunzătoare. Dar a venit momentul să-l înfrunte pe Crevan. Celestine are un secret cu care poate distruge întreaga Ghildă. De aceea, Crevan o caută înnebunit, trimițând peste tot trupe de Fluierari. Din cauza secretului ei, au dispărut deja câteva persoane. Cu ajutorul altor Defecți, prin care și Carrick, dar nu numai, ea încearcă să pună la cale un plan. Însă timpul nu este de partea ei. Celestine va trebui să ia o decizie dificilă: să se salveze doar pe ea sau să riște totul și să-i salveze și pe ceilalți Defecți.

„Într-o lume lipsită de empatie și compasiune, nu te poți alia decât cu alți Defecți, o grupare de rezistență care speră să schimbe cursul lucrurilor și să readucă speranța."
Booklist

„O carte pătrunzătoare și plină de adevăr."
Irish Times

www.all.ro

[1] Frasin, Plop, Ulm, Alun, Laur, Cedru, Mirt (engl.). (N.t.)

[2] „Giruetă” (engl.). (N.t.)

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 7
1 8
2 11
3 15
4 18
5 26
6 32
7 33
8 37
9 41
10 44
11 51
12 59
13 70
14 76
15 83
16 86
17 89
18 92
19 96
20 100
21 107
22 110
23 116
24 119
24 122
25 129
PARTEA A DOUA 135
26 136
27 142
28 145

29 151
30 154
31 158
32 162
33 163
34 169
35 177
36 179
37 182
38 190
40 196
41 199
42 203
43 210
44 216
45 219
45 225
46 229
47 231
PARTEA A TREIA 234
48 235
49 238
50 247
51 256
52 262
53 266
54 269
55 277
56 281
57 285
58 287
59 290
60 297
61 300

62	305
63	313
64	316
65	319
66	322
67	326
68	327
69	328
70	330
71	332
72	336
73	337
74	342
75	343